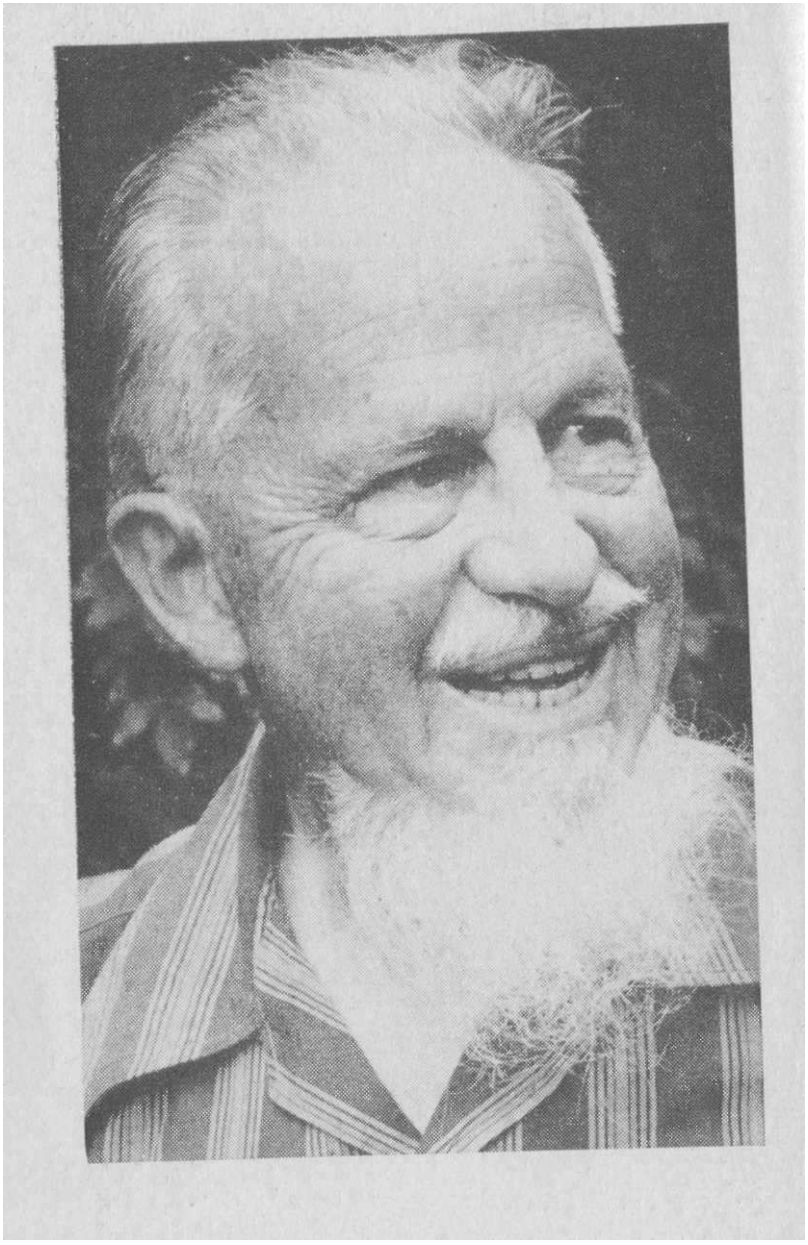
ČS

SPIRÁLA

STOUT
TŘIKRÁT VRAŽDA

Rex Stout, nar. r. 1886 v Noblesvillu v Indianě, po studiu práv a řadě rozmanitých zaměstnání vstoupil r. 1929 do literatury úspěšným psychologickým románem Jak Bohu podoben. Po neúspěchu dalších dvou románů tohoto žánru zahájil v třicátých letech řadu detektivních příběhů, jehož hrdiny jsou tlustý labužník a milovník orchidejí soukromý detektiv Nero Wolfe a jeho watson a tajemník, řečný a vtipný Archie Goodwin. Detektivky Američana Stouta jsou spíše anglického typu, Stout není přívržencem drsné školy, jde mu spíše o poutavé logické vysvětlení záhady. Navíc mají tyto knížky ještě zábavný odlehčující prvek v květnatém jazyku Archie Goodwina a jeho přiléhavých vtipech, které si často berou na mušku jak městskou, tak federální policii. Do češtiny byly přeloženy romány Liga vyděšených mužů, Pohřbený Cézar, Smrt přichází oknem, Právo na smrt, U dveří zazněl zvonek, Příliš mnoho kuchařů, Zlatí pavouci. Nyní předkládáme čtenáři pod titulem Třikrát vražda tři novely, jež jsou rámcově spojeny faktem, že ve všech jsou Wolfovými klientkami ženy. První dvě obsahují kritiku „lepší“ společnosti, jejíž příslušníci se z chtivosti peněz dopouštějí zločinu. Třetí má znamenitý typ staré podivínky nenávidějící americkou policii, jejíž metody autor velmi kriticky vylíčil.

ČESKOSLOVENSKÝ SPISOVATEL PRAHA
EDICE SPIRÁLA

REX STOUT

TŘIKRÁT VRAŽDA

PŘELOŽIL JIŘÍ NAVRÁTIL

Copyright (© 1961 by the Curtis Publishing Company
Copyright © 1962 by Rex Stout
Translation © Jiří Navrátil 1975

OBSAH

Ententyny vrah je ten, a musí jít z kola ven 7

Smrt ďábla 43

Nevůle Hattie Annisové 80

ENTENTYNY VRAH JE TEN,

A MUSÍ JÍT Z KOLA VEN

1

Když zazvonil domovní zvonek, stál jsem právě v kanceláři s rukama v kapsách a zíral na vázanku, která ležela na psacím stole Nera Wolfa.

Bude nejlíp, když hned z kraje vysvětlím, jak to s ní bylo, protože by to byl jiný příběh a možná vůbec žádný, kdyby tam byla bývala nebyla. Tu hnědou hedvábnou kravatu se žlutými kroužky dostal Wolfe k vánocům od jednoho bývalého klienta a měl ji to dopoledne na sobě. Při obědě Fritz přišel sklidit vepřová žebírka a přinesl salát a sýr a upozornil Wolfa, že má na vázance kapičku sosu. Wolfe ji vysušil ubrouskem, a když pak při odchodu z jídelny procházel halou do pracovny, kravatu si sundal a odložil ji na svůj psací stůl. Ani doma nesnesl, aby měl na svém oblečení sebemenší skvrnu. Protože však nebyla na obzoru žádná návštěva, nestálo mu za námahu zajít nahoru do svého pokoje pro jinou, a když nadešla čtvrtá a on se odebral do skleníků v podkroví na svou odpolední seanci s orchidejemi, měl pořád ještě rozhalenku a vázanka se ještě pořád válela na jeho stole.

Byl jsem z toho otrávený. A otrávilo to i Fritze, když se krátce po čtvrté objevil, aby mi oznámil, že jde nakoupit a bude dvě hodiny pryč. Zahlédl kravatu, zadíval se na ni a zvedl obočí.

„Schlampig," prohodil jsem.

Přikývl. „Vy víte, že k němu chovám hlubokou úctu a uznání, je to velký duch a charakter a je samozřejmě velký detektiv, ale mezi povinnostmi šéfa kuchyně a uklízečky jsou určité hranice. Ono je odsud až posud. Kromě toho mám artritidu. Vy nemáte artritidu, Archie?"

„Třeba ne," připustil jsem, „ale když se vy snažíte stanovit určité hranice, udělám to také. Výčet mých funkcí je míli dlouhý, od zplnomocněného zastupujícího detektiva až po poslíčka, ale čistění oděvů v popisu práce nemám. O artritidu tu nejde. Berte v úvahu důstojnost muže. Mohl ji vzít s sebou, když šel nahoru do skleníků."

„Můžete ji strčit do zásuvky."

„Tím by se sporný bod jen obešel."

„Také se mi zdá," přikývl. „Souhlasím. Je to choulostivá záležitost. Musím už jít." A šel.

A tak, když jsem v 17,20 skončil běžné kancelářské melouchy, včetně několika soukromých telefonů, zvedl jsem se od svého stolu, stál jsem a zíral na předmětnou vázanku, a tu zazvonil domovní zvonek. Celá záležitost se tím stala ještě choulostivější. Když vstoupí návštěva, nemá se na psacím stole muže velkého ducha a charakteru povalovat vázanka s mastným flekem. Ale to už jsem si nad ní postavil hlavu, začal jsem ji pokládat za zásadní věc, a mohl konečně zvonit taky jen poslíček s nějakým balíčkem. Šel jsem se do haly podívat a jednostranně průhlednou skleněnou výplní domovních dveří jsem viděl nějakou cizí ženu středního věku, se špičatým nosem a kulatou bradou, nijak zvlášť hezkou, oblečenou v usedlém šedivém kabátě, s černým turbanem na hlavě. Žádný balíček nenesla. Šel jsem, otevřel dveře a pravil jsem: „Dobré odpoledne." Prohlásila, že by ráda mluvila s Nerem Wolfem. Odvětil jsem, že pan Wolfe nemá čas a krom toho přijímá pouze po předchozí dohodě. Řekla, že to ví, ale že tohle je nutné. Musí s ním mluvit a počká, dokud se Wolfe neuvolní.

Roli zde sehrálo několik okolností: neměli jsme tou dobou žádné želízko v ohni; nový rok byl teprve pět dní starý a hranice progresivní daně z příjmu nijak nevadily; chtěl jsem mít na práci ještě něco jiného než vést zdravotní záznamy orchidejí; měl jsem na něho dopal, že nechal na stole kravatu, a ona se nepokoušela prorazit, ale zachovávala odstup a upírala na mě své černé, dobré oči.

„Okej," řekl jsem, „podívám se, co se dá dělat," a ustoupil jsem, aby mohla vejít. Pomohl jsem jí z kabátu, pověsil ho na věšák a zavedl jsem ji do pracovny. Usadil jsem ji do žlutého křesla poblíže svého stolu a ne do červeného koženého, které stálo u psacího stolu Wolfova.

Seděla vzpřímeně s nohama u sebe – byly to pěkné malé nohy v úhledných, střízlivě šedivých střevících. Vysvětlil jsem jí, že Wolfe nebude k máni před šestou.

„Nejlepší bude," řekl jsem, „když za ním předem zaskočím a povím mu o vás. Ve skutečnosti na tom záleží nejvíc. Jmenuji se Archie Goodwin. Jaké je vaše jméno?"

„Vím o vás," odpověděla. „Samozřejmě. Jinak bych tu nebyla."

„Děkuji vám. Někteří lidé, kteří o mně vědí, reagují úplně jinak. A vaše jméno?"

Pohlédla mi přímo do očí. „Raději snad ne," prohlásila, „dokud se nedozvím, zda pan Wolfe můj případ převezme. Je to zcela soukromá záležitost. Velmi důvěrná."

Zakroutil jsem hlavou. „Tak to nepůjde. Budete mu muset sdělit, o co jde, než se rozhodne, zda případ převezme, a já tu budu sedět a poslouchat. Tak co? A budu mu taky muset o vás povědět něco víc, nejen že vám je třicet pět roků, vážíte sto dvacet liber a nenosíte náušnice, než se rozhodne, jestli vás vůbec chce vidět."

Skoro se zasmála. „Je mi dvaačtyřicet."

Zazubil jsem se. „Vidíte? Potřebuji fakta. Kdo jste a co chcete."

Její ústa se těžce dala do pohybu. „Je to přísně důvěrné." Ústa se rozhýbala ještě trochu. „Ale nemělo by smysl sem chodit, kdybych vám to nepověděla."

„Správně."

Sepnula prsty. „Dobrá. Jmenuji se Berta Aaronová, psáno se dvěma a. Jsem osobní sekretářkou pana Lamonta Otise, seniora advokátní firmy Otis, Edey, Heydecker a Jett. Kanceláře mají na rohu Madison avenue a Čtyřicáté první ulice. Jsem znepokojená něčím, co se nedávno stalo, a přála bych si, aby to pan Wolfe vyšetřil. Mohu mu zaplatit rozumnou odměnu, ale může to dopadnout i tak, že mu zaplatí naše firma. Možná."

„Posílá vás sem někdo z firmy?"

„Ne. Nikdo mě neposílá. Nikdo ani neví, že tu jsem."

„Co se stalo?"

Její prsty se ještě víc sevřely. „Snad jsem sem neměla chodit," řekla. „Nepochopila jsem… možná raději ne."

„Uklidněte se, slečno Aaronová. Slečno Aaronová?"

„Ano. Nejsem vdaná." Její prsty se rozpojily, aby se mohly sbalit v pěsti, a její rty se sevřely. „Ale to je hloupost. Musela jsem. Jsem tím panu Otisovi povinna. Jsem u něho dvacet let a vždycky se ke mně choval skvěle Nemohu s tím jít za ním, protože mu je pětasedmdesát a má špatné srdce, mohla by to být jeho smrt. Chodí denně do kanceláře, ale práce ho zmáhá, a mnoho také neudělá, jenže zná víc než všichni ostatní dohromady." Povolila pěsti. „Stalo se, že jsem jednoho člena firmy viděla pohromadě s naším odpůrcem ve velmi významném sporu, v jednom z největších, jaké jsme kdy vedli, a to na místě, kde by se rozhodně nesetkali, kdyby to nechtěli uchovat v tajnosti."

„Míníte s právním zástupcem druhé strany?"

„Ne, s klientem. Kdyby to bylo s právním zástupcem, pak by pravděpodobně bylo všechno v pořádku."

„Kterého člena firmy?"

„To vám neřeknu. A neřeknu jeho jméno ani panu Wolfovi, dokud nebude souhlasit, že případ převezme. K tomu, aby se rozhodl, je znát nepotřebuje. Pokud chcete vědět, proč jsem přišla, řekla jsem vám už, z jakého důvodu to nemohu sdělit panu Otisovi, a mám obavu jít za kterýmkoliv jiným, protože, je-li jeden z nich zrádce, některý další v tom může být s ním anebo dokonce někteří další. Jakou tu mám jistotu? Členové firmy jsou jen čtyři, ale pracují v ní samozřejmě ještě jiní – celkem devatenáct. Žádnému z nich bych nevěřila, alespoň ne v takové věci, jako je tahle." Opět zavřela pěsti. „To jistě chápete. Tak vidíte, v jaké jsem bryndě."

„Jasně. Ale můžete se mýlit. Profesionální etice samozřejmě odporuje, aby se advokát scházel s nepřátelskou stranou, ale mohou tu být výjimky. Mohli se potkat náhodou. Kdy a kde jste je viděla?“

„Minulé pondělí, dnes právě týden. Večer. Seděli spolu v boxu v laciné restauraci – spíš jen takové jídelně. Do lokálu toho druhu by nikdy nevstoupila, nikdy. Nikdy by dokonce nešla ani do té části města. Já bych tam normálně také nevstoupila, ale měla jsem nějaké soukromé pochůzky a chtěla jsem si odtamtud zatelefonovat. Neviděli mě.“

„Jeden ze členů firmy je tedy žena?“

Široce rozevřela oči. „Oh, použila jsem ženského rodu. Měla jsem na mysli našeho odpůrce. U nás sice pracuje jedna právnička, ale jen jako zaměstnanec, členem firmy žádná žena není.“ Sepjala ruce. „Žádná náhoda to rozhodně být nemohla. Bylo samozřejmě možné, ale jen trochu možné, že nebyl zrádcem a že má nějaké vysvětlení. Tím těžší pro mě bylo rozhodnout, co mám dělat. Ale teď to vím. Celý týden jsem se s tím trápila, a pak už jsem to nemohla vydržet. Dnes odpoledne jsem se rozhodla, že mohu udělat jedinou věc, promluvit s ním a zjistit, co na to řekne. Kdyby měl nějaké slušné vysvětlení, výborně. Ale on je neměl. Přijal to takovým způsobem, tak to s ním otřáslo, že už není ani té nejmenší pochyby. Je zrádce.“

„Co na to řekl?“

„Nešlo ani tak o to, co říkal, jako jak se tvářil. Prohlásil, že všechno může uspokojivě vysvětlit, že jednal v zájmu klienta, ale že mi zatím nemůže sdělit víc, dokud se celá záležitost nevytříbí. Určitě nejpozději do týdne, tvrdil, a možná zítra. Bylo mi tedy jasné, že musím něco podniknout. Jít za panem Otisem jsem se bála, protože jeho srdeční potíže se nedávno zhoršily, a k jinému členu firmy jsem jít nechtěla. Napadlo mě dokonce, že bych mohla zajít za právním zástupcem druhé strany, ale to by samozřejmě nikam nevedlo. Pak mě napadl Nero Wolfe, vzala jsem si klobouk, oblékla kabát a jsem tady. Je to naléhavé. Chápete, že je to naléhavé?“

Přikývl jsem. „Může být. Záleží na druhu sporu, kterého se to týká. Možná že pan Wolfe bude souhlasit a převezme tu práci, aniž byste předem uvedla jméno údajného zrádce, ale především bude muset vědět, co je to za případ – ten případ, který zastupuje vaše firma. Jsou určité druhy sporů, kterých by se ani nedotkl, dokonce ani nepřímo ne. O co jde?“

„Já nechci…“ Nechala větu nedokončenou. „Musí to vědět?“

„Zajisté. Ostatně, řekla jste mi jméno své advokátní kanceláře, a je to velký, významný spor a odpůrce je žena, a když tohle všechno vím, mohu – ale nemusím... Čtu noviny. Je vaším klientem Morton Sorell?“

„Ano.“

„A odpůrce je Rita Sorellová, jeho žena?“

„Ano.“

Vrhl jsem pohled na své náramkové hodinky a viděl jsem 17.39, zvedl jsem se z křesla a vyzval jsem ji:

„Držte mi palec a dýchejte zhluboka.“

Zamířil jsem do haly a na schodiště. Do hry vstoupily dvě další okolnosti a začaly hrát hlavní roli: že by nebylo marné, kdyby náš první bankovní vklad v novém roce kápnul ze Sorellova balíku a že rozvodové svinstvo je přesně ten druh práce, které by se Wolfe ani nepřímo nedotkl. Dá mi to pěknou zabíračku, a proto, když jsem šlapal trojí schody na půdu starého domu z hnědého pískovce, můj mozek klusal mnohem rychleji než nohy. Před skleníkem jsem se zastavil, ne abych popadl dech, ale abych si naplánoval, jak na něj. Nakonec jsem se usnesl, že je to na nic, protože všechno bude záležet na jeho náladě, a vstoupil jsem. Třebas si myslíte, že je nemožné projít uličkami mezi policemi v těch třech prostorách – chladné, tropické a mírné – aniž by si člověk povšiml záblesků a oblaků barev, ale já to tentokrát dokázal a zastavil jsem se až v místnosti pro přesazování.

Wolfe se skláněl nad postranní policí a prohlížel si lupou nějakou pseudohlízu. Theodore Horstmann, čtvrtý člen naší domácnosti, jehož váha představovala přesně polovinu Wolfovy tonáže, 135 ku 270 librám, otvíral balík osmundy. Přistoupil jsem a oslovil Wolfův zadek: „Promiňte, že ruším, ale mám jakýsi problém."

Trvalo mu deset vteřin, než se rozhodl, že mě slyšel, pak vyjmul z oka lupu a zeptal se: „Kolik je hodin?"

„Za devatenáct minut šest."

„Devatenáct minut to počká."

„To vím, jenže je tu háček. Když přijdete dolů a najdete ji v pracovně bez předchozí výstrahy, bude to úplně beznadějné."

„Koho najdu?"

„Ženskou jménem Berta Aaronová. Přišla bez pozvání. Je v pěkné bryndě a je to úplně nový druh bryndy. Vyšplhal jsem sem vylíčit vám ji tak, abyste mohl rozhodnout, zda mám jít dolů a udělat na ni – kšc! kšc!, anebo, zda přijdete dolů vy a podíváte se na to sám."

„Vyrušil jste mě. Porušil jste naši dohodu."

„To vím," pravil jsem, „promiňte, ale protože už vyrušený jste, můžu vám to zrovna tak dobře povědět. Je osobní sekretářkou Lamonta Otise, seniora advokátní firmy…"

Referoval jsem a on se alespoň nevrátil se zvětšovacím sklem ke své pseudohlíze. V jednu chvíli mu dokonce zazářily oči. Kdysi mě upozornil, že ho pohání k práci jedna jediná věc – přání žít v tom, čemu říká přijatelné okolnosti, to jest na Manhattanu v Západní třicáté páté ulici, ve starém pískovcovém domě, který mu patří, s Fritzem jako šéfem kuchyně, Teodorem jako ošetřovatelem orchidejí a se mnou jako otloukánkem (neřekl to doslova). Oči se mu však nezaleskly při vyhlídce na tučný honorář, protože o jméně Sorell jsem se zatím ještě nezmínil. Zaleskly se, když poznal, že se jedná o úplně nový druh bryndy, jak jsem slíbil. Ještě nikdy jsme žádnou takovou nevyšetřovali.

Pak přišla ta choulostivá část. „Mimochodem," prohlásil jsem, „je tu jedna malá podrobnost, která se vám možná nebude zdát, ale je to otázka vedlejší. Klientem firmy ve sporu, jehož se to týká, je Morton Sorell. Tady to máte."

„Samozřejmě."

„A odpůrcem, kterého sekretářka viděla se společníkem firmy, je paní Morton Sorellová. Možná že si vzpomenete, jak jste se mi o ní před několika týdny zmínil, když jste četl raníky. V novinách bylo, že žádá třicet tisíc odbytného měsíčně za souhlas k rozvodu. Ale po městě se povídá, že on chce rozluku, a za tu její podací cena činí rovných třicet miliónů babek. A to je pravděpodobně to, čemu slečna Aaronová říká spor. Tohle je každopádně jenom podružný detail. Slečna Aaronová chce pouze …"

„Ne." Zaškaredil se na mě. „Tak proto jste sem vrazil."

„Nevrazil jsem. Vešel jsem."

„Docela přesně jste věděl, že s tím nebudu chtít nic mít."

„Věděl jsem, že byste nechtěl nic mít se získáváním rozvodových důkazů, stejně jako já. Věděl jsem, že byste nepracoval pro manželku proti manželovi a naopak, ale co to má co dělat s tímhle? Nemusel byste se ani dotknout –"

„Ne! Nechci. Manželské tahanice by se mohly stát stěžejním bodem celé té záležitosti. Nechci. Pošlete ji pryč!"

Polepil jsem to. Nebo možná že také ne. Snad to bylo beznadějné tak jak tak, ať jsem na to šel z kteréhokoliv konce, ale pak zase bylo polepený vůbec se o něco pokoušet, takže jsem to každopádně polepil. Nerad něco polepuju a pokus vymluvit mu to, či spíše vemluvit ho do toho, který jsem podnikal následujících dobrých deset minut, už nemohl nic pokazit, ale ani nezměnil situaci, ani nezlepšil ovzduší. Ukončil můj pokus prohlášením, že sejde do svého pokoje pro kravatu a já budu tak laskav a zavolám ho tam domácím telefonem a oznámím mu, že odešla.

Když jsem scházel po schodech dolů, zmocnilo se mě pokušení. Mohl bych mu zavolat a sdělit mu ne, že odešla, ale že odcházíme, že si beru volno, abych ji vytáhl z bryndy. Žádné nové pokušení to nebylo, byl jsem v něm už několikrát předtím a musel jsem si přiznat, že při jiných příležitostech bylo svůdnější. Především by mou nabídku mohla odmítnout, a já už toho polepil až až na jeden den. A když jsem tedy šel halou do pracovny, nasadil jsem tvář číslo devět tak, aby poznala odpověď hned, jak uvidí můj obličej. V okamžiku, kdy jsem vstoupil, začal jsem se tvářit zase jinak, či spíše má tvář se začala tvářit jinak sama od sebe. Zastavil jsem se a zůstal stát. Na koberci ležely dva předměty, které se při mém odchodu vyskytovaly jinde: velký kus nefritu byl na Wolfově psacím stole, protože ho můj šéf používal jako těžítko, a Berta Aaronová byla v křesle.

Spočívala na boku s jednou nohou nataženou a druhou ohnutou v koleně. Šel jsem blíž a sedl si k ní na bobek. Měla promodralé rty, vyplazený jazyk, oči otevřené a vyvalené a kolem krku Wolfovu kravatu na jedné straně zauzlovanou. Odešla – bylo po ní. Avšak objevíte-li případ uškrcení dost brzy, vždycky ještě může být jakási naděje, hmátl jsem tedy do zásuvky svého psacího stolu pro nůžky. Vázanka byla tak utažená, že jsem musel tvrdě zabrat, abych se pod ní dostal prsty. Když se mi podařilo kravatu sundat, převalil jsem tělo na záda. Myslel jsem si, že je mrtvá, ale sebral jsem z koberce chomáček chmýří, kousek jsem jí položil pod nos a na ústa a na dvacet vteřin jsem zatajil dech. Nedýchala. Vzal jsem ji za ruku a stiskl jsem jí nehet, když tlak ustal, nehet zůstal bílý. Krev neobíhala. Ještě pořád by byla naděje, kdyby se mi podařilo dost rychle, řekněme během dvou minut, sehnat odbornou pomoc. Přistoupil jsem k svému stolu a vytočil číslo doktora Vollmera, který bydlí v ulici, asi minutu od nás. Nebyl doma. „Zatracená práce," vyrazil jsem hlasitěji, než bylo třeba, protože tam kromě mě nebyl nikdo, kdo by to slyšel, a sedl jsem si, abych popadl dech.

Chvíli jsem tam dřepěl a zíral na ni a asi minutu jsem neměl ani jednu myšlenku, jen samé pocity. Bylo taky proklatě k vzteku jen na to pomyslet. Měl jsem vztek na Wolfa, ne na sebe, našel jsem ji asi tak deset minut po šesté a představoval jsem si, že kdybychom byli spolu přišli v šest, mohlo ještě být včas.

Vrhl jsem se k domácímu telefonu, stiskl jsem bzučák do jeho pokoje, a když se ozval, řekl jsem: „Okej, pojďte dolů. Už je tatam." zavěsil jsem.

K cestě do skleníků a ze skleníků vždycky používá výtah, ale jeho pokoj je jen o poschodí výš. Jakmile jsem zaslechl, že se dveře jeho pokoje otevřely a zavřely, vstal jsem a postavil jsem se se založenýma rukama šest palců od její hlavy čelem ke dveřím do haly. Ozval se zvuk kroků a pak se objevil on. Překročil práh, zastavil, zamračil se na Bertu Aaronovou, pak na mě a zahřímal:

„Říkal jste, že je tatam!"

„Ano, pane. Odešla, je v pánu."

„Nesmysl!"

„Nikoliv, pane." Ustoupil jsem stranou. „Jak vidíte, je mrtvá."

Stále ještě zamračeně přistoupil a vrhl pohled dolů na ni, na tři vteřiny, ne víc. Pak nás oba – ji i mě – obešel, zamířil za psací stůl ke svému nadměrnému, zvlášť pro něj vyrobenému křeslu, posadil se, nabral zhluboka dech, co nejvíc šlo, pak zase vydechl a pravil, ale už nehřímal:

„Mám za to, že když jste ji opouštěl a šel za mnou, byla živá."

„Ano, pane. Seděla v tomhle křesle." Ukázal jsem prstem. „Byla sama. Nikdo s ní nepřišel. Domovní dveře byly jako vždy zamčené. Jak je vám známo, Fritz je venku na koupi. Když jsem ji našel, ležela na boku, převrátil jsem ji na znak, abych zjistil, zda dýchá – napřed jsem přestřihl kravatu. Volal jsem doktora –"

„Jakou kravatu?"

Opět jsem ukázal prstem. „Tu, co jste nechal na svém psacím stole. Měla ji kolem krku. Napřed byla pravděpodobně omráčena tímhle těžítkem," znovu jsem na ně ukázal, „ale dýchat jí zabránila kravata, jak můžete vidět na jejím obličeji. Přestřihl jsem –"

„Vy se odvažujete tvrdit, že byla uškrcena mojí vázankou?"

„Netvrdím, zjišťuji. Kravata byla uvázána na smyčku, pak utažena kolem její šíje a zajištěna uzlem." Udělal jsem několik kroků k místu, kam jsem ji odhodil na koberec, zvedl ji a položil mu ji na stůl. „Jak račte vidět. Odvažuji se tvrdit, že kdyby tu nebyla po ruce, byl by musel použít něco jiného, třebas svůj kapesník. A krom toho, že kdybychom byli přišli dolů o trošku dřív –"

„Tak dost!"

„Ano, pane."

„To je nesnesitelné."

„Ano, pane."

„Tohle nemohu akceptovat."

„Ne, pane. Mohl bych tu kravatu spálit a mohli bychom Cramerovi říci, že ať už použil cokoliv, musel asi čekat, až byl jistý, že je mrtvá, a pak to odstranil a odnesl –"

„Mlčte. Řekla vám, že nikdo neví, že sem šla."

„Bah," odpověděl jsem. „To nikam nevede, a vy to víte. Lítáme v tom. Čistě ze zdvořilosti jsem jim nevolal, dokud jste nesešel dolů. Jestli to budu dál odkládat, bude všechno ještě horší, protože jim budu muset říci přesný čas, kdy jsem ji našel." Vrhl jsem pohled na své zápěstí. „Mezitím už uteklo dvacet jedna minut. Nebo chcete raději zavolat sám?"

Neodpověděl. Zahlížel na vázanku s vysunutou bradou a s ústy sevřenými tak těsně, že neměl vůbec žádné pysky. Ze zdvořilosti jsem mu dal dalších pět vteřin a pak jsem se odebral do kuchyně k telefonu na stole, na němž snídávám, a vytočil jsem číslo.

2

Inspektor Cramer z Oddělení pro vraždy – západ dočetl poslední stránku mé výpovědi, kterou jsem mu napsal na stroji a podepsal, položil ji na ostatní papíry na stole, poklepal na ni prstem a pravil: „Pořád si ještě myslím, že lžete, Goodwine."

Bylo čtvrt na dvanáct. Seděli jsme v jídelně. Smečka specialistů v pracovně už skončila a odešla a vstup již nebyl zakázán, ale nepociťoval jsem žádnou mimořádnou touhu nastěhovat se tam zpátky. Už proto ne, že si spolu s Wolfovou vázankou, těžítkem a několika dalšími předměty odnesli i koberec. Odnesli si samozřejmě i Bertu Aaronovou, takže bych se už na ni nemusel divat, ale i tak mi bylo zcela pochuti zůstat v jídelně.

Po sejmutí otisků prstů mi sem přinesli psací stroj, takže jsem mohl naklepat svou výpověď.

Teď, skoro po pěti hodinách, všichni odešli, kromě Cramera a seržanta Purlyho Stebbinse, který telefonoval v pracovně. Fritz seděl v kuchyni nad třetí lahví vína a nestál naprosto za nic. K urážce, že se v jím vedeném domě udála vražda, přidal se neuvěřitelný fakt, že Wolfe vynechal jedno jídlo. Odmítl požít jakékoliv sousto. Kolem osmé se vzdálil do svého pokoje a na Fritze, kléry za ním nahoru dvakrát šel s podnosem, jen vrčel. Když jsem mu ve 22.30 nesl k podpisu výpověď a sdělil mu, že odnášejí koberec, vydal jakýsi zvuk, ale nepromluvil ani slovo. S ohledem na toto pozadí, o mých osobních pocitech nemluvě, když mi Cramer sdělil, že si pořád ještě myslí, že lžu, odpověděl jsem zcela upřímně:

„Už léta se pokouším přijít na to," oslovil jsem ho, „koho mi vlastně připomínáte. Teď zrovna jsem si vzpomněl. Je to jedno zvíře, které jsem kdysi viděl v kleci Začíná písmenem „S". Hodláte mě sebrat čili nic?"

„Ne.“ V noci jeho veliký kulatý obličej vždycky vypadá ještě červenější a jeho šedé vlasy se zdají tím bělejší. „Můžete si své moudrosti nechat. Nikdy byste nelhal v něčem, co se dá prověřit, ale vaši výpověď o tom, co vám řekla, přešetřit nemůžeme. Je mrtvá. I když vezmu za bernou minci vaši a Wolfovu výpověď, že jste nikdy nevedli žádné jednání ani s ní, ani s kýmkoliv, kdo by byl ve spojení s onou advokátní kanceláří, pořád ještě jste si mohli něco nechat pro sebe, pro svou soukromou potřebu – anebo něco pozměnit. Zvlášť tohle: Jak chcete, abych vám věřil, že řekla –“

„Promiňte. Mě starýho čerta záleží na tom, čemu věříte. A panu Wolfovi zrovna tak. Cokoli vás napadne, všechno by nám bylo milejší, než vám oznamovat, co se stalo. Neměli jsme však na vybranou, ohlásili jsme vám to tedy a máte naše výpovědi. Jestli víte lip než já, co řekla, jsem jen rád.“

„Mluvil jsem já,“ poznamenal.

„Jo. A já vás přerušil.“

„Tvrdíte, že vám udala všechny tyhle podrobnosti, jak viděla jednoho člena advokátní kanceláře v levné restauraci či jídelně ve společnosti odpůrčí strany, den, kdy ho viděla, jak mu o tom dnes odpoledne řekla a všechno ostatní, včetně jména paní Sorellové, ale že vám nejmenovala onoho společníka firmy. Nevěřím tomu.“ Poklepal na mou výpověď a natáhl hlavu dopředu. „A říkám vám jedno, Goodwine, a pro Wolfa platí totéž, použijete-li to jméno pro své soukromé účely a pro svůj zisk, jestliže se necháte najmout k vyšetřování této vraždy, a použijete přitom informace, kterou jste přede mnou zatajil, abyste případ vyřešili a shrábli honorář, pak vás do toho uvrtám, i kdybych za to měl dát jedno oko.“

Zvedl jsem hlavu. „Koukejte,“ odpověděl jsem mu. „Zřejmě jste nic nepochopil. Rozhlas už hlásil, a zítra toho budou plné noviny, že žena, která se přišla poradit s Nerem Wolfem, byla zavražděna v jeho pracovně, uškrcena jeho kravatou, zatímco on si nahoře hrál se svými orchidejemi a tlachal, s Archiem Goodwinem. Už slyším až sem ten řehot. Pan Wolfe ani nedokázal polknout večeři, dokonce se o to ani nepokusil. Tohle všechno jsme věděli a tušili v tu ránu, kdy jsme ji viděli ležet vedle na podlaze. Kdybychom byli znali, který společník firmy to byl, kdyby mi byla pověděla jeho jméno, co bychom byli udělali? Tvrdíte, že nás znáte, tak byste to měl vědět. Já bych byl musel jít po něm. Pan Wolfe by byl opustil pracovnu, byl by zavřel dveře, odebral by se do kuchyně a Fritz by ho tam byl po svém návratu našel, jak pije pivo. Když přišel do pracovny a objevil tělo, záleželo na tom, co ode mě uslyší a kdy. S trochou štěstí bych se sem byl dostal s vrahem dřív, než vy jste přišel se svými odborníky. Nebylo by to sice sprovodilo ze světa skutečnost, že byla uškrcena jeho kravatou, ale bylo by ji to zakrylo. Vykládám vám to tu čistě jenom proto, abych vám ukázal, že nás neznáte tak dobře, jak si myslíte. A co se toho týče, jestli mi věříte čili nic, je mi to volný.“

Jeho pronikavé šedé oči se do mě zapíchly. „Tak, vy byste byl šel a dostal ho. Tak on ji zabil. Co? Jak věděl, že tu je? Jak se dostal dovnitř?“

Vyslovil jsem slovo, které vynechám, a dodal jsem: „Už zase? Tohle už jsem, prohovořil se Stebbinsem a Kowcliffem a s vámi. Už zase, jak?“

„Čert to vem,“ prohlásil. Složil mou výpověď, strčil si ji do kapsy, odstrčil křeslo, vstal a zavrčel: „I kdyby mě to mělo stát obě oči.“ A vypochodoval. Z haly něco zahalekal do pracovny na Stebbinse. Snad vám trochu vytmavím, jak bídně jsem na tom byl, když řeknu, že jsem se ani nešel podívat do haly, abych dohlédl, zda si odnášejí jen to, co jim patří. Jeden by si pomyslel, že po pěti hodinách strávených u nás v domě, Purley alespoň strčí hlavu mezi dveře, aby řekl dobrou noc, ale ne. Zaslechl jsem, jak se domovní dveře s přibouchnutím zavřely, čili byl to Purley, Cramer nikdy dveřmi nebouchá.

Seděl jsem dále sklesle ve svém křesle. Dvacet minut před půlnocí jsem pronesl nahlas: „Mohl bych se jít projít,“ ale zřejmě mě to nelákalo. Ve tři čtvrtě na dvanáct jsem vstal, posbíral kopíráky, použité při psaní výpovědi, odnesl je do pracovny a uložil do zásuvky

svého psacího stolu. Rozhlédl jsem se po místnosti a zjistil, že ji zanechali v celkem slušném stavu, šel jsem, přenesl psací stroj a postavil jej na místo, zkusil dvířka safu, šel jsem se podívat do haly, zda jsou domovní dveře zavřené, a zastrčil jsem západku řetězu a pak jsem pokračoval do kuchyně. Fritz seděl na mé snídací židli s čelem opřeným o hranu stolu.

„Vy jste se namazal," řekl jsem mu.

Zvedl hlavu. „Ne, Archie, zkoušel jsem to, ale nešlo to."

„Jděte do hajan."

„Ne. Bude mít hlad."

„Možná že už nikdy nebude mít hlad. Spěte sladce."

Vrátil jsem se do haly, vylezl o poschodí výš, zahnul doleva, zaklepal na dveře, uslyšel zvuk – napůl sten a napůl zavrčení, otevřel jsem a vstoupil. Wolfe, úplně oblečený a s kravatou, seděl s knížkou v ruce ve svém mohutném křesle.

„Vypadli," oznámil jsem mu. „Už i ti poslední, Cramer a Stebbins. Fritz zůstal vzhůru a čeká v kuchyni na volání o potravu. Bylo by nejlíp, kdybyste mu brnkl. Dá se dělat ještě něco jiného než jít do postele?"

„Vy dokážete usnout?" zeptal se.

„Pravděpodobně ano. Usnul jsem zatím vždycky."

„Nemohu číst." Odložil knihu. „Už jste mě někdy viděl, že bych zahořkl?"

„Budu muset nahlédnout do slovníku. Co to přesně znamená?"

„Hluboce špatné rozpoložení. Silnou malomyslnost."

„Ne."

„Teď jí trpím a vadí mi. Nedokážu jasně uvažovat. Zamýšlím odhalit toho ničemu dřív než policie. Potřebuji, aby tu v osm ráno byl Saul a Orrie a Fred. Nemám ani potuchy, kam je pošlu, ale ráno to vědět musím. Až je seženete, spěte, můžete-li."

„Nemusím spát, je-li tu něco lepšího na práci."

„Dnes v noci ne. Ta prokletá hořkost působí jako ječné zrno na mozku. Po léta nebyly mé duševní pochody tak pomotané. Nikdy bych si byl nepomyslel –"

Zazvonil domovní zvonek. To se dalo čekat, teď, když okupační armáda odtáhla, protože Cramer nepovolil vstup do domu žádným reportérům ani fotografům. Uvažoval jsem, že bych měl na noc vypnout zvonek, a teď jsem seběhl ze schodů a rozhodl se, že to udělám. Fritz stál v kuchyňských dveřích, a když mě spatřil, zatvářil se, jako by se mu ulevilo. Rozsvítil lucernu před vchodem.

Pokud to byl reportér, byl to nějaký veterán, a přivedl si sebou pomocnici, anebo možná přítelkyni, aby měl společnost. Nijak zvlášť jsem nepospíchal, pomalu jsem přistoupil ke dveřím a měřil jsem si je zvenčí neprůhlednou skleněnou výplní. Byl asi šest stop vysoký, s dlouhým, kostnatým obličejem, s hlubokými vráskami a na sobě měl dobře střižený a dobře padnoucí tmavošedý zimník, světlešedou vlněnou šálu a šedý tvrďák. Ona mohla být jeho hezounká malá vnučka, ale zdola nahoru zapjatý kožich a hluboko naražený kožešinový klopený klobouk zakrýval všechno kromě oválku tváře. Odepjal jsem řetěz, otevřel dveře dokořán a řekl jsem: „Prosím pane?"

Odpověděl: „Jsem Lamont Otis. Jsem zde správně domě Nera Wolfa?"

„Správně."

„Rád bych s ním mluvil o své sekretářce slečně Bertě Aaronové. O informaci, kterou mi poskytla policie.Tohle je slečna Anna Paigeová, moje spolupracovnice z naší advokátní kanceláře. Okolnosti, jak se domnívám, ospravedlňují můj příchod v tuto hodinu. Myslím, že pan Wolfe bude souhlasit."

„I já," souhlasil jsem. „Ale dovolte na okamžik," přešel jsem odpočívadlo před dveřmi až k lucerně a zazpíval: Kde jste kdo? Gilliane! Murphy! Pojďte sem na minutku!"

Ze stínů na druhé straně ulice se vynořila postava.

Koukal jsem, jak přechází dláždění, a když dorazila k obrubníku na naší straně, oslovil jsem ji: „Oh, to je Wilie. Pojďte sem nahoru.“

Zůstal stát u úpatí našich sedmi schodů. „Na co?“ zeptal se.

„Smím se otázat, co to znamená?“ podivil se Otis.

„Smíte. Jistému inspektorovi jménem Cramer hrozí nebezpečí, že přijde o oko, a to by byla vada. Byl bych vám velice zavázán, kdybyste mi tu zodpověděl několik prostých otázek. Žádal vás pan Wolfe nebo já, abyste sem přišel?“

„Naprosto ne.“

„Přijít sem byl tedy výhradně váš nápad?“

„Ano. Ale já nechápu –“

„Promiňte. Slyšel jste ho, Wilie? Uveďte to ve svém hlášení. Zachráníte tím Cramerovy nervy před vytečením. Budu vám velice zauzlován za –“

„Kdo je to?“ chtěl vědět fízl.

Ignoroval jsem ho. Otočil jsem se k němu zády, pozval jsem je dál, zabouchl jsem dveře a zavřel na řetěz. Otis dovolil, abych mu pověsil kabát a klobouk, Anna Paigeová si neodložila. Vytápění domu bylo na noc staženo. Když se v pracovně posadila, rozepnula si kožich, ale přehodila si jej přes ramena. Šel jsem k termostatu a nařídil knoflík na 70 stupňů Fahrenheita, sedl jsem si za svůj stůl, sáhl po domácím telefonu a stiskl tlačítko bzučáku do Wolfova pokoje. Byl bych pro něj měl nahoru skočit, protože by se mohl zpěčovat chodit do společnosti, dokud se nevypořádá se svým ječným zrnem na mozku, pro jeden den mi však už stačilo nechávat návštěvy v pracovně samotné, tím spíš, že jeden z návštěvníků měl srdce chabrus.

Ozvalo se Wolfovo zavrčení: „Ano?“

„Je tu pan Lamont Otis. Se svou spolupracovnicí slečnou Annou Paigeovou z jeho advokátní kanceláře. Myslí, že budete souhlasit, že okolnosti ospravedlňují jeho příchod v tuto hodinu.“

Ticho. Asi pět vteřin se vůbec nic neozvalo a pak následovalo klapnutí, jak zavěsil. Držet u ucha hluché sluchátko je pitomý pocit, uložil jsem je tedy do vidlice, ale neobrátil jsem se tváří k návštěvě. Vyšlo to na jedny peníze, jestli přijde nebo ne. Mrkl jsem na své náramkové hodinky, kdyby se do pěti minut nedostavil, šel bych pro něj nahoru. Obrátil jsem se a oslovil jsem pana Otise: „Můžete laskavě chvilku posečkat?“

Kývl. „Stalo se to v téhle místnosti?“

„Ano. Ležela tamhle.“ Ukázal jsem prstem na místo několik palců před nohy Anny Paigeové. Otis seděl v červeném koženém křesle poblíže Wolfova stolu.

„Měli jsme tu koberec, ale vzali si ho do laboratoře. Oni ho samozřejmě – promiňte, slečno Paigeová, neměl jsem ukazovat.“ Odsunula křeslo dozadu a zavřela oči.

Polkla a otevřela oči, v tomhle světle vypadaly černé, ale mohly také být tmavofialové. „Vy jste Archie Goodwin,“ pronesla.

„Správně.“

„Vy jste – našel jste ji.“

„Přesně tak.“

„Byla … Měla nějaké …“

„Dostala úder zezadu do hlavy těžítkem, kusem nefritu, a pak byla uškrcena vázankou, která náhodou ležela na stole. Nebyly tu žádné známky zápasu. Ta rána ji omráčila a pravděpodobně jí –“

Zvuk vlastního hlasu mi zabránil, abych slyšel Wolfovy kroky na schodech. Vstoupil, zastavil se a sklonil hlavu o osminu palce směrem k Anně Paigeové, pak ještě jednou směrem k Otisovi, pak se odebral ke křeslu za svým psacím stolem, usedl a zamířil oči na Otise.

„Vy jste pan Lamont Otis?“

„Tak jest.“

„Dlužím vám omluvu. To je slabé slovo, mělo by existovat nějaké lepší. Pod mou střechou zahynula násilnou smrtí vaše cenná a věrná zaměstnankyně. Byla cenná a věrná?“

„Ano.“

„Hluboce toho lituji. Jestliže jste mě přišel kárat, začněte.“

„Nepřišel jsem vás kárat.“ V lepším světle Otisův obličej nebyl vrásčitý, ale hluboce zbrázděný. „Přišel jsem, abych zjistil, co se stalo. Policie a úřadovna okresního návladního mi sdělily, jak byla zabita, ale nikoliv, proč byla zde. Domnívám se, že to vědí, ale tají to. Domnívám se, že mám právo se to dozvědět. Berta Aaronová po dlouhá léta požívala mé důvěry a věřím, že ona důvěřovala mně, a nevím, že by měla nějaké potíže, které by ji mohly vést k návštěvě u vás. Proč tu byla?“

Wolfe ho pozoroval a špičkou prstu si třel hřeben nosu. „Kolik je vám let, pane Otisi?“

Anna Paigeová vydala jakýsi zvuk. Starý právník, který pravděpodobně proti deseti tisícům otázek uplatnil námitku, že jsou bezvýznamné a nepodstatné, prostě řekl: „Sedmdesát dva, proč?“

„Nemám v úmyslu omlouvat se za ještě jednu smrt, k níž by došlo v mé pracovně a kterou bych tentokrát ještě ke všemu zavinil sám. Slečna Aaronová sdělila panu Goodwinovi důvod, proč se se svým problémem neobrátila na vás, obávala se, jak by to na vás zapůsobilo. Jsou to její slova, Archie?“

Upřesnil jsem je: „Má špatné srdce a mohlo by ho to zabít.“

Otis zasupěl. „Trochu mě zlobilo srdce a musel jsem kapku zvolnit tempo, ale aby mě něco zabilo, k tomu je zapotřebí trochu víc než jen nějaký problém. Celý život nedělám nic jiného, než se potýkám s problémy, a některé z nich byly pěkně tuhé.“

„Přeháněla,“ vmísila se Anna Paigeová. „Myslím slečna Aaronová. Tím chci říci, že byla panu Otisovi tak oddaná, že měla o jeho srdce přehnané obavy.“

„Proč vy jste s ním přišla?“ zeptal se Wolfe.

„Kvůli srdci ne. Byla jsem u něho doma a pracovali jsme spolu na jednom spisu, když dostal zprávu o Bertě. A když se rozhodl navštívit vás, požádal mě, abych s ním šla. Umím těsnopis.“

„Slyšela jste pana Goodwina citovat slečnu Aaronovou. Jestliže panu Otisovi sdělím, co se mu ona obávala říci, převezmete odpovědnost za účinek, jaký to na něho může mít?“

„K čertu,“ vybuchl Otis, „já převezmu odpovědnost. Je to moje srdce!“

„Pochybuji,“ odpověděla Anna Paigeová, „že by účinek toho, co mu povíte, mohl být tak zlý, jako účinek toho, když mu to nepovíte. Vůbec žádnou odpovědnost nepřebírám, ale dosvědčím vám, že na tom trval.“

„Nejen, že trvám,“ zdůraznil Otis, „ale uplatňuji své právo obdržet tuto informaci, protože se určitě musí týkat mě.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Wolfe. „Slečna Aaronová sem přišla dvacet minut po páté dnes odpoledne – vlastně teď už včera odpoledne – bez ohlášení a bez pozvání. Asi dvacet minut hovořila s panem Goodwinem a on pak odešel nahoru, aby se o věci poradil se mnou. Byl pryč asi půl hodiny. Zůstala v celém přízemí sama. Co pana Goodwina čekalo při návratu, víte. Předal policii výpověď se záznamem rozhovoru, který se slečnou Aaronovou vedli.“ Otočil hlavu. „Archie, dejte panu Otisovi průklep výpovědi.“

Sáhl jsem do zásuvky svého psacího stolu, vstal jsem a podal jsem mu ho. Byl jsem v pokušení zůstat stát u něho pro případ, že by Berta Aaronová měla pravdu v tom, jak to na něho zapůsobí, a že by se složil. Avšak seshora jsem mu nemohl vidět do obličeje a vrátil jsem se tedy do svého křesla. Po půlstoletí advokátní praxe jeho obličej však věděl, jak se má chovat. Stalo se jediné, jeho sanice se trošičku semkly a po straně krku mu najednou naskočil sval. Přečetl to celé dvakrát, nejprve rychle a podruhé si dal načas. Když skončil, úhledně, s trochou nervozity papír složil a zastrčil do náprsní kapsy svého saka.

„Ne," řekl důrazně Wolfe. „Prozradil jsem vám tuto informaci důvěrně, ale je to průklep výpovědi, která byla předána policii. Ten si nemůžete nechat."

Otis si ho nevšímal. Vrhl pohled na svou spolupracovnici a na krku mu opět naskočil sval. „Neměl jsem vás brát s sebou, Ann," prohlásil. „Budete muset odejít."

Pohlédla mu zpříma do očí. „Důvěřujte mi, pane Otisi, můžete se na mne ve všem spolehnout. Věřte mi, je-li to tak zlé, neměl byste s tím zůstat sám."

„Musím. V tomhle se na vás spolehnout nemohu. Musíte nás opustit."

Vstal jsem. „Můžete počkat v předním pokoji, slečno Paigeová. Zdi i dveře jsou zvukotěsné."

Nebyla ráda, ale šla. Otevřel jsem dveře předního pokoje, rozsvítil jsem a při odchodu jsem dveře do haly zamkl a klíč jsem strčil do kapsy. Když jsem se vrátil do pracovny a zamířil k svému psacímu stolu, zeptal se Otis: „Skutečně odtud není nic slyšet?"

„Nic, kromě hlasitého výkřiku," ujistil jsem ho.

Upřel zrak na Wolfa a řekl: „Ani dost málo se slečně Aaronové nedivím, že myslela, že mě to zabije. Překvapuje mě, že nezabilo. Říkáte, že policie má tuto výpověď?"

„Ano. A dokud ten průklep nevrátíte, je naše rozmluva u konce. Pan Goodwin nemá žádný doklad. Podepsat takový dokument je pro něho nebezpečné, pokud si to nevynutí policejní moc."

„Ale já potřebuji –"

„Archie, vezměte si to."

Zvedl jsem se. Jeho srdci to určitě dávalo pěkně zabrat. Ale když jsem vykročil, strčil ruku do kapsy, a když jsem došel až k němu, vytáhl průklep a podal mi jej.

„Takhle je to lepší," řekl Wolfe. „Vyjádřil jsem vám své politování a omluvu a předali jsme vám všechny informace, které máme. Chtěl bych k tomu dodat: za prvé, bez vašeho souhlasu, ani já, ani pan Goodwin z této výpovědi nikomu nic neprozradíme, a za druhé, má sebeúcta utrpěla těžkou ránu a poskytlo by mi veliké zadostiučinění odhalit vraha. Připouštím, že je to především úkolem policie, ale já to pokládám za svou věc. S radostí bych uvítal vaši pomoc, ne jako svého klienta, žádný honorář nepřijmu. Chápu, utrpěl jste otřes a jste v tuto chvíli zdrcen pohromou, která hrozí vámi vedené firmě. Až se vaše mysl uklidní, neodoláte možná pokušení omezit škodu na nejmenší míru tím, že byste se se svou domácí zradou vypořádal sám a viníka nechal uniknout jeho osudu. Pustíte-li se do toho dost obratně a chytře, je myslitelné, že policii byste dokázal připravit o kořist, nikoliv však mne."

„Vytváříte tu zcela nepodložené předpoklady," přerušil ho Otis.

„Žádné předpoklady nevytvářím, sděluji vám pouze, co mám v úmyslu. Policejní hypotéza – i moje – je nabíledni: některý člen vaší kanceláře zabil slečnu Aaronovou Zákon sice nevyžaduje, aby soudní svědectví proti němu obsahovalo i důkazy o motivu činu, nezbytně však k tomu dojde. Chcete tvrdit, že se tomu nepokusíte předejít? Že nebudete v prvé řadě dbát na pověst své firmy?"

Otis otevřel ústa a zase je zavřel.

Wolfe zakýval hlavou. „Předpokládám, že ano. Radím vám tedy, abyste mi pomohl. Pomůžete-li mi, budu se řídit dvěma hledisky, dostat vraha a dbát, aby vaše firma utrpěla pokud možno nejméně škody. Odmítnete-li, budu se řídit jen jedním. Pokud jde o policii, pochybuji, že by od vás čekali nějakou spolupráci. Nejsou totiž hlupáci, a bude jim jasné, že máte hlubší zájem než naplnění spravedlnosti. Nuže, pane?"

Otis seděl s dlaněmi na kolenou a se skloněnou hlavou, takže mohl studovat hřbet své levice. Pak sklouzl očima na pravici, a když i tu pečlivě prostudoval, zvedl hlavu a promluvil: „Použil jste slova hypotéza a nic jiného to není, totiž, že člen mé firmy zabil slečnu Aaronovou. Jak věděl, že tu je? Říkala, že to nikdo neví."

„Mohl ji sledovat. Zřejmě z kanceláře odešla krátce po rozmluvě s ním. Archie?"

„Pravděpodobně šla pěšky,“ ozval jsem se. „Mohlo jí to trvat takových patnáct až dvacet minut, podle toho jak šla rychle. V té době je vzácnost sehnat volného taxíka a křižovatky jsou přecpané. Nebyl by žádný kumšt šlapat jí na paty.“

„Jak se dostal dovnitř?“ zeptal se Otis. „Nepozorovaně se sem vplížil, když jste ji vpouštěl?“

„Ne. Četl jste můj protokol. Viděl ji vejít a věděl, že tu bydlí Nero Wolfe. Šel do telefonní budky, zavolal naše číslo a ona zvedla sluchátko. Tohle.“ Poplácal jsem svůj přístroj. „Vzhledem k tomu, že jsem tu nebyl, bylo to pro trénovanou sekretářku něco úplně automatického. Nezmáčkl jsem přepínač, takže telefon ve skleníku nezvonil. Zazvonil v kuchyni, ale Fritz byl pryč. Ohlásila se a on jí řekl, že s ní chce okamžitě mluvit, že jí podá uspokojivé vysvětlení, a ona mu odpověděla, ať sem přijde. Když se objevil, čekala u domovních dveří a vpustila ho. Počítal jedině, že se mu podaří získat čas, ale když se dozvěděl, že je v celém přízemí sama a že s panem Wolfem ještě nemluvila, dostal jiný nápad a jednal podle něho. Dvě minuty stačily na celou tu operaci až až, dokonce míň.“

„To všechno jsou pouhé dohady.“

„Jo. Já u toho nebyl, ale hraje to. Jestli máte něco, co hraje lip, umím těsnopis.“

„Policie tu ze všeho sňala otisky prstů.“

„Jasně. Ale venku mrzlo a mám za to, že členové vaší firmy nosí rukavice.“

„Řekl jste, že se dozvěděl, že s Wolfem ještě nemluvila, ale hovořila s vámi.“

„Nepověděla mu to. Nepotřeboval moc slov, aby zjistil, že je sama a že se s panem Wolfem ještě nesetkala. Buď takhle, anebo mu to pověděla, ale on to nechal plavat a šel na věc stejně. První možnost je pravděpodobnější a víc se mi zamlouvá.“

Chvilku studoval mou tvář, pak zavřel oči a opět sklonil hlavu. Když oči otevřel, upřel je na Wolfa a prohlásil: „Pane Wolfe, zdržuji se vyjádření k vaší poznámce, že by mne osobní ohledy mohly pohnout k tomu, abych mařil průchod spravedlnosti. Žádal jste mě o pomoc. Jakou?“

„Tím, že mi poskytnete informace, odpovíte na mé otázky. Váš mozek je na výslechy trénovaný, víte, co se budu ptát.“

„Budu to vědět ještě lip, až vás uslyším. Spusťte a uvidíme“

Wolfe pohlédl na nástěnné hodiny. „Už je skoro jedna hodina po půlnoci a protáhne se to. Pro slečnu Paigeovou bude únavné čekat.“

„Ovšem,“ souhlasil Otis. Vrhl pohled na mě. „Požádal byste ji, aby sem přišla?“

Zvedl jsem se a přešel jsem ke dveřím do předního pokoje. Pár slov, která jsem měl při vstupu do místnosti na jazyku se dál nedostalo. Nebyla tam. Dokořán otevřeným oknem čišel dovnitř studený vzduch. Přistoupil jsem k němu a vystrčil hlavu ven připraven, že ji uvidím ležet dole s jednou ze svých vázanek kolem hrdla, i když jsem v tom pokoji žádnou nenechal. S pocitem úlevy jsem zaznamenal, že světlík do sklepa, o osm stop níže, není obsazen.

3

Z pracovny se ozvalo zařvání: „Archie! Ke všem čertům, co tam provádíte?“

Zavřel jsem okno, rozhlédl jsem se po místnosti, abych zjistil, jsou-li tam nějaké stopy násilí, nebo zda tam někde nenechala nějaký lístek na vysvětlenou. Nic jsem neviděl a vrátil jsem se do zasedání.

„Je pryč,“ oznámil jsem. „Odešla a nezanechala žádný vzkaz. Kdybych – „

„Proč jste otvíral okno?“

„Neotvíral jsem je. Zavřel jsem je. Když jsem ji tam zavedl, zamknul jsem dveře do haly, aby se tu nemohla potulovat a poslouchat, co neměla. A když ji čekání unavilo, mohla se tedy dostat ven jedině oknem.“

„Ona vylezla oknem?“ otázal se Otis.

„Ano, pane. Je to sice pouhý dohad, ale hraje to. Okno bylo otevřeno dokořán a ona v pokoji není a venku taky neleží, díval jsem se.“

„Nemohu tomu uvěřit. Slečna Paigeová je vyrovnaná, rozumná a spolehlivá –“ Zbytek věty spolkl. „Ne. Ne! Já už vůbec nevím na koho je spolehnutí.“ Opřel se loktem o opěradlo křesla a rukou si podepřel hlavu. „Mohl bych dostat sklenici vody?“

Wolfe navrhoval brandy, ale on prohlásil, že chce vodu. Šel jsem do kuchyně a přinesl jsem mu ji. Vytáhl z kapsy malou kovovou krabičku, vyňal z ní dvě tabletky a zapil je.

„Pomohou?“ zeptal se Wolfe. „Ty tabletky?“

„Ano. Na tabletky spolehnutí je.“ Podal mi sklenici.

„Můžeme tedy pokračovat?“

„Ano.“

„Máte nějaké tušení, co slečnu Paigeovou dohnalo, aby odešla oknem?“

„Ne. Je to velmi podivné. Zatraceně, Wolfe, já už nemám ponětí vůbec o ničem! Copak nevidíte, že jsem úplně v koncích?“

„Vidím. Odložíme to?“

„Ne!“

„Výborně. Můj předpoklad, že slečnu Aaronovou zabil některý člen vaší firmy, nazývejme ho pan X., se opírá o základní předpoklad, že ona s panem Goodwinem hovořila otevřeně a sdělila mu správná fakta. Chcete tento předpoklad napadnout?“

Otis se zadíval na mě. „Něco mi povězte. Co řekla, vím k vaší výpovědi a zní to jako její způsob vyjadřování, ale jak vypadala – jaký měla hlas, jak se chovala? Zdála se vám nějak… tedy, jako by se neovládala? Nevyrovnaná?“

„Ne, pane,“ odpověděl jsem mu. „Seděla vzpřímeně s nohama u sebe a po celou dobu se mi dívala do očí.“

Přikývl. „To byl její způsob. Vždycky.“ Obrátil se k Wolfovi: „Teď, tady mezi námi dvěma, váš základní předpoklad nenapadám.“

„Napadáte ten druhý, že ji pan X. zabil?“

„Ani nenapadám, ani nepřijímám.“

„Fuj. Nejste pštros, pane Otisi. Ale dál: jestliže fakta slečny Aaronové byla správná, musíme předpokládat, že X. byl s to poskytnout paní Sorellové informace, které by jí značně pomohly v zákroku, který podniká proti svému manželovi, vašemu klientovi. Je to tak?“

„Samozřejmě.“ Otis chtěl ještě něco dodat, rozhodl se, že si to nechá pro sebe, ale pak své rozhodnutí opět změnil. „Opět docela soukromě, mezi námi, její akce nespočívá v právním zákroku. Je to vyděračství. V technickém slova smyslu možná ne, ale vyjde si to na jedno. Její nároky jsou přemrštěné a nesmyslné. Prostě vydírání.“

„A člen vaší firmy jí může dodat zbraně. Který, či kteří?“

Otis zakroutil hlavou. „Na tohle nechci odpovědět.“ Wolfe zvedl obočí. „Pane? To je to nejmenší, co můžete udělat, tvrdíte-li, že chcete pomoci. Jestliže můj návrh odmítáte, jen řekněte a já budu pokračovat bez vás. Zítra – dneska – v poledne bude mít, policie tuto základní otázku zodpovědnou. Mně to může trvat déle.“

„Určitě může,“ odsekl Otis. „Nezmínil jste se o svém třetím předpokladu. Předpokládáte, že Goodwin správně a otevřeně referoval o tom, co mu slečna Aaronová řekla.“

„Bah,“ udělal znechuceně Wolfe. „Blábolíte. Jestliže doufáte, že můžete brát v pochybnost pana Goodwina, pak jste opravdu v koncích. A můžete zrovna tak dobře jít. Nabudete-li později opět své schopnosti a budete si přát se se mnou spojit, budu zde.“ Odstrčil zpátky své křeslo.

„Ne.“ Natáhl ruku Otis. „Bože dobrý, člověče, jsem v pasti! Ne pokud jde o mé schopnosti! Své schopnosti pohromadě mám.“

„Tak je užívejte. Kdo ze členů vaší kanceláře má možnost prozradit paní Sorellové záměry vašeho klienta?“

„Všichni. Náš mandant je v jistém ohledu zranitelný a celá situace je mimořádně obtížná, často jsme ji spolu projednávali. Tím samozřejmě myslím své tři společníky. Mohl to být pouze některý z nich – dílem proto, že v této záležitosti nikdo z našich spolupracovníků nepožíval takové důvěry, abychom ho do ní zasvětili, ale hlavně vzhledem k tomu, že slečna Aaronová Goodwinovi řekla, že to byl člen firmy. Nikdy by byla nepoužila obratu „člen firmy“ jen tak, nepřesně. Pro ni měl velmi určité a omezené použití. Mohla tím myslet výhradně Franka Edeye, Milese Heydeckra nebo Gregoryho Jetta. A to je neuvěřitelné.“

„Neuvěřitelné doslovně, nebo jen jako řečnický obrat? Máte nedůvěru k slečně Aaronové – nebo v krajním případě k panu Goodwinovi? Čistě soukromě, tady mezi námi?“

„Ne.“

Wolfe rozložil ruce dlaněmi nahoru. „Pak se tedy do toho pusťme. Je to stejně neuvěřitelné v případě všech tří, nebo některému z nich dáváte přednost?“

V následující hodině se Otis nejmíň tucetkrát stavěl na zadní a v některých podrobnostech – například v jakém ohledu je Morton Sorell zranitelný – mlčel jako dub, ale měl jsem toho dost na devět stránek svého poznámkového bloku.

Frank Edey, pětapadesátiletý, ženatý, chovatel dvou synů a dcery, manželka naživu, podílí se dvaceti sedmi procenty na čistém příjmu firmy. (Otisův podíl činí čtyřicet procent). Skvěle mu to myslí, ale k soudu chodí zřídka. Sepsal svatební smlouvu, již podepsali Morton Sorell a Rita Ramseyová, když před čtyřmi léty na sebe brali jho manželské. Osobní, majetkové poměry zdravé. Vztahy s manželkou a dětmi – jakés takés. Zájem o jiné ženy – bezpečně ano, ale velice nenápadný. Zájem o paní Sorellovou, pokud pan Otís věděl, žádný.

Miles Heydecker, čtyřicet sedm, ženatý, manželka žije, bezdětný, dvacet dva procent. Jeho otec, nyní po smrti, byl jedním ze zakládajících členů firmy. Jeho specialitou je práce v soudní síni a zastupoval před soudem nejvýznačnější spory, které kancelář vedla. Před dvěma léty hájil na žádost jejího manžela paní Sorellovou, když ji žaloval chlapík, který byl dřív jejím agentem. Byl na tom špatně s penězi a tenkrát z toho měl osobně pěkný balík. Vztahy s manželkou nejisté, na povrchu okej. Jeho největší zájmem je práce a jeho koníčci – šachy a zákulisní politika, ženy včetně paní Sorellové ho otravují.

Gregory Jett, třicet šest, svobodný, byl přijat za člena firmy s podílem jedenácti procent z čistého zisku díky svému okázalému úspěchu ve dvou velkých sporech mezi akciovými společnostmi. Jednu z nich kontroloval Morton Sorell. Před rokem, nebo tak nějak – býval Jett velice častým hostem v Sorellově domě na Páté avenue, ale své hostitelce neprojevoval žádnou pozornost, která by stála za zmínku. Jeho soukromé majetkové poměry byly jednou z podrobností, k vůli nímž se Otis začal plašit, ale dal najevo tolik, aby se dalo vyvodit, že si Jett nedělal zvlášť těžkou hlavu s rovnováhou svých příjmů a vydání a na svém firemním účtě byl v červených číslech. Asi před dvěma léty – krátce potom, kdy ho přijali za společníka – se pořádně zakrvácel, když na Brodwayi financoval jakousi show, která propadla. Hrála v ní jedna jeho přítelkyně. Jestli měl v souvislosti se svou přítelkyní nebo přítelkyněmi ještě nějaké další výdaje, Otis buď nevěděl, nebo nepověděl. Pravil, že usoudil ponejvíce z poznámek, které tu a tam utrousila Berta Aaronová, že v posledních měsících Jett projevoval Anně Paigeové větší pozornost, než vyžadovalo jejich společné zaměstnání.

Když však Wolfe naznačil možnost, že Anna Paigeová odešla oknem, protože měla podezření, nebo dokonce věděla, odkud vítr fouká, a rozhodla se vzít věc do ruky, Otis to nechtěl koupit. Měl co dělat, aby spolkl novinku, že jeden z jeho společníků je had, a nápad, že by v tom další z jeho spolupracovníků mohl jet také, už na něj byl moc. Podá prý si Annu Paigeovou sám a ona bezpochyby bude mít přijatelné vysvětlení.

Ani trochu se nestavěl na zadní, pokud šlo o paní Morton Sorellovou. Jeho informace částečně znal každý čtenář novin a časopisů: Sotva dvacetiletá Rita Ramseyová oslnila

Brodway svým výkonem v kuse „Sáhněte si po měsíci“, ve dvou dalších hrách pokračovala ještě většími triumfy, pohrdla Hollywoodem, dva roky pohrdala rovněž Mortonem Sorellem, a pak přerušila svou kariéru a vzala si ho.

Otis však přidal jinou informaci, kterou rubriky společenských klepů jen naznačovaly, že to mezi nimi přestalo klapat, nýbrž se ukázalo, že se Rita vdala jen proto, aby své půvabné pacinky položila na hromadu prachů, a za žádnou cenu se nehodlá podřídit ustanovením smlouvy manželské. Chtěla mnohem víc, víc než polovinu, a začala pečlivě shromažďovat doklady o jisté činnosti svého manžela. Sorell se toho však domákl a poradil se se svými právními zástupci Otisem, Edeyem, Heydeckerem a Jettem a ti jí to zatrhli – nebo si to alespoň mysleli. Otis si tím byl docela jist, dokud si nepřečetl průklep mé výpovědi. Teď už si nebyl jist vůbec ničím.

Ale byl pořád ještě naživu. Když se ve dvě hodiny v noci zvedl k odchodu, už se trochu sebral. Nebyl už ani zdaleka tak rozechvělý, jako když požádal o sklenici vody, aby si mohl vzít své tabletky. Nepřijal Wolfovu nabídku doslova, ale souhlasil, že nepodnikne žádné kroky, dokud od Wolfa neuslyší další, pod podmínkou, že uslyší nejpozději do třiceti dvou hodin – to jest do středy deseti hodin dopoledne. Zatím podnikne jedině to, že dá Anně Paigeové pokyn, aby se před nikým nezmiňovala, že četl mou výpověď, a zjistí, proč zahnula. Nepředpokládal, že ho policie seznámí s obsahem mé výpovědi, ale kdyby k tomu náhodou došlo, řekne jim, že jí uvěří jedině, je-li podložena nějakými důkazy. Chtěl samozřejmě vědět, co hodlá podniknout Wolfe, ale ten mu prohlásil, že neví a pravděpodobně o tom rozhodne až po snídani.

Když jsem pomohl Otisovi do kabátu, vyprovodil ho ze dveří a vrátil se do pracovny, stál tam Fritz.

„Ne,“ prohlásil pochmurně Wolfe. „Víte dobře, že skoro nikdy v noci nejím.“

„Ale vždyť jste nevečeřel. Omeletu, nebo alespoň –“

„Ne! Pusťte to z hlavy, nechte mě hladovět! Jděte spát!“

Fritz se na mne podíval, potřásl hlavou a šel. Posadil jsem se a zeptal se: „Mám sehnat Saula, Freda a Orrieho?“

„Ne.“ Vtáhl nosem vzduch a vypustil ho ústy. „Když nevím, jak budu postupovat, jak je mám u všech všudy někam posílat? Jaké jim mám uložit úkoly?“

„Řečnické obraty,“ poznamenal jsem.

„To nejsou žádné řečnické, ale logické obraty. Měl bych pro ně několik běžných úkolů, ale neměly by žádný smysl. Mají hledat lacinou restauraci nebo jídelnu, kde se sešli? Kolik jich ve městě máme?“

„Oh, tisíc. Víc.“

Zabručel. „Nebo vyslýchat celé osazenstvo advokátní kanceláře, abychom se dozvěděli, který z těch tří včera odpoledne mluvil se slečnou Aaronovou nejdéle? Nebo, za předpokladu, že ji sem stopoval, kdo těsně po ní opustil kancelář? Nebo, kdo z nich nemůže vysvětlit, co dělal a kde se zdržoval od pěti do čtvrt na sedm? Nebo prozkoumat jejich vztahy k paní Sorellové? Nebo zjistit v našem okolí telefonní budku, v níž vytočil naše číslo? To vše jsou rozumné a vhodné směry vyšetřování a pan Cramer a okresní návladní brzy odpoledne nasadí stovku mužů, aby se po nich vydali.

„Dvě stovky. Tohle je něco zvláštního.“

„Poslat po nich tři muže, čtyři včetně vás, by tedy ode mne byla malichernost. Možný postup by byl, přimět pana Otise, aby je sem dostal – Edeye, Heydeckera a Jetta. Nemusel by jim nic říkat, jen že mě pověřil vyšetřením vraždy, která se stala v mém domě.“

„Jestli budou k mání. Většinu dne stráví v úřadovně okresního návladního. Na předvolání.“

Zavřel oči a stiskl rty. Posbíral jsem všechny listy opisu své výpovědi, které Otis vydal, vytáhl ze své zásuvky druhý průklep, šel jsem, otevřel safe a strčil celý spis do jedné přihrádky. Zabouchl jsem dvířka, a když jsem otáčel knoflík, Wolfe promluvil:

„Archie."

„Ano, pane."

„Vezmou si na paškál pani Sorellovou?"

„Pochybuji. Alespoň ne hned. Nač? Vzhledem ke Cramerově výstraze, že nás může zmáčknout pro porušení úředního tajemství, když vykecnem, co mi Berta Aaronová povídala – což mu je podobné – zřejmě si to chce nechat pro sebe, a kdyby šel za paní Sorellovou, tak by to propíchl."

Kývl. „Je mladá a pohledná?"

„Jo. Kromě na jevišti jsem se s ní nikdy nesetkal. Viděl jste její fotky?"

„S hezkými mladými dámami vy rád jednáte."

„Samo. Tají jako tabulky čokolády na slunci. Ale trochu to přeháníte, když si představujete, že mohu napochodovat k takovéhlemu číslu a zeptat se ho, se kterým společníkem firmy se setkalo v laciné hospodě či jídelně, a ono kolem mne ovine své paže a zamumlá mi do ucha jeho jméno. To může trvat nejmíň hodinu a víc."

„Můžete ji přivést sem."

„Snad. Možné to je. Aby se podívala na orchideje?"

„Nevím." Odstrčil křeslo a zvedl své těleso. „Nejsem ve své kůži. Přijďte za mnou do mého pokoje v osm hodin." A zamířil k hale.

4

To úterý jsem odešel z domova v 10.17 dopoledne. Zamířil jsem na sever, přešel čtrnáct krátkých a šest dlouhých bloků a vstoupil jsem do haly hotelu Churchill. Šel jsem po svých, místo abych si zamával na taxi, a to z dvojího důvodu:

Spal jsem necelých pět hodin a potřeboval jsem moře kyslíku, zvláště od krku nahoru, a protože jedenáctá byla pravděpodobně nejčasnější hodina, kdy bude paní Morton Sorellová, rozená Rita Ramseyová, k mluvení. Stačil mi jeden telefonický rozhovor s Lonem Cohenem, redaktorem Gazette, abych se dozvěděl, že když před dvěma měsíci opustila pohostinný krov svého manžela, najala si apartmá v Churchillových věžácích.

V kapse jsem si nesl prostou, bílou obálku, zapečetěnou, na niž jsem vlastnoručně napsal:

Paní Morton Sorellová Do vlastních rukou – Důvěrné.

A uvnitř byla rovněž ručně psaná dopisní karta:

Byli jsme tenkrát večer viděni, jak spolu sedíme v boxu jídelny. Bylo by nebezpečné, kdybych vás zavolal nebo kdybyste vy volala mě. Na doručitele této karty se můžete spolehnout.

Bez podpisu. Bylo za dvanáct minut jedenáct, když jsem obálku předal službu konajícímu veleknězi u recepčního pultu a požádal, aby ji poslal nahoru. A ještě tři minuty do jedenácti chyběly, když mi pokynul k výtahu. Bylo to tvrdých devět minut. Kdyby to nezapracovalo, kdyby dolů přišel vzkaz, aby mi dali kopačky, anebo vůbec žádný vzkaz, jinou kartu už jsem k vynesení připravenou neměl.

A tak, když výtah vystřelil nahoru, nestoupalo jen mé tělo, ale i nálada. A když jsem ve třicátém vystoupil a spatřil, jak ve dveřích stojí Ona, sama, osobně, chtěl se na ni můj obličej zašklebit, ale držel jsem ho na uzdě.

S mojí dopisní kartou v ruce se zeptala: „Vy jste mi poslal tohle?"

„Přinesl jsem to."

Změřila si mě od hlavy k patě a zpátky. „Viděla jsem vás už někdy předtím? Jak se jmenujete?“

„Goodwin. Archie Goodwin. Možná že jste zahlédla můj obrázek v ranních novinách.“

„Oh.“ Kývla hlavou. „Ovšem,“ zamávala kartou. „Co má znamenat tohle? To je hloupost! Kde jste k ní přišel?“

„Napsal jsem ji.“ O krok jsem postoupil a dostal jsem větší dávku vůně z její ranní lázně – ale mohla vycházet také ze záhybů jejího žlutého roucha, které bylo velice neformální.

„Mohu se vám rovnou přiznat, paní Sorellová. Byl to trik. Již léta jsem do vás celý pryč. Ležím vám u nohou. Ve svém srdci chovám jediný obraz – váš a žádný jiný. Jediný váš úsměv, který by patřil jenom mně, a budu celý pryč. Nikdy jsem se nepokusil s vámi setkat, protože jsem věděl, že by to bylo beznadějné, nyní, když jste opustila svého manžela, možná že bych pro vás mohl něco vykonat, prokázat vám nějakou službičku, za kterou bych sklidil úsměv. Musel jsem vás vidět á tohle vám říci a tento lístek byl jen trik, jak se k vám dostat. Vymyslel jsem si ho. Snažil jsem se napsat něco, co by vzbudilo vaši zvědavost tak, abyste se se mnou chtěla setkat. Prosím – prosím, odpusťte mi!“

Usmála se svým pověstným úsměvem jen pro mě a pravila: „Přemohl jste mě, pane Goodwine, opravdu. Řekl jste to tak pěkně. Máte na mysli nějakou určitou službu?“

Byla třída, to se jí musí nechat. Věděla proklatě dobře, že lžu, jako když tiskne. Věděla, že jsem si nic nevymyslel. Věděla, že jsem licencovaný soukromý detektiv a že jsem přišel obchodně, ale ani nepohnula brvou – či vlastně pohnula. Její dlouhé tmavé řasy, vlastního chovu, půvabně kontrastující s vlasy barvy vláken dozrávající kukuřice – rovněž pravými a nefalšovanými – na několik vteřin zvolna klesly, aby zahalily, jaké potěšení jí poskytuji. Byla stejná třída na jevišti i mimo ně, a to jsem jí musel nechat.

„Směl bych jít dál?“ navrhl jsem. „Teď, když jste se na mě usmála?“

„Samozřejmě.“ Obrátila se a já vstoupil. Počkala, až si odložím kabát a klobouk a hodím je na židli, a pak mne vedla předsíní do velkého obývacího pokoje s okny na východ a na jih, a přes pokoj k pohovce.

„Slavný detektiv mi nabídl službu, taková příležitost se každému hned tak nedostane.“ Usedla a dodala: „Jaká služba by to měla být?“

„Tedy," sedl jsem si. „Dovedu přišívat knoflíky."

„Já taky." Zasmála se. Při pohledu na ten úsměv by nikdy nikdo neřekl, že je rekordní vysavačka prachů, sám už jsem o tom málem začal pochybovat. Bylo příjemné být jeho příjemcem.

„Mohl bych chodit za vámi," nabízel jsem, „a nosit vám přezůvky, kdyby sněžilo."

„Já moc nechodím. Bylo by lepší, kdybyste nosil pistoli. Zmínil jste se o mém manželovi. Jsem upřímně přesvědčena, že je schopen najmout někoho, kdo by mě zabil. Jste velmi hezký. Jste odvážný?"

„To záleží na tom. Asi bych byl, kdybyste se dívala. Mimochodem, když tu jsem, a nikdy na tento den nezapomenu, směl bych se vás na něco zeptat? Vzhledem k tomu, že jste v novinách viděla mou fotografii, mám za to, že jste si přečetla, co se včera stalo v kanceláři Nera Wolfa. O té zavražděné ženě, Bertě Aaronové. Ano?"

„Částečně." Udělala příslušný obličej. „Nerada čtu o vraždách."

„Přečetla jste si, čím byla? Osobní tajemnicí Lamonta Otise, hlavního společníka advokátní kanceláře Otis, Edey, Heydecker a Jett?"

Zakroutila hlavou. „To mi ušlo."

„Měl jsem dojem, že jste si toho mohla všimnout, protože to jsou právní zástupci vašeho manžela. To samozřejmě víte."

„Oh," její oči se rozšířily. „Ovšem. Nějak jsem to nezaznamenala."

„Zřejmě jste tu partii přeskočila, ta jména by vás byla určitě praštila přes oči, protože všechny čtyři znáte. Co jsem se vás chtěl zeptat, znala jste Bertu Aaronovou?"

„Ne."

„Myslel jsem si, že byste ji znát mohla, vzhledem k tomu, že byla Otisovou sekretářkou, a oni jsou už dlouhá léta právními zástupci vašeho manžela, a v jednom sporu zastupovali i vás. Nikdy jste se s ní nesetkala?"

„Ne." Už se nesmála. „Zdá se, že o té firmě a mém manželovi hodně víte. Tak krásně jste vykládal, jak mi ležíte u nohou a nosíte ve svém srdci můj obraz. Tak to vás posílají oni, anebo Nero Wolfe, a ten pracuje pro mého manžela. Je to tak?"

„Ne. Nepracuje pro něho."

„Tak pracuje pro tu advokátní kancelář, a to si vyjde na jedno."

„Ne. Nepracuje vůbec pro nikoho, jen pro sebe samého. Pan -"

„Lžete."

„Povoluji si jen určitý příděl lží na den a pečlivě dbám, abych ho nepřekročil. Pan Wolfe těžce nese, že ta žena byla zavražděna v jeho pracovně, a má v úmyslu to oplatit. Pro nikoho nepracuje a nebude pracovat, dokud tohle nevyřídí. Domníval se, že jste Bertu Aaronovou znala, a že byste mi mohla říci něco, co by nám pomohlo."

„Nemohu."

„To je špatné. U nohou vám ležím pořád."

„Mám vás tam ráda. Jste velice příjemný." Usmála se. „Teď zrovna mě něco napadá. Byl by Nero Wolfe ochoten pracovat pro mne?"

„Možná. Jistý druh práce nemá rád. Kdyby ochoten byl, pak vám pustí žilou. Chová-li ve svém srdci vůbec nějaké obrazy, o čemž pochybuji, určitě to nejsou obrazy krásných žen — a dokonce ani obyčejných ne. Co by měl pro vás udělat?"

„To bych radši pověděla přímo jemu." Podívala se mi do očí a její dlouhé řasy se poněkud přivřely, právě jen natolik, aby výsledek byl co nejpůsobivější. A znovu jsem jí to musel nechat. Jeden by si pomyslel, že nemá ani té nejmenší potuchy, že já jsem si vědom, že cosi mlčky přechází, a že to přecházím také. Byla tak zatraceně výborná, že už jsem skutečně začal brát v úvahu možnost, že si opravdu myslí, že jsem svou dopisní kartu vyrobil jen tak, z ničeho.

„To byste si s ním musela sjednat schůzku u něho v kanceláři," upozornil jsem ji. „V obchodních záležitostech nikdy nevychází z domu." Vytáhl jsem z pouzdra navštívenku a podal jsem ji jí. „Tady je adresa a telefonní číslo. Anebo kdybyste snad chtěla jít teď hned, s radostí vás k nám doprovodím. Možná že by šel do krajnosti a přijal by vás. Až do jedné hodiny bude volný."

„Divím se." Usmála se.

„Čemu se divíte?"

„Ničemu. Mluvila jsem sama se sebou." Zakroutila hlavou. „Nechci jít hned. Snad … Musím si to ještě rozmyslet." Vstala. „Lituji, že vám nemohu pomoci, je mi to velice líto, ale nikdy jsem se s ní nesetkala, s tou – jak že se jmenovala?"

„Berta Aaronová." Zvedl jsem se.

„V životě jsem o ní neslyšela." Upřela pohled na vizitku, kterou jsem jí dal. „Možná že vás ještě dnes později zavolám. Musím si to ještě nechat projít hlavou."

Doprovodila mne do předsíně, a když jsem sáhl po klice, podala mi ruku a já ji uchopil. Po nějaké slabosti nebylo v jejím stisku ani stopy.

Když vystoupíte z výtahu ve vstupní hale Churchillových věžáků, máte na vybranou trojí možnost. Vpravo je hlavní vchod. Když se dáte vlevo a pak vpravo, vyjdete postranním vchodem, a vlevo a pak zas vlevo je jiný postranní vchod. Použil jsem hlavního vchodu, na chvilku jsem se zastavil na chodníku, abych si oblékl kabát a zatahal se za ucho, a pak jsem zahnul směrem ke středu města. Na rohu se ke mně připojil menší nosatý chlápek, který na první pohled vypadal, jako by neuměl pět napočítat a vydělával takových čtyřicet babek týdně

leštěním parket. Ve skutečnosti to byl Saul Panzer, nejlepší stopař v celém obvodu města, a bral deset dolarů za hodinu.

„Motá se tu někde nějaký fízl?“ zeptal jsem se ho.

„Žádnej kterého bych znal, a myslím, že taky žádnej, kterýho bych neznal. Mluvil jsi s ní?“

„Jo. Pochybuji, že by po ní šli. Šťouchl jsem do ní a měla by se pohnout. Mládenci kryjí vchody?“

„Ano. Fred severní a Orrie jižní. Doufám, že půjde hlavním.“

„Já taky. Nashledanou na ředitelství podniku.“

Otočil se na patě a byl ten tam a já se postavil na obrubník a zamával jsem na taxi. Bylo 11.40, když zabočilo k okraji chodníku před starým pískovcovým domem na Třicáté páté ulici.

Vystoupil jsem sedm schodů k odpočívadlu, otevřel jsem si svým klíčem, vstoupil jsem, pověsil si kabát a klobouk na věšák v hale a šel do pracovny. Wolfe bude samozřejmě sídlit v křesle za svým psacím stolem nad knihou, kterou má právě rozečtenou. Jeho ranní seance ve skleníku skončila v jedenáct. Ale nesídlil. Jeho křeslo zelo prázdnotou, zato to z červené kůže bylo obsazené kýmsi cizím. Šel jsem dál, až jsem mu viděl do tváře, a pravil jsem dobrý den. On pravil dobrý den.

Se svýma hluboko posazenýma, zasněnýma očima, širokými, mrzutými ústy a výrazně modelovanou bradou vypadal od krku nahoru jako básník, ale byl by musel prodat moře básní, aby mohl zaplatit svůj oblek, košili a kravatu, o botách od Parvise z Londýna ani nemluvě. Když jsem se pro to všechno na něho dost vynadíval, aniž bych se ho zeptal, kde je Wolfe, vrátil jsem se do haly a zamířil doleva směrem ke kuchyni. A tam, ve výklenku na konci haly stál Wolfe a zíral do otvoru. Byla to skulina, která procházela zdí ve výši očí a na druhé straně, v pracovně, byla zakrytá obrázkem vodopádu. Na této straně, ve výklenku, nebyla zakrytá ničím a dalo se jí nejen poslouchat, ale i koukat.

Nezastavil jsem se, strčil jsem do létacích dveří do kuchyně, podržel jsem je, aby mohl vstoupit Wolfe a pak jsem je pustil.

„Zapomněl jste zapomenout na svém stole vázanku,“ připomněl jsem mu.

Zavrčel. „O té si ještě jednoho krásného dne pohovoříme. To je Gregory Jett. Dnešní dopoledne strávil v úřadovnách okresního návladního. Chtěl jsem slyšet vás, než s ním budu mluvit, proto jsem se mu omluvil a napadlo mě, že ho při té příležitosti mohu pozorovat.“

„Dobrý nápad. Mohl si třeba sám pro sebe zamumlat: Jeminářku, koberec je pryč – udělal to?“

„Ne. Mluvil jste s tou ženou?“

„Ano, pane. Je to skvost. O základním faktu Berty Aaronové, že jeden člen firmy byl s paní Sorellovou v jídelně, teď už není ani té nejmenší pochyby.“

„Připustila to?“

„Ne, pane, ale utvrdila mě v tom. Klábosili jsme spolu dvacet minut a po první půl minutě se už vůbec nezmínila o tom, co jsem jí napsal. A to jen řekla, že to je hloupost, a ptala se, kde jsem to vzal. Sdělila mi, že jsem hezký – dvakrát, usmála se na mne – šestkrát, pravila, že nikdy neslyšela o Bertě Aaronové, a zeptala se, zda byste byl ochoten pro ni pracovat. Asi vás telefonicky požádá o schůzku, Chcete to verbatim, hned?“

„Stačí později. Naši lidé tam jsou?“

„Ano. Při odchodu jsem mluvil se Saulem. To je na draka. Ona je všechno možné, jen ne blázen. Samozřejmě, byla pro ni rána, když se dozvěděla, že se ví o její schůzce v té jídelně, ale panice nepropadla. Samozřejmě také neví, jak jsme se toho domákli. Neměla možná žádné podezření, že je nějaká spojitost mezi schůzkou a vraždou Berty Aaronové. Není dokonce vyloučené, že je nemá ani teď, i když o tom pochybuji. Ale má-li je, bude mít také podezření, že Bertu Aaronovou zabil muž, s nímž byla v jídelně, a bude pro ni těžké vyrovnat se s tím,

ale ani pak nezpanikaří. Je to tvrdá husa na škubání a pořád ještě jí jde o třicet miliónů babek. Kdybyste ji viděl, jak se na mě směje a říká mi, že jsem hezký – což vzdor mému placatému nosu může být její upřímné mínění – nikdy byste neuhodl, že jsem jí zrovna poslal kartičku se sdělením, že její sladké tajemství prasklo. Je to skvost. Kdybych měl třicet miliónů, s radostí bych jí koupil oběd. Co hryže Gregory Jetta?“

„Nevím, uvidíme.“ Rozrazil dveře, a já ho následoval.

Když Wolfe obcházel červené kožené křeslo, Jett ho oslovil: „Řekl jsem vám, že má záležitost je naléhavá. Vy jste dost bezohledný, není-liž pravda.“

„Mírně.“ Wolfe pečlivě uložil svůj objem do křesla a obrátil se k němu obličejem. „Je-li tu nějaká tíseň, pak v ní jste vy, ne já. Týká se mne?“

„Jste do ní zapleten.“ Jeho hluboko posazené, zadumané oči spočinuly na mě. „Jmenujete se Goodwin? Archie Goodwin?“

Doznal jsem, že ano.

„Včera v noci jste policii předal výpověď o svém rozhovoru s Bertou Aaronovou a její opis jste poskytl Lamontovi Otisovi, seniorovi naší firmy.“

„To že jsem udělal?“ opáčil jsem zdvořile. „Jsem tu pouhý zaměstnanec. Dělám jen to, co mi řekne pan Wolfe. Jeho se zeptejte.“

„Já se neptám, konstatuji.“ Obrátil se k Wolfovi. „Chci vědět, co v té výpovědi je. Pan Otis je starý člověk a má slabé srdce. Když sem přišel, byl otřesen tragickou zprávou o smrti své sekretářky, která byla zavražděna tady ve vaší kanceláři, za okolností, které – pokud je mi známo – určitě nejsou ke cti ani vám ani Goodwinovi. Muselo vám být zřejmé, že utrpěl šok, a docela určitě bylo zřejmé, že je starý člověk. Ukazovat mu onu výpověď bylo nezodpovědné a trestuhodné. Jako člen jeho kanceláře, jako jeho společník chci vědět, o co v ní jde.“

Wolfe spočinul v křesle a spustil bradu. „Tedy. Na hrubý pytel, hrubá záplata. Mezi námi. Jste zřejmě nezkrotný a musím si připnout svůj krunýř. Rozhodl jsem se popřít, že tu vůbec nějaká taková výpověď je. A co teď?“

„Pitomost. Vím, že tu je.“

„Jak to chcete dokázat?“ Wolfe zakýval prstem. „Pane Jette, tohle je pošetilost. Někdo vám sdělil, že taková výpověď existuje, jinak byste byl idiot, kdybyste sem přišel na mě štěkat. Kdo vám o ní řekl a kdy?“

„Někdo, kdo – ke komu mám naprostou důvěru.“

„Sám pan Otis?“

„Ne.“

„Její jméno?“

Jett zaťal zuby do dolního rtu. Trochu ho požvýkal a pak přesedlal na horní ret. Měl pěkné bílé zuby.

„Musíte být také pod vlivem nějakého šoku,“ pokračoval Wolfe, „když máte za to, že můžete přijít s takovou žádostí, aniž byste prozradil pramen svých informací. Jmenuje se Anna Paigeová?“

„To vám mohu povědět jen přísně důvěrně.“

„Pak to nechci vědět. Jsem ochoten pokládat to za soukromou informaci, která mi byla svěřena v důvěře v mou diskrétnost, ale ne důvěrně. Ještě stále popírám, že taková výpověď existuje.“

„Čert vás vem!“ Jett se vzepřel o postranní opěradlo svého křesla. „Byla tu s ním! Viděla, jak mu ji Goodwin podává! Pozorovala, jak ji čte!“

Wolfe zakýval hlavou. „To zní lépe. Kdy vám slečna Paigeová tohle všechno řekla? Dnes ráno?“

„Ne. Včera v noci. Zavolala mě.“

„V kolik hodin?“

„Kolem půlnoci, chvilku po.“

„Odešla odtud s panem Otisem?“

„Víte zatraceně dobře, že ne. Vylezla oknem.“

„A hned vám zatelefonovala.“ Wolfe se vzpřímil.

Chcete-li mít spolehnutí na mou diskrétnost, musíte ji něčím podpořit. Pak vám možná obsah výpovědi sdělím, nebo také ne. Důvod, který jste udal, či naznačil, svůj zájem a starost o pana Otise, zamítám. Ve svém výkladu musíte vysvětlit nejen, oč jde vám, ale také proč slečna Puigeová uprchla oknem. Vy – „

„Žádný útěk to nebyl! Goodwin zamkl dveře!“

„Byl by je na požádání otevřel. Zdůrazňoval jste naléhavost své záležitosti. Jak pro koho je naléhavá? Zneužíváte mé trpělivosti. Vy, se svým právnicky trénovaným mozkem, jste si vědom, že je marné krmit mě nesmysly.“

Jett se podíval po mně. Vysunul jsem bradu a stiskl sanice, abych mu předvedl, že ani já nedbám o nesmysly.

„Tedy dobrá,“ prohlásil. „Spolehnu se na vaší diskrétnost, protože mi nic jiného nezbývá. Když Otis slečnu Paigeovou vyzval k odchodu, pojala podezření, že slečna Aaronová Goodwinovi sdělila něco o mně. Napadlo ji –“

„Proč o vás? O něčem takovém nepadl ani náznak.“

„Protože jí řekl: V tomhle se na vás spolehnout nemohu. Uvědomila si, že on ví, že jí nemůže důvěřovat ve věcech, které se týkají mne. A má pravdu – doufám, že má. Jsme se slečnou Paigeovou zasnoubeni a chceme se vzít. Zásnuby oznámeny nebyly, ale náš vzájemný vztah není pravděpodobně pro naše spolupracovníky žádné tajemství, tím spíš, že jsme se ho nijak nesnažili tajit. Krom toho jí byl znám fakt, že slečna Aaronová mohla vědět o jisté – uh – příhodě, do níž jsem byl zapleten, nebo mě z toho alespoň mohla podezřívat. Byla to epizoda, kterou by byl pan Otis rozhodně odsoudil. Požadoval jste, aby můj výklad vysvětloval obojí: i můj zájem na celé té věci i odchod slečny Paigeové oknem. Vysvětluje?“

„Co to bylo za příhodu?“

Jett zakroutil hlavou. „To bych vám neřekl ani důvěrně.“

„Jaké byla povahy?“

„Byla to osobní záležitost.“

„Měla nějaký vztah k zájmům vaší firmy nebo vašich společníků?“

„Neměla. Byla čistě soukromá.“

„Dotýkala se vaší profesionální pověsti nebo poctivosti?“

„Nedotýkala.“

„Byla v ní zapletena nějaká žena?“

„Ano.“

„Její jméno?“

Jett potřásl hlavou. „Nejsem darebák, pane Wolfe.“

„Byla to paní Morton Sorellová?“

Jett otevřel ústa a svaly dolní sanice mu vypověděly službu, třikrát se nadechl a pak promluvil: „Tak to bylo ono. Slečna Paigeová měla pravdu. Chci – žádám, abych směl nahlédnout do té výpovědi.“

„Ještě ne, pane. Později snad – nebo vůbec ne. Trváte na tom, že se ona příhoda, do níž je zapletená paní Sorellová, nijak nevztahovala na zájmy vaší firmy a nijak se nedotýká vaší stavovské cti?“

„Trvám. Byla čistě soukromá a krátká.“

„Kdy se udála?“

„Asi před rokem.“

„Kdy jste naposled viděl paní Sorellovou?“

„Přibližně před měsícem, ve společnosti. Ale nemluvil jsem s ní.“

„Kdy jste se spolu naposled setkali mezi čtyřma očima?“

„Od té doby ne – už přibližně rok ne.“

„Ale stále ještě jste byl vážně znepokojen možností, že by se pan Otis mohl o té příhodě dozvědět?“

„Zajisté. Pan Sorell je náš klient a jeho manželka je naším odpůrcem ve velmi významném sporu. Pan Otis by mohl mít podezření, že ta epizoda – nebyla pouhou epizodou. Nic mi o výpovědi, kterou jste mu předložil neřekl, a nemohu se obrátit přímo na něj, protože slečně Paigeové zakázal, aby se o ní někomu zmiňovala, a ona se mu nepřiznala, že už o ní pověděla mně. Chci ji vidět. Mám právo ji vidět!“

„Nezačínejte už zas na mě štěkat.“ Wolfe spočinul lokty na bočních opěradlech křesla a sepjal špičky prstů ‚Jedno vám povím: v celé té výpovědi není ani výslovně, ani náznakem nic, co by poukazovalo na příhodu, kterou jste popsal. Aby se vám ulevilo. Kromě toho –“

U domovních dveří zazněl zvonek.

5

Zmýlil jsem se v nich. Kdo to může být, jsem uhodl hned, jak jsem si je prohlédl naší jednostranně průhlednou skleněnou výplní, jenže jsem zaměnil nálepky. Představoval jsem si, že ten širokoramenný s dobře padnoucí bužinkou a ve vypasovaném, tmavomodrém zimníku se sametovým límcem je pětapadesát let starý Edey a ten mniší statný chlapík v hnědém přepásaném ulstru je sedmačtyřicetiletý Heydecker. Avšak, když jsem otevřel a sameťák pravil, že chtějí mluvit s Nerem Wolfem, a já se zeptal na jméno, prohlásil týž: „Tenhle pán je Frank Edey a já jsem Miles Heydecker. Jsme –“

„Je mi známo, kdo jste. Račte dál.“

Stáří má svá práva, pomohl jsem proto Edeyovi z ulstru a pověsil jsem mu ho na věšák a Heydeckera jsem nechal, aby si se svým zimníkem poradil sám. Pak jsem je zavedl do předního pokoje a požádal, aby přijali místa. Kdybych byl otevřel spojovací dveře do pracovny, mohli by zaslechnout Jettův hlas, a protože by nemělo cenu, aby spoléhal na Wolfovu diskrétnost, kdyby se nemohl spolehnout na moji, šel jsem kolem halou, zamířil k svému stolu, napsal na poznámkový blok „Edey a Heydecker“, utrhl list a podal jej Wolfovi. Mrkl na něj a podíval se na Jetta.

„Ocitli jsme se na mrtvém bodě. Odmítáte odpovídat na další otázky, dokud vám nesdělím obsah výpovědi, a já to nechci udělat. Je tu pan Edey a pan Heydecker. Chcete zůstat nebo odejít?“

„Edey?“ Jett povstal. „Heydecker? Tady?“

„Ano, pane. Nepozváni a nečekáni. Přejete-li si, můžete odejít, aniž by vás zahlédli.“

Očividně si nepřál vůbec nic, než vidět výpověď. Nechtěl ani jít, ani zůstat. Když už bylo zřejmé, že se nehodlá rozhodnout, rozhodl Wolfe za něj a pokynul mi; Šel jsem, otevřel spojovací dveře a požádal nově příchozí, aby šli dál. Pak jsem ustoupil a pozoroval jejich údiv, když spatřili Jetta, jejich chování, když se představovali Wolfowi, a způsob, jakým manipulovali se svýma očima. Nikdy jsem docela nezamítal názor, jste-li v jedné místnosti s třemi chlápky a víte, že jeden z nich spáchal vraždu, zvláště když ji spáchal v té místnosti jen osmnáct hodin předtím, že to poznáte, když budete dost bedlivě pozorovat. Ze zkušenosti vím, že ten názor nestojí ani za zlámanou grešli, a zahlédnete-li nějaký zdánlivý náznak, pak se pravděpodobně mýlíte, ale měl jsem jej a mám jej dosud. Zabavil jsem se tím tak, že jsem si šel sednout k svému psacímu stolu, teprve když už se Jett usadil zpátky do červeného koženého křesla a oba noví návštěvníci do dvou žlutých, tváří v tvář Wolfovi.

Heydecker se dal do řeči s očima upřenýma na Jetta: „Přišli jsme získat nějaké informace a předpokládám, že ty také Gregu. Pokud ses snad u okresního návladního nedozvěděl víc než my.“

„Dozvěděl jsem se toho po čertech málo," odpověděl Jett..Nemluvil jsem dokonce ani se svým starým kamarádem ze školy s Howiem. Neodpovídají na otázky, kladou je. Na spoustu z nich jsem odpověď odmítl a vůbec je neměli položit – o našich případech a o klientech.Zodpověděl jsem přirozeně ty, které souvisely s vraždou, obvyklé plácání o mých stycích s Bertou Aaronovou a kde jsem se zdržoval a pohyboval včera odpoledne. Nejen já, ale i ostatní. Zejména, zda měl někdo s Bertou delší rozhovor a zda někdo společně s ní, nebo krátce po ni, odešel z kanceláře. Zřejmě si myslí, že ji zabil nikdo, kdo má něco společného s naší firmou, ale neříkají kdo – alespoň mně to neřekli."

„Mně také ne," ozval se Edey. To bylo to malé pivo podrozměrné velikosti a jeho jemný tenorek se k němu výborně hodil.

„Ani mně," podotkl Heydecker. „Co ti řekl Wolfe?"

„Mnoho ne. Nejsem tu dlouho." Jett vrhl pohled na Wolfa.

Wolfe byl na řadě. Odkašlal si a začal: „Předpokládám, pánové, že jste se dostavili za týmž účelem, jako pan Jett. Přišel požádat o informace, které by vám leccos objasnily, zejména pokud jde o důvod návštěvy slečny Anronové zde. Podle okolností se –"

„To je ono," skočil mu do řeči Heydecker. „Proč u vás byla?"

„Když dovolíte – podle okolností se domnívám, že byla zabita, protože tu byla, aby jí bylo zabráněno v odhalení, k němuž se chystala. A to je domněnka celkem přijatelná. Policie a okresní návladní vám však dozajista neodepřeli všechny podrobnosti. Sdělili vám kupříkladu, že se mnou nemluvila?"

„Ne," vyhrkl Edey. „O tom se mi nezmínili."

„Mně také ne," přidal se Heydecker.

„Říkám vám to tedy já. Přišla bez předchozí dohody a pan Goodwin ji zavedl dál. Chtěla se mnou mluvit v důvěrné záležitosti. Byl jsem zaneprázdněn jinde, nahoře, a pan Goodwin mi přišel oznámit, že tu je. Museli jsme cosi uvážit a dost obšírně jsme to projednávali, a když se vrátil dolů, leželo tu její mrtvé tělo." Ukázal prstem Haydeckerovi k nohám. „Právě zde. Takže mi nemohla povědět, co ji přivádí, protože jsem ji nikdy neviděl živou."

„Pak tedy nechápu," prohlásil Edey – muž, kterému to skvěle myslelo, uvedl svůj mozek do obrátek, „když vám nic neřekla, nemohl jste vy nic říci policii nebo okresnímu návladnímu. Avšak když nevědí, proč vás přišla navštívit, z jakého důvodu si myslí, že ji zabil někdo z naší kanceláře? Nelze vyloučit možnost, že se jim podařilo získat podobnou informaci od někoho jiného, ale tak brzy? Zahájili dnes ráno v sedm, se mnou. A z jejich otázek vyvozuji, že si to pouze nemyslí – myslí, že to vědí."

„Tak je to, nepochybně," souhlasil Heydecker. „Pane Goodwine, vy jste ji uváděl dál. Byla sama?" To promluvil obhájce zvyklý výslechům v soudní síni.

„Ano." Vzhledem k tomu, že jsme nebyli v soudní síni, opomenul jsem dodat, pane.

„Všiml jste si, zda poblíž někdo nebyl? Na chodníku?"

„Ne. Samozřejmě byla tma. Bylo za deset minut půl šesté. Pátého ledna slunce zapadá ve 4.46." To se mu nepovede, aby mi zamotal hlavu.

„Zavedl jste ji do této místnosti?"

„Ano."

„Nenechal jste náhodou domovní dveře otevřené?"

„Ne."

„Jste si tím jist?"

„Ano. Jestli mám nějaký úplně automatický zvyk, pak ten, že ty dveře zavřu a přesvědčím se, zda jsou zamčené."

„Automatické zvyky jsou nebezpečná věc, pane Goodwine. Někdy nás nechají na holičkách. Když jste ji zavedl do této místnosti, posadil jste se?"

„Ano."

Kam?"

, Tam, kde sedím teď.“

„Kde seděla ona?“

„Zhruba tam, co vy. Asi tři stopy blíž ke mně.“

„Co říkala?“

„Že chce mluvit s Nerem Wolfem o něčem naléhavém. Ne , to řekla u dveří. Řekla, že přišla v osobní a velmi důvěrné záležitosti;“

„Použila slova záležitost?“

„Ano.“

„Co ještě říkala?“

„Že se jmenuje Berta Aaronová a že je osobní sekretářkou pana Lamonta Otise, seniora advokátní kanceláře-Otis, Edey, Heydecker a Jett.“

„Co povídala dál?“

Věděl jsem přirozeně, že jednou nadejde čas, kdy začnu lhal, a rozhodl jsem se, že nastal teď. „Nic,“ odpověděl jsem.

„Naproto nic?“

„Přesně tak.“

„Jste důvěrný spolupracovník Nera Wolfa. Byl zaneprázdněn někde jinde. Chcete, abych vám věřil, že jste netrval na tom, že musíte znát povahu její záležitosti,než k němu půjdete?“

Zazvonil telefon. „Nechci, je-li vám milejší, abych nechtěl,“ uklidnil jsem ho, otočil jsem se, zvedl sluchátko a ohlásil jsem se: „Tady je byt Nera Wolfa, u aparátu Archie Goodwin.“

Poznal jsem ji po hlase.

„Tady je Rita Sorellová, pane Goodwine, rozhodla jsem se –“

„Okamžik prosím, počkejte u aparátu.“ Přitiskl jsem dlaň na mluvítko a obrátil jsem se k Wolfovi. „Je to ta žena, které jste poslal dopisní kartu. Ta, co mi říkala, žejsem hezký.“

Sáhl po svém sluchátku, přiložil je k uchu a já do svého zopakoval: „Okej. Rozhodla jste se?“

„Rozhodla jsem se, že bude nejlepší, když vám povím, co jste dopoledne přišel vypátrat. Rozhodla jsem se, že byste na mě byl příliš chytrý. Nehledě k tomu, co jste napsal na ten lístek – pokud to bylo ono, proč jste přišel. Nečekal jste doufám, že uvěřím vašemu tvrzení, že jste si ho jen tak vymyslel ze vzduchu, ve snaze napsat něco, čím byste vzbudil mou zvědavost. Jste na mě moc chytrý. A tak vám zrovna tak dobře můžu přiznat, co už víte. Jeden večer, minulý týden, jsem s jistým mužem seděla v boxu jídelny –“

„Který večer to bylo?“

„V pondělí.“

„Správně.“

„A vy byste rád věděl, kdo to byl, že?“

„Pomohlo by mi to.“

„Chci vám být nápomocná. Jste velice hezký. Jmenuje se Gregory Jett.“

„Tisíceré díky. Když chcete být nápomocná –“ Zavěsila.

6

Položil jsem sluchátko a otočil jsem křeslo. Wolfe mrskl své sluchátko do vidlice a prohodil: „Zatraceně obtížná ženská.“

„Ano, pane.“

„Budeme si ji muset předcházet.“

„Ano, pane. Anebo ji zastřelit.“

„Ten návrh bych zrovna neuvítal.“ Vstal. „Pánové, musím vás požádat, abyste nás omluvili. Pojďte, Archie.“ Zamířil do haly a já se zvedl a šel za ním. Zahnul doleva a rozrazil

kuchyňské dveře. Fritz seděl u velkého stolu a krájel cibuli. Rozhoupané dveře za námi zapadly.

Wolfe se obrátil obličejem ke mně. „To bychom měli.Vy jste ji viděl a mluvil jste s ní. Co o tom soudíte?“

„Budu si muset hodit minci. Několik mincí. Vy jste viděl Jetta a mluvil jste s ním. Může být, že se jenom snažila zjistit, zda už víme, kdo to byl, a je-li to tak, mohla jmenovat toho pravého, ale nemusela. Nebo to byla opravdovská shazovačka: dospěla k názoru, že Bertu Aaronovou sejmul Jett, a buď vzplanula účinnou láskou ke spravedlnosti, ať ji to stojí co stojí, anebo měla strach, že by Jett mohl kápnout božskou a jí by z toho bylo tak horko, až by jí to nebylo vhod. Tomu druhému dávám přednost. Anebo to nebyl Jett, byl tam Edey či Heydecker, a ona se to pokouší zahrát na roh – a na Jetta má možná dopal za příčinou tamté rok staré epizody. Kdyby to nevyšlo, kdybychom už věděli, že to byl Edey nebo Heydecker, o co kráčí? Říci mi něco telefonem není odpřísáhnout to na místě pro svědky. Může \ fcbec popřít, že mě volala? Mohla by také – „

,. To mi zatím stačí. Vyberete si z toho?“

„Ne, pane. Pravil jsem vám, že je skvost.“

Zabručel. Sáhl po kousku cibule, strčil ho do pusy a začal žvýkat. Když ho spolkl, zeptal se Fritze: „Ebenezer?“ a Fritz mu odpověděl ne, Elite. Obrátil se ke mně.

„Každopádně to protrhla. Dokonce, i když se jen pokusila kalit vodu, můžeme si dovolit dohad, že se s ním ještě nespojila – či že se brzy spojí.“

„Nemohla, pokud jí nezavolal. Tvrdli celé odpoledne v úřadovně okresního návladního.“

Přikývl. „Pak mu to řekneme první. Budete muset přiznat barvu.“

..Správně. Zachráníme tím něco?“

„Nemyslím. Napřed k věci, a pak se uvidí.“ Zamířil ke dveřím. V hale jsme slyšeli hlas z pracovny, Edeyův vysoký tenor, ale zmlkl, jakmile jsme se objevili. Heydecker, když jsem ho míjel, vystrčil nohu, ale je možné, že mi nechtěl nastavit stoličku, možná že se jen tak natáhl v křesle.

Wolfe se uhnízdil na svém místě a oznámil: „Pánové, rozhodli jsme se s panem Goodwinem, že zasluhujete, abychom vám nalili čistého vína. To telefonické zavolání byla paní Morton Sorellová. To, co nám řekla, nás přesvědčilo –“

„Řekl jste Sorellová?“ otázal se Heydecker a zmateně čučel stejně jako Edey. Jett zřejmě nikdy nečučel. „Řekl jsem. Archie?“

Zaměřil jsem oči na Heydeckera. „Kdyby byla zavolala o dvacet vteřin dřív, nebyl bych musel mrhat lží. Než jsem šel nahoru k panu Wolfovi, trval jsem na tom, že musím znát podstatu záležitosti Berty Aaronové, a ona mi ji sdělila. Vypravovala mi, jak náhodou zahlédla jednoho člena firmy při tajné poradě s paní Morton Sorellovou, odpůrkyní firmy ve velmi významném sporu. Uvedla, že se s tím týden trápila a pak to odpoledne, včera, mu o tom řekla a žádala o vysvětlení. Žádné neměl a byl tedy zrádce. Udala, že se obávala říci něco panu Otisovi, protože má srdeční vadu a mohlo by ho to zabít, a nechtěla se obrátit ani na jiného společníka, protože by také mohl být zrádce. Přišla tedy za Nerem Wolfem.“

Zmýlil jsem se v Jettovi, teď čučel také. Ale byl první mocen slova. „To je neuvěřitelné. Nevěřím tomu.“

„Já také ne,“ prohlásil Heydecker.

„Já zrovna tak,“ vykřikl Edey kvičivým tenorem.

„Vy očekáváte, že budeme věřit,“ otázal se Heydecker, „že by Berta Aaronová šla za cizím člověkem s historií, která by firmu těžce poškodila, kdyby vyšla najevo?“

Wolfe ho přerušil. „Dost s tím křížovým výslechem, pane Heydeckere. Prve jsem vám jej trpěl, ale teď už ne. Je-li třeba položit nějaké otázky, budu se ptát já. Pokud jde o páně Goodwinovu bona fides – předal policii podepsanou výpověď a není osel. Dále –“

„Policii?“ zakvičel Edey. „Bože dobrý!“.

„To je absolutně neuvěřitelné," prohodil Jett.

Wolfe je ignoroval. „Dále, když se sem dnes v noci dostavil pan Otis, dovolil jsem mu, aby si přečetl opis oné výpovědi. Souhlasil, že se její obsah nebude rozšiřovat až do zítřka do deseti hodin dopoledne, aby mi do té doby poskytl čas naplánovat postup, založený na přirozeném předpokladu, že Bertu Aaronovou zabil muž, jehož obvinila ze zrady – na předpokladu, který ostatně sdílím s policií. Policie zřejmě pokládala za vhodné nechat si výpověď pana Goodwina pro sebe, stejně jako já, avšak nyní už to za vhodné nepokládám – vzhledem k tomu, že paní Sorellová člena firmy, s nímž byla viděna, jmenovala. Právě teď do telefonu. Jednoho z vás."

„To není skutečnost," ječel Edey, „to je noční můra."

Heydecker vyprskl: „Vy se odvažujete naznačovat –"

„Ne, pane Heydeckere." Wolfe důrazně položil ruku dlaní na desku stolu. „Na žádné vyptávání už nepřistoupím: sám si vyberu fakta, o něž jsem ochoten se s vámi podělit. Nic nenaznačuji: podávám zprávu. Opomenul jsem vám sdělit, že slečna Aaronová člena vaší firmy, kterého viděla pohromadě s paní Sorellovou, nejmenovala. Paní Sorellová nám teď jeho jméno sdělila, nejsem však spokojen s její věrohodností. Pan Goodwin ji dnes ráno navštívil a shledal, že je záludná. Nepovím vám, koho jmenovala, a jeden z vás tak bude vystaven téměř nesnesitelnému tlaku."

Přesně řečeno, tlak nebyl zvlášť snesitelný pro žádného z nich. Vrhali na sebe pohledy a nebyly to pohledy plné sympatie a přátelství. V podobné situaci by se dalo čekat, že zapracuje názor, o němž jsem se vám zmínil na začátku této kapitoly, ale nezapracoval. Dva z nich podezřívali své společníky skutečně a jeden to jen předstíral, ale byl by potřeba někdo lepší než já, aby ho poznal, a dokonce lepší než Wolfe, který je upřeně pozoroval úzkými štěrbinkami svých přivřených očí.

Pokračoval: „Samozřejmá domněnka je, že v uvedené úterý jeden z vás sledoval slečnu Aaronovou poté, co vůči němu vznesla svůj požadavek, a když ji viděl vstoupit do mého domu, zachvátilo ho prudké a naléhavé zděšení. Vyhledal telefon a zavolal mé číslo. V nepřítomnosti pana Goodwina zvedla sluchátko ona a souhlasila, že ho pustí dovnitř. Můžete-li –"

„Byla sama čistě náhodou," namítl Edey – muž, kterému to skvěle myslelo.

„Fuj. Jestliže nehodlám odpovídat na otázky, pane Edey, tím spíš se nehodlám vybavovat o malichernostech. Tohle přece pro váš trénovaný mozek není žádný oříšek. Obracím se znovu k jednomu z vás: kdyby vás bylo lze identifikovat vyšetřováním, kde jste se zdržoval a pohyboval v úterý odpoledne, byla by to policie dávno dokázala a byla by vás vzala do vazby. Všechno, co se od vás a celého personálu vaší kanceláře dozvěděli, přezkoumala celá armáda mužů výborně způsobilých pro takový úkol. Avšak s ohledem na fakt, že tajili informace, které jim poskytl pan Goodwin, pochybuji, že by se vás byli zeptali, co jste dělali v pondělí minulý týden, před osmi dny. Ptali se?"

„Proč by měli?" ozval se Jett.

„Protože ten den slečna Aaronová viděla jednoho z vás v rozmluvě s paní Sorellovou. Teď se vás na to zeptám sám, ale napřed bych vám měl povědět o dohodě mezi mnou a panem Otisem. Oplátkou za informace, které mi dnes v noci poskytl, jsem souhlasil, že se při objasnění vraždy vynasnažím, aby pověsti jeho firmy vznikla co nejmenší škoda. Budu dohodu plnit, a tak zjevně pro dva z vás platí, čím dřív to budete mít za sebou, tím lip. Pane Jette, jak jste strávil večer v pondělí dne dvacátého osmého prosince, řekněme od šesti do půlnoci?"

Jettovy oči byly pořád ještě hluboko vpadlé, ale zasněné už nebyly. Nespustil je z Wolfa od chvíle, kdy jsem odvolal svou původní odpověď Heydeckerovi. Namítl:„Jestli s námi jednáte poctivě a všechno, co jste nám řekl, je pravda, včetně toho zavolání od paní Sorellové,

pak už firmě škoda vznikne a nemůžete udělat nic, čím byste ji zmenšil. To nedokáže nikdo pod sluncem.“

„Mohu se pokusit. Mám to v úmyslu.“

„Jak?“

„Tím, že budu čelit nepředvídaným okolnostem, hned jak se vynoří.“

Heydecker se vmísil: „Tvrdíte, že pan Otis tohle všechno ví? On tu dnes v noci byl?“

„Ano. A pan páter dvakrát nekáže, nejsem papoušek, vy nejste hluchý. Nuže, pane Jette, pondělí večer minulý týden?“

„Byl jsem s přítelkyní v divadle.“

„Jméno té přítelkyně?“

„Slečna Anna Paigeová.“

„V kterém divadle?“

„Drow. Hráli ‚Cvičení dává umění’. Odešli jsme se slečnou Paigeovou z kanceláře krátce před šestou a povečeřeli jsme u Rustermana. Byli jsme spolu nepřetržitě až do půlnoci.“

„Děkuji. A vy pane Edey?“

„To bylo to pondělí před Novým rokem,“ uvažoval Edey. „Domů jsem se vrátil těsně před šestou, navečeřel jsem se a zůstal jsem celý večer doma.“

„Sám?“

„Ne. Můj syn se svou manželkou a dvěma dětmi s námi trávili svátky. Šli se ženou a dcerou do opery a já zůstal doma s dětmi.“

„Jak jsou ty děti staré?“

„Dva a čtyři roky.“

„Kde bydlíte?“

„Mám byt v bloku mezi Park avenue a Šedesátou devátou ulicí.“

„Ven jste vůbec nešel?“

„Ne.“

„Děkuji vám, pan Heydecker?“

„Byl jsem na utkání v Manhattanském šachovém klubu. Bobby Fischer vyhrál odložené střetnutí s Weinsteinem v padesátém osmém tahu. Larry Evans hrál proti Kalmemu a Reshevsky proti Mednisovi.“

„Kde je Manhattanský šachový klub?“

„Na Západní šedesáté čtvrté ulici.“

„Začali hrát přesně v šest?“

„Jistěže ne. Byl jsem celý den u soudu a měl jsem co dělat v kanceláři. Snědli jsme si s mou sekretářkou na mém psacím stole pár chlebíčků.“

„V kolik hodin jste odcházel z kanceláře?“

„Kolem osmé, moje sekretářka to bude vědět přesně.“

„Kdy jste přišel do šachového klubu?“

„Asi patnáct až dvacet minut po svém odchodu z kanceláře.“ Heydecker se náhle pohnul a vstal. „Tohle je směšné,“ prohlásil. „Možná že máte pravdu, Wolfe. Nevím. Bůh nám pomoz, jestli ji máte,“ obrátil se ke dveřím. „Jdu navštívit Otise. Půjdete se mnou, Franku?“

Šel. Podle jeho výrazu soudě, muž, kterému to skvěle myslelo, vůbec nemyslel. Strčil nohy pod sebe, zakýval hlavou ze strany na stranu, jako by nám chtěl říci sbohem, a zvedl se. Jedenáctiprocentního společníka nepožádali, aby se k nim přidal, a zřejmě se k odchodu neměl, ale když jsem bral z věšáku v hale Edeyův ulstr, Jett se najednou objevil, a když jsem otevřel domovní dveře, byl první venku. Zůstal jsem stát na odpočívadle, abych si nabral do plic čerstvý vzduch, pozoroval jsem, jak v trojstupu zamířili k Deváté avenue, bok po boku, jako nerozborná fronta vzájemné důvěry a porozumění, na oko.

Když jsem se vrátil do pracovny, Wolfe spočíval zvrácený ve svém křesle se zavřenýma očima. Ve chvíli, kdy jsem usedal ke stolu, zazvonil telefon. Byl to Saul Panzer a hlásil, že po paní Sorellové ani vidu, ani slechu.

Požádal jsem ho, aby zůstal na drátě, tlumočil jsem hlášení Wolfovi a zeptal jsem se ho, zda nechce, aby se pustili do alibi, která jsme právě shromáždili.

„Fuj," odvětil a já pravil Saulovi, aby pokračoval.

Otočil jsem se ve křesle: „ Už jsem měl strach," oslovil jsem ho, „že byste se ze zoufalství mohl pustit do prověřování jejich alibi. Připadá mi hrozně zajímavá různost způsobů, jak rozlousknout nějaký případ. Záleží na linii, kdo je kdo. Když je někdo jen prvotřídní pátrač, jako například já, nemůže dělat nic jiného než pátrat. Raději nejí, jen když může propátrat nějaké alibi. Zeptáte se nějakého člověka, kde byl jedenáct minut po osmé, zapíšete si to do zápisníku, a pak si prošoupete podrážky při hledání někoho, kdo by řekl, že ten první byl někde jinde. Ale, když jeden je génius, nedbá o alibi ani za mák. Ptá se ho, kde byl, jen tak aby řeč nestála, zatímco čeká, až najednou něco cvakne a vše mu bude jasné. Dokonce je ani nemusí poslouchat –"

..Nesmysl," zabručel. „Žádná alibi nemají."

Přikývl jsem. „Vy jste neposlouchal."

„ Poslouchal jsem. Jejich alibi jsou bezcenná. Jeden byl se snoubenkou, jeden na šachovém utkání, jeden byl doma se dvěma malými dětmi, které spinkaly v postýlkách. Bah. Ptal jsem se v naději, že bychom jednoho, možná dva, mohli vyloučit, ale ne. Jsou stále tři."

„Pak už nám nezbývá nic než génius. Leda byste měl nápad pro další kartičku, kterou bych mohl zanést paní Sorellové. Nic bych proti tomu neměl. Líbí se mi, jakým způsobem pronáší slovo ‚velice'."

„O tom nepochybuji. Mohl byste u ní něco docílit?"

„Mohl bych to zkusit. Není vyloučené, že by se mohla opět k něčemu rozhodnout – například k podpisu výpovědi. Anebo, kdyby se rozhodla, že vás najme, mohl bych ji sem přivést a mohl byste se do ní pustit vy sám. Má nádherné řasy."

Zavrčel. „Možná že na to dojde. Uvidíme po obědě.

Může se stát, že se po rozmluvě s panem Otisem – ano, Fritzi?"

„Oběd je připraven, pane."

7

K tomu, abych šel ověřovat jejich alibi, jsem se nikdy nedostal, ale minulo mě to jen tak tak. To ‚tak tak' obstaral inspektor Cramer.

U oběda jsme velký pokrok neudělali, vzhledem k tomu, že Wolfe u stolu odmítá pracovat, ať již mozkem nebo jazykem, na jakékoliv záležitosti, která souvisí s naším povoláním. A i když nemá žádného klienta a nekyne mu žádný honorář, případ vraždy s povoláním souvisí. Ale po návratu do pracovny, se do toho energicky dal a snažil se vymyslet nějakou práci pro mne. Potíž spočívala v tom, že celý problém byl tak zatraceně prostý. Věděli jsme, že jeden ze tří mužů spáchal vraždu a jak a kdy. Okej, ale který? Ententyny vrah je ten – a musí jít z kola ven! I proč bylo celkem jednoduché: paní Sorellová ho navnadila – buď na tučný řízek ze třiceti miliónů, po nichž jela, nebo na ještě osobnější přízeň. Všechny možné postupy, které by vás mohly napadnout, už přehrabali fízlové, a i kdybych se nakrásně vydal k ní, neměli jsme žádné páčidlo, jímž bych z ní mohl něco vypáčit. Chtělo to pořádnou dávku geniality a Wolfova si zřejmě vzala náhradní volno. Byl jsem k němu možná trochu moc osobní, když jsme po obědě seděli v pracovně, protože jinak by na mě nebyl vyštěkl, abych se sebral a šel přešetřit jejich alibi. „S radostí," souhlasil jsem, vydal jsem se do haly pro klobouk a kabát a na plošince před vchodem jsem zahlédl návštěvu. Nebyl to nikdo cizí.

V okamžiku, kdy Cramer stiskl zvonek, otevřel jsem domovní dveře a zeptal jsem se „Máte pozvánku?“

„Mám ji v kapse,“ odpověděl, „soudní obsílku, která mě opravňuje, abych vás zadržel a vzal do vazby jako stěžejního svědka. A jednu také pro Wolfa. Varuji vás.“

Mohl jsem na to pohlížet ze dvou hledisek. První bylo, že nemá v úmyslu střílet, dokud nebude muset. Kdyby nás opravdu chtěl zašít, byl by za námi poslal párek tajnejch, namísto aby se za námi obtěžoval sám s seržantem Purleyem Stebbinsem. Druhé bylo, že tu je výborná příležitost udělit Wolfovi menší lekci. Pár dobře volených nezdvořilých poznámek by Cramera dostatečně nažhavilo, aby šel na věc a, zatykače použil. A několik hodin, a možná dokonce celá noc strávená v díře, by Wolfa pravděpodobně vyléčila ze zlozvyku nechávat na psacím stole kravaty. Jenže bych byl musel jít také, což by byla nespravedlnost, a tak jsem se obrátil na patě, nechal jsem na Purleym, aby zavřel dveře, odpochodoval do pracovny a sdělil Wolfovi: ,,Cramer a Stebbins se zatykači, inspektor pro vás a seržant pro mě, komu čest, tomu čest.“ Podíval se po mně a jeho pohled sklouzl na oba vstupující.

Cramer spustil: „Dnes v noci jsem vás varoval,“ přehodil si kabát přes opěradlo červeného koženého křesla a sedl si.

Wolfe odfrkl: „Hlouposti.“

Cramer vytáhl z kapsy nějaké papíry. „Použiji tohle ten, budu-li muset. Vím, co se stane, když, to udělám – odmítnete vypovídat a Goodwin zrovna tak a budete na kauci venku, jen co se to Parkerovi podaří rozjet. Ale budete mít záznam v rejstříku, a tím to neskončí. Být zadržen jako stěžejní svědek je jedno, a být obžalován pro maření soudního řízení a výkonu spravedlnosti je druhé. V zájmu spravedlnosti jsme tajili obsah výpovědi, kterou nám dal Goodwin, a vy jste to věděl a prozradil jste jej. Mužům podezřelým z vraždy. Frank Edey to doznal. Telefonoval zástupci okresního návladního.

Opět muž, kterému to skvěle myslelo.

„Je to tupec,“ prohlásil Wolfe.

„Jo. Protože jste jim to pověděl důvěrně.“

„To ne. Žádné záruky jsem nežádal a žádné jsem nedostal. Avšak jasně jsem jim vyložil, že položím-li svou ruku na vraha dřív než vy, budu jejich advokátní kancelář co možná nejvíc chránit před ostudou. Je-li pan Edey nevinen, bylo v jeho zájmu, abyste mně nepřekáželi. Je-li vinen, tím hůř.“

„Kdo je váš klient, Otis?“

„Žádného klienta nemám. Hodlám splatit urážku své důstojnosti a sebeúcty. Vaše výhrůžka, že mě obžalujete z maření výkonu spravedlnosti, je dětinská. Nevměšuji se do záležitosti, která se mne netýká. Nemohu se vyhnout hanbě, že obžaloba předloží v soudní síni mou vázanku jako doličný předmět. Může mě dokonce potkat i takové příkoří, že budu předvolán za svědka, abych ji před soudem identifikoval. Chci dosáhnout zadostiučinění tím, že odhalím pachatele, který ji použil. Tím, že jsem panu Otisovi a jeho společníkům sdělil, co slečna Aaronová pověděla panu Goodwinovi, tím, že jsem odhalil, co hrozí jejich firmě, sledoval jsem svůj oprávněný osobní zájem a neporušil jsem žádný zákon.“

„Věděl jste po čertech dobře, že to tajíme.“

Wolfova ramena se asi o osminu palce pozvedla. „Žádné předpisy ani zvyklosti mne nezavazují, abych respektoval vaši taktiku. Nejsme právníci, ani vy ani já, zeptejte se okresního návladního, zda by taková žaloba obstála.“ Wolfe pozvedl dlaň. „Pane Cramere, nemá to smyslu. Máte soudní příkaz, abyste na mne uvalili vazbu jako na stěžejního svědka?“

„Ano. A druhý pro Goodwina.“

„Avšak z důvodu, který jste uvedl, jich nepoužijete, takže to jsou jen klacky, abyste měl čím mávat. Za jakým účelem? Co chcete získat?“

Seržantovi Stebbinsovi, který zůstal stát za Cramerovým křeslem, uniklo hluboké zabručení. Zabásnout Wolfa nebo mě by pro něj bylo to největší potěšení. Jen jediná věc by

ho mohla potěšit víc, a to, kdyby nás mohl zmáčknout oba. Bylo by bezva mít k sobě připoutaného Wolfa a k Wolfovi připoutaného mě. Bylo to zklamané zabručení, a když si šel sednout do křesla, soucitně jsem se na něho zašklebil.

„Chci pravdu," prohlásil Cramer.

„Fuj," řekl Wolfe.

Cramer přikývl. „Fuj sedí. Když vezmu za bernou minci Goodwinovu výpověď, tak jak je i s chlupama, když si nic nepřidal a nic nevynechal, jeden z těch tří – Edey, Heydecker, Jett – jeden z nich zabil Bertu Aaronovou. Nemusím se pouštět do podrobností. Souhlasíte?"

„Ano."

„Avšak, když porota vezme Goodwinovu výpověď tak, jak je, bude nemožné dosáhnout, aby byl jeden z nich odsouzen. Odešla sem v 17.20 a Goodwin s ní byl v této místnosti do 17.39 a pak šel za vámi nahoru do skleníků. Když se vrátil a objevil mrtvé tělo, bylo 18.10. Výborně, a teď oni. Nepodaří se nám přišít žádnému z nich, že s ní měl včera odpoledne rozmluvu, nebo že opustil kancelář těsně po ní, nebo těsně před ní. Zatím se nám to nepodařilo a pochybuji, že se podaří. Každý má svou vlastní pracovnu, jejich sekretářky sedí v jiné místnosti. Prověřujeme přirozeně jejich pohyby, telefonní rozhovory a ostatní podrobnosti, ale konec konců to vypadá takhle. Ten přehled, Purley."

Stebbins vydoloval z kapsy list papíru, podal mu jej a Cramer papír přelétl pohledem. „Na 17.30 měli stanovenou poradu v Edeyově kanceláři o případu týkajícím se nějaké akciové společnosti, ne ve spojitosti se Sorellem. Jett k Edeyovi přišel minutu nebo dvě před půl a čekali spolu na Heydeckera, který dorazil v 17.45. Řekl, že si musel venku něco vyřídit a trvalo to déle, než čekal. Všichni tři pak spolu zůstali až do 18.35 a rokovali o případu.– A tak, i kdybyste vygumoval Edeye a Jetta a vybral si Heydeckera, kam byste se dostal? Goodwin tvrdí, že ji tu nechal živou v 17.39. Oni tvrdí, že se Heydecker dostavil na poradu v 17.45. Od okamžiku, kdy v patách za ní došel až sem, mu to ponechává šest minut, aby zavolal vaše číslo, přišel, aby ho pustila dovnitř, aby ji zabil a vrátil se zpátky do kanceláře, která je přes míli daleko. A žádný z nich nemohl přijít a zabít ji po poradě. V tom se ani nemusím spoléhat na to, co říká Goodwin, volal k nám a ohlásil vraždu v 18.31 a porada trvala do 18.35. Co vy na to?"

Wolfe se na něho zamračil. „Vůbec nic. Co si Heydecker vyřizoval?"

„Obešel tři divadla, aby sehnal lístky. Jeden by si pomyslel, že člověk s jeho příjmy si je nechá obstarat od předprodejní agentury, ale on je skot. Prověřili jsme si to. V divadlech se na něj nepamatují."

„Edey ani Jett kancelář mezi 16.30 a 17.30 vůbec neopustili?"

„Neví se. Říkají, že ne a nikdo neříká, že ano, ale zůstává to otevřené. Co by v tom bylo za rozdíl, když i Heydecker vypadává?"

„Malý. A domněnka, že jeden z nich najal vraha, aby ji zabil, je samozřejmě neudržitelná."

„Určitě. Tady ve vaší kanceláři, vaší vázankou? Blbost. Můžete si vytáhnout jednu ze tří možností. První." Cramer zvedl prst. „Lžou. Ta porada nezačala v 17.30 anebo – Heydecker se k nim nepřidal v 17.45. Druhá." Druhý prst. „Berta Aaronová obratem „člen firmy" myslela prostě jednoho z právníků, kteří v advokátní kanceláři pracují. Je jich devatenáct. Je-li Goodwinova výpověď správná, pak o tom pochybuji. Třetí." Další prst. „Goodwinova výpověď nesedí, vůbec neřekla člen firmy. Bůhví co řekla. A mohl nafilmovat vůbec všechno, co vypověděl. Připouštím, že se to nikdy nedá prokázat. Ona je mrtvá a ať už vyplavou jakákoliv fakta, může on pořád ještě trvat na tom, že řekla přesně tohle. Račte si vybrat."

Wolfe zabručel. „Poslední zavrhuji. Připustíme-li, že pan Goodwin je schopný takového obludného kousku, pak bych se ho byl zúčastnil i já, protože mi o své rozmluvě se slečnou Aaronovou podal zprávu předtím, než zemřela – nebo právě, když umírala. Druhé rovněž za-

mítám. Jak víte, hovořil jsem v noci s panem Otisem. Je si jistý, že by nebyla obratu „člen firmy“ použila v žádném jiném než doslovném slova smyslu.“

„Koukněte, Wolfe.“ Cramer srovnal zkřížené nohy a položil obě chodidla na podlahu. „Přiznáváte, že chcete sklidit slávu a dostat ho dřív než my.“

„Slávu ne, zadostiučinění.“

„Okej. Chápu to. Dovedu si představit, jak vám bylo, když jste ji tu viděl ležet se svou kravatou kolem krku. Vím, jak rychle váš mozek pracuje, když musí. Pochopit, že Goodwinovo hlášení nikdy nikdo nemůže přezkoumat; vám trvalo dvě vteřiny. Chcete mít zadostiučení, že ho dostanete. Trvalo vám řekněme takových pět minut, abyste si to všechno promyslel a navedl Goodwina, jak má zfalšovat svou zprávu, abychom pár dní strávili honičkou pro nic za nic. Vám s vaším zatraceným já by něco podobného připadalo naprosto v pořádku. Vy byste výkonu spravedlnosti nebránil, vy byste spravedlnosti předal vraha. Když si vzpomeneme, jaké psí kusy už jsem vás viděl provádět, můžete popřít, že jste něčeho takového nebyl schopen?“

„Nemohu. Kdyby tu byl dostatečný popud, ano. Ale neudělal jsem to. Dovolte, abych tohle vysvětlil. Jsem přesvědčen, že hlášení pana Goodwina, když za mnou přišel do skleníků a vypravoval mi, co mu řekla slečna Aaronová, bylo úplné a správné. A výpověď, kterou podepsal, odpovídá v každém ohledu všemu, co mi sdělil. A jestliže jste přišel vyzbrojený zatykači, abyste ji napadal, mařítе svůj čas i můj. Archie, zavolejte pana Parkera.“

Nemusel jsem se dívat do telefonního seznamu, protože číslo Nataniela Parkera, obhájce, je jedno z těch, která znám nazpaměť nejlíp – obrátil jsem se a vytočil jsem je. Když mi ho dali, Wolfe zvedl sluchátko.

„Pan Parker? Dobré odpoledne. Je u mě pan Cramer a mává zatykači na pana Goodwina a na mne... Ne, stěžejní svědci. Může a nemusí je použít. Prosím, buďte tak laskav a zařiďte, aby nás vaše sekretářka každých deset minut zavolala. Kdyby vám Fritz řekl, že jsme odešli s panem Cramerem, víte, co máte dělat.. Ano, samozřejmě. Děkuji vám.“

Zavěsil, Cramer vstal z křesla, prohodil něco k Stebbinsovi, sebral z opěradla kabát a dal si odchod, s Purleyem v patách. Vyšel jsem do haly, abych se přesvědčil, že po zapadnutí dveří budou oba dva venku. Když jsem se vrátil, Wolfe seděl se zavřenýma očima, zvrácený ve svém křesle, s pěstmi na opěradlech, a pohyboval ústy. Jakmile začne tohle dělat, že špulí a zase vtahuje své pysky, ven a zase dovnitř, nesmí ho nikdo vyrušovat. Přešel jsem tedy k svému stolu a sedl jsem si. Může to trvat různě dlouho od dvou minut do půl hodiny.

Tentokrát to nebylo o moc víc než dvě minuty. Otevřel oči, napřímil se a zabručel. „Opominul čtvrtou možnost schválně? Napadla ho?“

„Pochybuji. Soustředil se na nás. Ale napadne ho brzy.“

„Vás napadla?“

„Jasně. Z toho jízdního řádu je zřejmá. Až na to přijde, asi to poorá. Práce tohohle druhu mu moc nesedí.“

Přikývl. „Musíme ho předběhnout. Mohl byste ji sem dostat?“

„Za pokus to stojí, Předpokládám, že na tomhle jste právě pracoval. Mohu do toho píchnout hned teď telefonem, a když to nezapůsobí, můžeme vymyslet nějaký další karetní trik. Kdy ji tu chcete mít? Hned?“

„Ne. Musím mít čas zosnovat nějaký plán. Kolik je hodin?“ Byl by musel otočit hlavu, aby se podíval na nástěnné hodiny.

„Tři a deset minut.“

„Řekněme v šest. Potřebujeme tu také všechny ostatní, Včetně pana Otise.“

Číslo hotelu Churchill jsem znal, i když pro mě nebylo tak běžné jako Parkerovo. Zvedl jsem sluchátko a vytočil je. Požádal jsem, aby mě přepojili na paní Sorellovou, a po chvilce čekání zazněl hlas, který jsem slyšel předtím.

„Byt paní Sorellové. Kdo tam prosím?“

„Zde Archie Goodwin, paní Sorellová. Volám z kanceláře Nera Wolfa. Právě odtud odešel policejní inspektor, po rozhovoru s Nerem Wolfem. Předtím tu byli tři, vám známí muži – Edey a Heydecker a Jett. Došlo k velmi zajímavému vývoji, objevily se určité nové okolnosti a pan Wolfe by je s vámi rád prohovořil, než o čemsi rozhodne. Ptala jste se dneska ráno, zda by pro vás pracoval, a tohle je jedna možnost. Hodilo by se vám šest hodin? Adresu máte."

Ticho. Pak se ozval její hlas: „O jaký vývoj jde?"

„Pan Wolfe by vám to raději pověděl sám. Určitě shledáte, že je zajímavý."

„Proč nemůže přijít on sem?"

„Jak už jsem vám vysvětlil, v obchodních záležitostech nikdy nevychází z domu."

„Ale vy ano. Přijďte vy. Přijďte hned."

„Hrozně rád, ale někdy jindy. Pan Wolfe to chce vámi prohovořit sám,"

Ticho. Potom: „Budou tam ti policisti?"

„Docela jistě ne."

Ticho. Potom: „Říkáte v šest?"

„To je správné."

„Dobrá. Přijdu."

Zavěsil jsem, obrátil jsem se a sdělil jsem Wolfovi: „Je to v suchu. Chtěla, abych já přišel tam, ale to počká. Na ukuchtění vašich dryáků vám zbývají necelé tři hodiny a dvě z nich strávíte nahoře u orchidejí. Máte něco pro mě?"

„Sežeňte pana Otise," zamumlal.

8

Měl jsem pocit a mám ho pořád, že držet tam Saula a Freda a Orrieho bylo vyhazování peněz, a vzhledem k tomu, že jsme neměli žádného klienta, byly to Wolfovy peníze. Když Saul v pět volal, mohl jsem mu zrovna tak dobře říci, že je šmytec. Netvrdím, že dokážu ošetřit pět lidí, když dostanou záchvat všichni najednou, zvlášť, je-li jednomu z nich pětasedmdesát a druhý je ženská, ale byl důvod k předpokladu, že se složí nanejvýš jeden, a toho bych byl určitě zvládl. Když však Saul zavolal, řídil jsem se pokyny, a tak šedesát babek bylo v tahu.

Nikoho z nich nebylo vidět když osm minut po šesté zazvonil zvonek a já šel otevřít, abych vpustil Ritu Sorellovou, ani když jsem ji vedl do pracovny, představil jí Nera Wolfa a přehodil její kožich přes zadní opěradlo červeného koženého křesla. Nikoho nebylo vidět, než Wolfa. Fakt, že se na něho usmála a zamávala na něho svými dlouhými, tmavými řasami, ji neusvědčoval ze snobismu. Já dostal svůj příděl už v hale.

„Nemám ve zvyku," oslovila ho, „chodit na návštěvu k mužům, když pro mě pošlou. Tohle je pro mě něco nového. Možná že právě proto jsem přišla, mám ráda nové zkušenosti. Pan Goodwin říkal, že se mnou chcete něco prohovořit."

Wolfe přikývl. „Chci. Něco soukromého a osobního. A protože naše rozmluva bude tím užitečnější, čím bude otevřenější a upřímnější, měli bychom zůstat o samotě. Archie, byl byste tak laskav? Není třeba, abyste něco poznamenával."

Namítl jsem: „Paní Sorellová by po mně mohla chtít –"

„Ne. Odejděte, prosím."

Šel jsem. Vstoupil jsem do haly a zavřel za sebou dveře. Zahnul jsem doprava, otevřel dveře do předního pokoje, vstoupil, zavřel a rozhlédl se.

Všechno bylo v pořádku. Lamont Otis spočíval ve velikém křesle u okna, kterým utekla Anna Paigeová. Ona sama seděla po jeho jedné a Edey po druhé straně. Jett se zhoupl dozadu v křesle, až se opřelo o zeď vpravo, a na gauči přímo proti mě, mezi Fredem Durkinem a

Orriem Cartherem, trčel Heydecker. Uprostřed místnosti stál Saul Panzer. Jejich obličeje se otočily ke mně a Edey se pustil do řečnění.

.Jestliže budete mluvit," přerušil jsem ho, „nic neuslyšíte, a i když vy nechcete nic slyšet, ostatní chtějí. Můžete se vymluvit později. Pan Wolfe vám sdělil, že za gaučem je reproduktor propojený s mikrofonem v jeho pracovně a on tam právě s kýmsi hovoří. Není třeba, abych ji jmenoval, protože ji poznáte po hlase. Okej, Saule."

Saul se nahnul za gauč, sklapl spínač a místností se rozlehl Wolfův hlas.

…a popsala svůj problém panu Goodwinovi, než odešel za mnou nahoru. Sdělila mu, že minulý týden v pondělí večer, viděla v boxu jídelny jednoho člena firmy při tajné poradě s vámi. Vyvodila z toho, že vám zrazuje zájmy jednoho z klientů advokátní kanceláře, ten klient byl váš manžel. Z důvodů, které pokládala za pádné, se nechtěla obrátit na jiného člena nebo členy firmy, až konečně včera odpoledne šla přímo za tím, koho obviňovala, žádala ho o vysvětlení a žádné nedostala. Odmítla ho jmenovat, dokud nebude mluvit se mnou, a přišla za mnou, aby získala mé služby. Pan Goodwin o tom samozřejmě zpravil policii."

Paní Sorellová: „Nejmenovala ho?"

Wolfe: „Ne. Jak jsem řekl, paní Sorellová, tento rozhovor má být otevřený a upřímný. Nehodlám předstírat, že jste nám udala jisté jméno a byla usvědčena ze lži. Panu Goodwinovi jste dnes do telefonu přiznala, že jste byla minulé pondělí večer s jistým mužem v jedné jídelně, a řekla jste, že se jmenujete Gregory Jett, ale mohla jste jenom kalit vodu a můžete tento telefonický rozhovor popřít, kdy se vám zachce."

Jett způsobil menší rozruch, když se ve své zvrácené židli nahnul dopředu, ale ne takový, aby přerušil oba hlasy. Zastavil ho jediný dotyk mé ruky.

Paní Sorellová: „A co, když ho nepopřu? Co, když budu opakovat, že to byl Gregory Jett?"

Wolfe: „To bych vám neradil. Jestliže jste při kalení vody chtěla ukojit svou nenávist, budete se muset pokusit znova. Byl s vámi pan Heydecker."

S Fredem po jednom a s Orriem po druhém boku Heydecker žádný rozruch způsobit nemohl, i kdyby chtěl. Jediné vyrušení měl na svědomí Lamont Otis, pohnul se, vydal chrčivý zvuk, jako by se dusil, a Anna Paigeová ho uchopila za ruku.

Paní Sorellová: „To je zajímavé. Pan Goodwin mi slíbil něco, co budu pokládat za zajímavé, a nemýlil se. Takže já s někým seděla v boxu a nevím s kým? Vážně, pane Wolfe!"

Wolfe: „Ne, madam, ujišťuji vás, že takhle to nepůjde. Já vám to vysvětlím. Domníval jsem se, že jeden ze tří mužů – Edey, Heydecker nebo Jett – zabil Bertu Aaronovou. Vezmeme-li v úvahu, co sdělila panu Goodwinovi, nebyla to pouhá domněnka – byl to závěr. Avšak asi před třemi hodinami jsem se ho musel vzdát. Dozvěděl jsem se totiž, že ti tři spolu v 17.45 měli poradu v kanceláři pana Edeye. Pan Goodwin opustil slečnu Aaronovou a přišel za mnou nahoru v 17.39. Bylo krajně nepravděpodobné, že by lhali a vzájemně se kryli, zvlášť proto, že by je s velkou pravděpodobností ostatní z kanceláře mohli usvědčit. Ale vzdor tomu, že ji žádný z nich nemohl zabít, jeden z nich mohl způsobit její smrt, ať již úmyslně nebo ne.

Z celé trojice je jen o panu Heydeckerovi známo, že odešel z kanceláře přibližně ve stejnou dobu jako slečna Aaronová – řekl, že si musel zařídit něco soukromého, ale nedá se přezkoumat, kde se pohyboval. Má další pomněnka, zatím ještě ne závěr, byla, že ji sledoval až do této ulice a viděl ji vstoupit do mého domu, vyhledal telefon, zavolal k vám a varoval vás, že vaše společná intrika může brzy vyjít najevo. Potom, nepochybně celý zoufalý běžel zpátky do kanceláře a se čtvrthodinovým zpožděním se dostavil na poradu."

Ted' byla řada na Edeyovi, aby vyvolal rozruch, a svou povinnost konal. Vstal ze svého křesla, šel ke gauči a zůstal stát s očima upřenýma na Heydeckera. Přistoupili jsme se Saulem blíže, ale muž, kterému to skvěle myslelo, nedokázal vymyslet nic a jen zíral.

Wolfe: „Nicméně, teď se z té domněnky stal závěr a neočekávám, že se ho vzdám. Pan Heydecker nevěří, a já také ne, že jste sem po jeho zavolání přišla odhodlána vraždit. Vskutku, to ani nebylo možné, protože jste nemohla čekat, že ji tu zastihnete samotnou. Pan Heydecker věří, že jste pouze měla v úmyslu zachraňovat, co se dá – v nejlepším případě zabránit odhalení, v nejhorším zjistit, jak na tom jste. Zavolala jste naše číslo, slečna Aaronová zvedla sluchátko a souhlasila, že vás pustí dovnitř a vyslechne vás. Pan Heydecker má za to, že když jste po svém vstupu zjistila, že je sama a se mnou ještě nemluvila, v náhlém hnutí mysli jste uchopila těžítko a udeřila jste ji. Když jste ji viděla klesnout v bezvědomí na podlahu a spatřila jste na tomhle stole vázanku, podlehla jste nekontrolovanému popudu. Domnívá se, že jste –“

Paní Sorellová: „Jak víte, co on se domnívá?“

V případě potřeby, měla tohle být moje narážka. Podle pokynů jsem se měl řídit svým vlastním úsudkem. Kdyby Heydeckerovy reakce vzbuzovaly nějaké obavy, měl jsem jít do pracovny a dát Wolfovi znamení dřív, než zajde příliš daleko. Nebylo to pro můj úsudek vůbec žádná námaha. Heydecker seděl sehnutý dopředu s lokty na kolenou a dlaněmi si zakrýval obličej.

Wolfe: „To je správná otázka. Nevězím v jeho lebce. Byl bych se měl vyjádřit, říká, že se domnívá. Měla jste si uvědomit, madam, že možná nedokáže snášet takové napětí. Odhalením zrady na firmě je konec s jeho právnickou kariérou, jenže napomáhání zločinu vraždy skrýváním vraha, by ho mohlo stát život. Měla jste si uvědomit –“

Paní Sorellová: „Když říká, že se domnívá, že jsem tu ženu zabila já, lže. On ji zabil. Je to krysa a lhář. Volal mě včera dvakrát, poprvé mě varoval a sdělil mi, že jsme byli spolu viděni v jídelně, a asi za hodinu znova, že už to zařídil a náš plán je v suchu. Takže ji zabil on..Když mi pan Goodwin řekl, že došlo k novému vývoji událostí, věděla jsem, o co jde, věděla jsem, že ztratí nervy, a bylo mi jasné, že bude lhát. Je to krysa. Právě proto jsem přišla. Připouštím, že jsem se dopustila zločinu napomáhání vraždě krytím vraha, a vím, že jsem nejednala správně, ale ještě není pozdě. Či snad ano?“

Wolfe: „Ne. Doznání může obojí: I ulehčit vašemu svědomí i zachránit vaši kůži. V kolik hodin vám telefonoval podruhé?“

Paní Sorellová: „Přesně nevím. Někdy mezi pátou a šestou. Kolem půl šesté.“

Wolfe: „O co šlo? Jaký váš plán byl v suchu?“

Paní Sorellová: „V tom samozřejmě lhal také. Byl to jeho plán. Asi tak před měsícem za mnou přišel a nabídl mi, že by mi mohl dát informaci o mém manželovi, kterou bych mohla použít, abych z něho vyrazila – kterou bych mohla použít k prosazení svých práv. Chtěl –“

Heydecker trhl hlavou a vyštěkl: „To není pravda! Nešel jsem za ní, ona přišla za mnou!“ Obohatilo to mou znalost lidské nátury. Když ho obvinila z vraždy, ani nepípl. Edey, který tam stále ještě stál a civěl dolů na něho, cosi prohodil, ale ušlo mi co.

Paní Sorellová pokračovala: „Chtěl po mně slib, že mu za ni zaplatím milión dolarů, ale s tím jsem nemohla souhlasit, protože jsem nevěděla, kolik dostanu. Nakonec jsem slíbila, že mu vyplatím desetinu částky, kterou obdržím. K tomu došlo tenkrát večer v té jídelně.“

Wolfe: „Poskytl vám onu informaci?“

Paní Sorellová: „Ne. Požadoval příliš vysokou zálohu, v tom právě byla ta potíž. Nemohli jsme nic sepsat a podepsat.“

Wolfe: „Ne. To jistě ne. Podepsaný doklad má malou cenu, když se ani jedna strana nemůže odvážit jej předložit. Paní Sorrelová, snad je vám jasný nezbytný důsledek vašeho doznání – při soudním projednávání vraždy se budete muset objevit na místě pro svědky. Jste odhodlána odpovídat pod přísahou?“

Paní Sorellová: „Předpokládám, že budu muset. Věděla jsem, že budu muset, když jsem se rozhodla vás vyhledat.“

Wolfe: (novým tónem, který zazněl jak švihnutí bičem): „Madam, jste husa.“

Tohle opět mohla být v případě potřeby moje narážka. Při celém tom uspořádání, kdy jsme měli všechny čtyři společníky pohromadě v předním pokoji, v němž mohli všechno vyslechnout, šlo o to, dostat Heydeckera tak daleko, aby se projevil před svědky. Kdyby jeho nervy vydržely, bylo pro Wolfa nebezpečné práskat bičem.

Avšak byl už uvařený na měkko. Nenapsal a nepodepsal sice doznání, ale klidně by to byl udělal.

Paní Sorellová: „Oh ne, pane Wolfe, nejsem husa."

Wolfe: „Ale jste. Stačí vás potopit jediná podrobnost. Když jste včera odpoledne vytočila naše číslo a slečna Aaronová zvedla sluchátko a domluvila jste se s ní, snažila jste se sem dostat pokud možno nejrychleji. Neměla jste žádný důvod k opatrnosti, protože tenkrát jste ještě neměla v úmyslu spáchat vraždu. Nevím, zda máte svůj vůz a řidiče, ale i když máte, posílat pro něj znamenalo zdržení a každá minuta byla drahá. Přes město k nám nevede žádná linka podzemní dráhy. Autobusy, jeden do města a druhý napříč, by byly pomalé. Vzala jste si nepochybně taxi. I při zvýšeném dopravním ruchu to bylo mnohem rychlejší než jít pěšky. Pravděpodobně vám je zavolal vrátný v Churchillu, ale i když ne, najít je bude hračka. Postačí pouze zavolat pana Cramera, toho policejního inspektora, který tu byl dnes odpoledne, a navrhnout mu, aby zjistil taxíkáře, který vás včera odpoledne naložil poblíže hotelu Churchill a odvezl na tuto adresu. Vskutku, to právě mám v úmyslu, a úplně to postačí."

Anna Paigeová vstala. Byla v pěkné bryndě. Chtěla jít, kam ji oči vedly, a vedly ji ke Gregory Jettovi, ale nechtěla opustit Lamonta Otise, který se svěšenou hlavou a zavřenýma očima seděl zhrouceně v křesle. Jett si naštěstí jejich potíží všiml, šel k ní a ovinul kolem ní paži. Stav byl jedna nula pro lásku: v okamžiku, kdy jeho firma inkasovala pěknou ránu do zubů, on dokázal myslet na své osobní vztahy.

Wolfe: „Musím mu rovněž navrhnout, aby sem vyslal jednoho muže, který by se vás ujal, než toho taxíkáře najdou. Pokud se chcete zeptat, proč už jsem k tomu nepřistoupil, a proč vám to předem oznamuji, musím se přiznat k určité slabosti. Vychutnávám pocit zadostiučinění. Odvedl jsem vám to. Před pětadvaceti hodinami jste mi v této místnosti způsobila nejhlubší ponížení, jaké jsem utrpěl za mnoho let. Neříkám, že mám radost, ale přiznávám –"

Z reproduktoru se ozvala změť zvuků: jakýsi výkřik či zaječení, pravděpodobně paní Sorellové, nějaký cupot a dupot, a cosi, co znělo jako Wolfovo zachrochtání. Hodil jsem sebou ke spojovacím dveřím, rozrazil je, vlétl jsem dovnitř, ale dva kroky od Wolfova psacího stolu jsem zabrzdil, abych vychutnal pohled, jaký se mi nenaskytl nikdy předtím. A nedá se čekat, že bych něco takového ještě někdy viděl: Wolfe s krásnou, mladou ženou na klíně, v pevném objetí, svíraje jí ruce a nakláněje ji k sobě. Stanul jsem jako přimražený.

„Archie!" zařval. „Čert vás vem, seberte si ji."

Uposlechl jsem.

9

Rád bych vám sdělil, že Wolfe zaznamenal nějaký úspěch ve svém úsilí omezit co možná škodu, která vznikla advokátní firmě pana Otise, ale má povinnost je psát pravdivě a přesně. Dělal, co mohl, ale mnoho nemohl.

Heydecker byl korunním svědkem obžaloby a byl před soudem podroben šestihodinovému křížovému výslechu. Jako advokát tím byl samozřejmě vyřízen. Ve svém druhém úsilí pochodil Wolfe lip. Okresní návladní nakonec souhlasil, že jsem dostatečně způsobilý identifikovat doličný předmět C, hnědou hedvábnou vázanku se žlutými kroužky, a Wolfa neobeslal. Porota s ním očividně souhlasila, protože jí postačilo pouhých pět hodin k vynesení výroku o vině.

Advokátní kancelář však od té doby nadále vyvíjí činnost na svém starém místě a Lamont Otis tam ještě stále chodí pětkrát týdně do práce a slyšel jsem, že Gregory Jett od své svatby s Annou Paigeovou nemá už tak nedbalý vztah k rovnováze položek na straně má dáti a dal. Zda byl jeho jedenáctiprocentní podíl zvýšen, nevím. Je to přís. dův. taj.

SMRT ĎÁBLA

1

Červená kožená klubovka stála asi čtyři stopy od stolu Nera Wolfa a tak, když ze své kabelky vytáhla revolver, musela vstát a o krok postoupit, aby jej mohla položil na psací stůl. Pak se vrátila do křesla, zavřela kabelku a oslovila Wolfa: „To je ten revolver, s nímž nechci zastřelit svého muže.“

Seděl jsem tváří k ní, zády ke svému stolu, který stál v pravém úhlu ke stolu Wolfovu. Zvedl jsem obočí. Od ní jsem nečekal, že sehraje nějaký menší výstup. Minulé odpoledne, když volala a žádala o schůzku, její hlas zněl samozřejmě trochu polekaně, ale to se stává většině lidi. když volají kancelář soukromého detektiva. Podrobnosti však uváděla docela klidně a věcně. Jmenovala se Lucy Hazenová, paní Barry Hazenová, udala svou adresu: Východní třicátá sedmá ulice mezi Parkem a Lexingtonem, a žádala pouze půlhodinovou rozmluvu s Nerem Wolfem, aby mu mohla něco důvěrného sdělit,nic víc. Nepožadovala, aby pro ni něco udělal, ani aby poradil, chtěla mu pouze něco povědět a byla ochotná zaplalit za těch třicet minut sto dolarů. V případě mutnosti může zaplatit a zaplatí víc, doufala však, že stovka bude dost.

V listopadu a v prosinci, kdy Wolfův příjem dosáhl hranice,kdy už mu z každé přijaté stovky zůstalo jen dvacet babek, byl by si udělal čas jen pro někoho nebo něco velice mimořádného. Byl však leden, žádný velký honorář na obzoru nekynul, a tak i mizerné kilo pomůže uhradit náklady na udržování starého domu z hnědého pískovce na Západní třicáté páté ulici, včetně živého inventáře. Zvlášť, když za ně nebude muset makat. Schůzka byla tedy stanovena na druhý den, úterý dopoledne, na půl dvanáctou.

Zvonek u domovních dveří zazvonil na chlup v 11,30. Šel jsem a otevřel. Usmála se na mě a řekla: „Děkuji, že jste ho přiměl, aby mě přijal.“ Potřesení ruky se dá nafilmovat a obyčejně nafilmované bývá, ale s úsměvem to nejde. Nestává se zvlášť často, aby se mladá žena na muže, kterého jaktěživ neviděla, usmála přátelsky, přirozeně a zpříma, úsměvem, v němž není ani stopy po nějaké snaze o upoutání pozornosti, vyzývavosti nebo koketérii. A to nejmenší, co on může udělat, je oplatit jí jej, má-li ovšem stejný na skladě. Zavedl jsem ji do pracovny a pomohl jí z pláště – byl to mink – a přitom jsem přemýšlel o tom, že jeden nikdy neví, dokonce i krásná paní známého propagačního a tiskového agenta, jako je Barry Hazen, může být rovná a bezprostřední. Byl jsem rád, že jsem ji poznal.

Zklamalo mě proto, že tu sehrála takový efektní výstup. Copak je přirozené, aby žena zahájila rozhovor s cizím mužem tím, že vytáhne z kabelky revolver a prohlásí, že je to ten, s nímž nechce zastřelit svého pana manžela? Zřejmě jsem se v jejím úsměvu musel splést, a protože se nerad pletu, už jsem nebyl rád, že jsem ji poznal. Pozvedl jsem obočí a stiskl rty.

Wolfe, v nadrozměrném křesle za svým stolem, vrhl pohled na zbraň, pak své oči znovu upřel na ni a zabručel: „Komedianství na mě nepůsobí.“

„Oh,“ odpověděla. „Nesnažím se na vás působit, prostě vám to říkám. Přišla jsem jen proto, abych vám to řekla. Myslela jsem si, že to bude víc – jaksi více nesporné, když přinesu revolver a ukáži vám ho.“

„Výborně, udělala jste to tedy.“ Wolfe se zamračil. „Vyrozuměl jsem, že nemáte v úmyslu žádat ode mne nějakou službu nebo radu, že mi jen chcete něco důvěrně sdělit. Měl bych vám připomenout, že nejsem ani advokát, ani kněz. Sdělení, které mi učiníte, nebude chráněno žádnou právní výsadou profesionálního tajemství. Nemohu se zavázat, že nic neprozradím, povíte-li mi o nějakém zločinu; myslím tím těžký zločin, ne nějaký drobný přestupek, jako je neoprávněné nošení střelné zbraně.“

„To mě nenapadlo, když jsem tu zbraň nesla.“ Přešla to mávnutím ruky. „To je v pořádku. K žádnému zločinu nedošlo a nedojde, a o to tu právě jde. To je to, co jsem vám přišla říci: že nechci zastřelit svého muže.“

Wolfe ji pozoroval ostrým pohledem. Je přesvědčen, že všechny ženy jsou střelené, nebo úskočné, anebo obojí, a tady měl pro svůj názor další doklad. „Jenom to?“ otázal se. „Žádala jste půl hodiny.“

Přikývla. Zakousla se svými pěknými, bílými zoubky do rtu a v témže okamžiku je zase povolila. „Protože jsem si myslela, že by bylo dobře, kdybych vám řekla něco o tom … proč. Pokud to budete pokládat za důvěrné.“

„S výhradou, kterou jsem učinil.“

„Samozřejmě. Víte, kdo je můj manžel? Barry Hazen, propagační a tisková agentura, public relations?“

„Pan Goodwin mě informoval.“

„Vzali jsme se před dvěma léty. Byla jsem sekretářkou jednoho jeho zákazníka, vynálezce Julia Khouryho. Můj otec, Titus Postel, se rovněž zabýval vynálezy a byl společníkem pana Khouryho posledních pět let před svou smrtí. Poznali jsme se s Barrym právě v Khouryho kanceláři. Myslela jsem, že ho opravdu miluji. Pokoušela jsem se znovu a znovu ujasnit si, proč jsem si ho vlastně vzala, tím chci říci, co byl ten pravý důvod, zda to nebylo jen proto, že jsem chtěla mít –“

Zarazila se a kousla se do rtu. Energicky potřásla hlavou, jako by zaháněla mouchu. „Tady to máte,“ ozvala se opět. „Chci říci, tady to mám. Tohle všechno nemusíte vědět. Já jen tak brečím, žadoním o soucit. Vůbec ani nepotřebujete vědět, proč ho chci zabít.“

Wolfe zamručel: „Je to vaše půlhodina, madam.“

„Ne, že bych ho nenáviděla.“ Opět potřásla hlavou.

„Myslím, že jím pohrdám – určitě jím pohrdám – a on mi nechce povolit rozvod. Pokoušela jsem se ho opustit, odešla jsem od něho, ale udělal takový … Už zase začínám! Nemám zapotřebí tohle všechno vám vykládat!“

„Jak račte.“

„Tady nejde o to, jak ráčím, pane Wolfe, jde o to, jak musím!“

„Pak tedy, jak musíte.“

„Co vám musím povědět, je tohle, v zásuvce ve své ložnici má revolver. Tenhle na vašem psacím stole. Spíme v oddělených ložnicích. Víte, jaké to je, když člověk v hlavě chová nějakou myšlenku a vůbec neví, že ji tam má, dokud se najednou nevynoří, a je tady?“

„Zajisté. Podvědomí není hrob, je to nádrž.“

„Ale nevíme, co v ní je. Já to nevěděla. Až jednou, je to asi měsíc, den po vánocích, jsem šla do jeho ložnice, vzala jsem pistoli ze zásuvky a podívala jsem se, zda je nabitá. Byla. A zčistajasna mě napadlo, jak snadné by bylo zastřelit ho ve spánku v posteli. Říkala jsem si ‚Ty idiote, ty naprostý idiote,’ strčila jsem revolver zpátky a už jsem se k zásuvce ani nepřiblížila. Ale ta myšlenka mě opět napadla a vracela se znovu a znovu, hlavně když jsem nemohla usnout, a bylo to horší a horší. Nakonec to bylo tak zlé, že jsem již nepřemítala jen o tom, že až usne, půjdu za ním do ložnice, vezmu revolver a zastřelím ho, začala jsem plánovat, jak to udělat, aby mě nechytili. Vím, že to je idiotské, ale nemohla jsem přestat. Nemohla! A jednou v noci, právě předevčírem v noci na neděli, jsem celá roztřesená vstala z postele, vlezla si pod sprchu, pustila studenou vodu a zůstala pod ní stát. Měla jsem to. Přišla jsem na plán, který sedí. Nemusím vám vysvětlovat, co to bylo za plán.“

„Jak račte. Jak musíte.“

„Nezáleží na tom. Vrátila jsem se do postele, ale neusnula jsem. Neměla jsem obavu, že bych mohla ve spánku něco vyvést, bála jsem se, co by mohl vyvést můj mozek. Zjistila jsem, že jej nedokážu ovládat. Včera odpoledne jsem se proto rozhodla, že to zařídím tak, aby se můj mozek musel vzdát. Někomu všechno povím, I pak už ten plán bude nanic a už vůbec žádny plán nepůjde vymyslet tak, aby mě nechytili. Svěřit se příteli, zvlášť opravdovému příteli, by nepomohlo, protože to bych si nechávala zadní vrátka. Nemohla jsem to samozřejmě říci policii. Do kostela nechodím a žádného pastora tedy neznám. Pak jsem

připadla na vás, požádala jsem vás telefonicky o schůzku a tady jsem. To je vše, až na jedno: žádám od vás slib, že kdyby byl můj manžel zastřelen nebo jinak zabit, sdělíte policii, že jsem tu byla a co jsem říkala.“ Wolfe zabručel.

Uvolnila prsty, vzpřímila se v ramenou a zhluboka, dlouze se nadechla se stisknutými rty a vydechla otevřenými ústy. „Tak!“ dodala. „To je celé.“

Wolfe ji pozoroval. „Mým úkolem je pouze poslouchat,“ prohodil, „ale musím vás na něco upozornit. Na sebeodstrašení může být vaše strategie účinná, ale co když ho zastřelí někdo jiný? A já podám policii zprávu o tomto rozhovoru. Budete v kaši.“

„Nikoliv, pokud bych to neudělala.“

„Fuj. Ovšem že budete, nepodaří-li se brzy odhalit pachatele.“

„Kdybych to neudělala, bylo by mi to jedno.“ Vztáhla k němu ruku dlaní nahoru. „Pane Wolfe, když jsem se rozhodla, že vám všechno povím, a sjednala jsem si s vámi schůzku, poprvé za celý měsíc jsem celou noc klidně spala. Nikdo ho nechce zastřelit. Abych to nemohla udělat já, požaduji váš slib.“

„Doporučuji vám, abyste na něm netrvala.“

„Musím! Musím mít jistotu!“

„Dobrá,“ jeho ramena se o čtvrt palce zvedla a zase poklesla.

„Slibujete?“

„Ano.“

Otevřela svou velikou kabelku ze světlehnědé kůže a vyňala z ní šekovou knížku a pero. „Radši vám vystavím šek, než abych zaplatila hotově,“ podotkla, „zůstane tak záznam. Je vám šek vhod?“

„Zajisté.“

„Při mém rozhovoru s panem Goodwinem padla zmínka o sto dolarech. Stačí?“

Řekl, že ano, a ona začala psát do šekové knížky, položené na zadní straně kabelky. Aby se při předávání šeku nemusela obtěžovat vstáváním, šel jsem a převzal jsem jej. Ona však zavřela kabelku a stejně se zvedla. Právě se obracela k opěradlu křesla pro svůj plášť, když se Wolfe ozval:

„Z vaší půlhodiny zbývá ještě deset minut, paní Hazenová, pokud snad pro ně máte nějaké použití.“

„Ne, děkuji. Zrovna jsem si uvědomila, že nebylo tak docela pravda, když jsem prohlásila panu Goodwinovi, že vám chci pouze něco říci. Chtěla jsem od vás také slib. Opravdu vám velice děkuji a nebudu vás už připravovat – oh! Říkáte, že mi zbývá ještě deset minut?“ Pohlédla na zápěstí a pak se obrátila ke mně. „Hrozně ráda bych viděla orchideje – jen tak je rychle prošla. Byl byste tak laskav, pane Goodwine?“

„Bude mi potěšením,“ pravil jsem a myslel jsem to doopravdy, ale Wolfe odstrčil své křeslo a začal zvedat svůj objem. „Deset minut vám nedluží pan Goodwin, ale já,“ prohlásil. „Pojďte se mnou. Plášť potřebovat nebudete.“ A zamířil ke dveřím. S náznakem úsměvu na mě pohlédla a následovala ho. Z haly se ozval zvuk otvírání a zavření výtahových dveří.

Nestavěl jsem se na zadní, abych šel. Těch deset tisíc orchidejí ve třech sklenících nahoře v podkroví starého pískovcového domu bylo jeho a ne moje. Rád se jimi chlubil – stejně jako byste se chlubili vy, kdyby byly vaše – ale to nebyl ten pravý důvod, proč zasáhl. Chtěl mi nadiktovat několik dopisů a myslel, že kdybych ji nahoru na prohlídku orchidejí vedl já, bůhvíkdy bychom se vrátilí dolů. Už před léty usoudil (na základě nedostatečných důkazů), že ve společnosti přitažlivé mladé ženy zapomenu na čas, a pro tentokrát se rozhodl udělat něco, aby to zamezil.

Zazvonil telefon. Šel jsem k svému stolu, zvedl sluchátko a ohlásil se: „Kancelář Nera Wolfa, Archie Goodwin u aparátu.“ Byl to jistý chlapík z Jersey, který vyrábí párečky podle Wolfova speciálního receptu a podle jeho pokynů. Chtěl vědět, zda jsme připraveni přijmout nový náklad, a přepojil jsem ho do kuchyně na Fritze. Protože si myslím, že pro

licencovaného čmuchala nejlepší způsob, jak si ukrátit dlouhou chvíli, je čmuchat, zvedl jsem norkový kožich a podrobil jsem jej prohlídce. Když jsem uzřel, že firemní štítek zní Bergmann, rozhodl jsem, že prohlídka je zbytečná, a položil jsem plášť zpátky na křeslo. Zvedl jsem revolver, kterým nezastřelí svého manžela. Byl to drexel 32, pěkný, čistý a s bubínkem plným patron, s kterým by dáma bez zbrojního pasu neměla capat po městě. Prozkoumal jsem její šek na Východní bankovní a úvěrovou společnost, podepsaný Lucy Hazenová, šel jsem a uložil jej do safu. Pak jsem mrkl na své náramkové hodinky, zapnul jsem rádio, abych chytil polední zprávy, stál jsem, protahoval se a poslouchal. Alžír byl ve varu. Jistý podnikatel staveb na Staten Islandu popřel, že by mu byl jistý politik poskytl nějaké výhody. Fidel Castro řekl kubánskému lidu, že lidé, kteří řídí vládu Spojených států jsou banda vandráků (můj překlad). A pak se ozvalo:

„Dnes ráno bylo v uličce mezi dvěma budovami na Norton Street v dolní části West Side, Manhattan, nalezeno tělo muže, který byl identifikován jako Barry Hazen. Byl střelen do zad a byl mrtev už několik hodin. Zatím nebyly oznámeny žádné další podrobnosti. Pan

Hazen byl známý reklamní a propagační poradce. Vedoucí demokratické strany v Kongresu se zřejmě rozhodli soustředit své útoky na – „ Otočil jsem knoflík.

2

Zvedl jsem revolver a přičichl k němu, ke konci hlavně i k oběma bokům. Bylo to pošetilé, ale přirozené. Člověk si automaticky čichne k revolveru, když by se rád dozvěděl, zda z něho bylo nedávno vystřeleno, ale žádný význam to nemá. Leda, že by z něho bylo vystřeleno jen teď, řekněme během posledních třiceti minut, a nebyla možnost vyčistit jej. Stál jsem s revolverem v ruce, prohlížel jsem si jej a konečně jsem jej strčil do zásuvky svého psacího stolu. Její kabelka ležela na červeném koženém křesle, otevřel jsem ji a vyňal její obsah. Bylo tam všechno, co s sebou podle očekávání nosí žena, která má na sobě norky od Bergmanna, ale nic víc. Vzal jsem revolver ze zásuvky, vytahal z bubínku náboje a prozkoumal jsem je zvětšovacím sklem, abych viděl, zda některý z nich – možná dva – nejsou lesklejší a novější, než ostatní. Vyhlížely všechny stejně. Právě jsem vracel revolver do zásuvky, když jsem zaslechl zvuk klesajícího výtahu, potom jak dosedl, a pak otevírání dveří. Vešli, paní Hazenová vstoupila první a zamířila rovnou k červené kožené klubovce, zvedla kabelku a otočila se k Wolfovu psacímu stolu, pak se obrátila ke mně a zeptala se:

„Kde je ten revolver? Vezmu si ho.“

„Došlo k určitému vývoji událostí, paní Hazenová.“ Stál jsem na délku paže od ní a hleděl jsem jí z očí do očí. „Pustil jsem si rádio, abych slyšel zprávy, a hlásili,budu vám to opakovat doslova. Rádio hlásilo: ‚Dnes ráno bylo v uličce mezi dvěma budovami na Norton Street, v dolní části Manhattanu, nalezeno tělo muže, který byl identifikován jako Barry Hazen. Měl střelnou ránu v zádech a byl již několik hodin mrtev. Zatím nebyly oznámeny žádné další podrobnosti. Pan Hazen byl známý reklamní a propagační poradce.’ Přesně tohle hlásili.“

Tupě na mě zírala. „To jste si v-v-v-v –“ Začala znovu: „To jste si vymyslel.“

„Ne. Hlásil to rozhlas. Váš manžel byl zastřelen, je mrtvý.“

Kabelka jí vyklouzla z ruky a spadla na podlahu. Obličej jí strnul a zbělel. Viděl jsem předtím spoustu lidí zblednout, ale ještě nikdy jsem nezpozoroval, že by krev opustila pokožku tak úplně a tak rychle. Zapotácela se, udělala nejistý krok zpět a já ji vzal pod paží a pomohl jí do křesla. Wolfe, který zůstal stát uprostřed místnosti, na mne vybafl: „Doneste něco, brandy.“

Dal jsem se do pohybu, ale ona řekla: „Pro mne ne. Hlásili to?“

„Ano.“

„Je mrtev. Je mrtev?“

„Ano.“

Přitiskla pěsti k čelu a začala jimi bušit do spánků. Wolfe oznámil: „Budu v kuchyni“ a obrátil se, aby zmizel. Zdrcená žena, ať už čímkoliv, je pro něho pouze ženská, která má záchvat, a to je na něho přespříliš. Avšak já ho zarazil: „Zastavte, za minutku bude v pořádku.“ Přistoupil k ní, prohlédl si ji, zavrčel, šel k svému křeslu a usedl.

„Chtěla bych někomu zavolat,“ řekla. „Musím vědět, co a jak. Kam mohu zatelefonovat?“ Spustila pěsti do klína.

„Lok brandy nebo whisky vám neuškodí,“ ujistil jsem ji.

„Nechci nic. Kam mohu zatelefonovat?“

„Nikam,“ odsekl Wolfe. „Zatím nikomu.“

Škubla hlavou směrem k němu. „Proč ne?“

„Protože napřed musíte uvážit, nemám-li telefonovat já – zavolat policii a ohlásit, s čím jste se mi svěřila. Slíbil jsem vám to. Archie, kde je ten revolver?“

„V zásuvce mého psacího stolu.“

„Bylo z něho nedávno vystřeleno?“

„Těžko říci. Jestli ano, je vyčištěný. Všechny komory bubínku jsou nabité a náboje vypadají všechny stejně.“

„Zastřelila ho?“

To byl jen jeho obvyklý postup, chtěl pouze znát můj názor, jako kvalifikovaného znalce žen. Jeho povšechné mínění o mně a mých vztazích k ženám je plné rozporů, ale nedělá si s tím hlavu. „Z jedné vody na plot,“ odpověděl jsem, „ne. Pro definitivní rozhodnutí bych potřeboval fakta.“

„Já také. Zastřelila jste svého manžela, paní Hazenová?“

Zakroutila hlavou.

„Můžete-li mluvit, radši bych to slyšel. Zastřelila jste ho?“

„Ne.“ Musela to slovo vyrazit.

„Protože jsem svůj slib dal vám, můžete mě ho zprostit. Přejete si, abych zavolal policii?“

„Teď ne.“ Krev se jí pomaloučku začala vracet do tváře. „Teď nemusíte. Nikdy nebudete muset. Je mrtev a já ho nezabila.“ Vstala, nestála zvlášť pevně na nohou, ale už se nepotácela. „Už je po všem.“

„Posaďte se.“ Znělo to jako rozkaz. „Tak jednoduché to není. A co když se vás policie zeptá, kde jste byla dnes dopoledne od jedenácti hodin, co odpovíte? K čertu, přestaňte se mi opírat o psací stůl a sedněte si! Tak je to lepší. Co jim řeknete?“

„Proč …“ seděla v křesle na samém krajíčku. „Budou se mě na to ptát?“

„Určitě. Pokud už nemají vraha a nezvratné důkazy.

A to by bylo příliš krásné, než aby to bylo možné. Budete jim muset skládat účty z každé minuty od okamžiku, kdy jste naposled viděla svého manžela. Přijela jste sem taxíkem?“

„Ano.“.“

„Pak jim to povězte. Budete muset. A když se vás zeptají na důvod, proč jste mě přišla navštívit, co řeknete?“

Zavrtěla hlavou. Pohlédla na nás z jednoho na druhého: „Oh,“ vydechla. „Budete mi muset vysvětlit, co jim mám říci.“

Přikývl. „To se dalo čekat.“ Otočil hlavu ke mně. „Archie, jaký máte důvod pro svůj názor?“

Vrátil jsem se mezitím do svého křesla. „Částečně osobní,“ odpověděl jsem, „a částečně odborný. Pokud jde o ten osobní: celkový dojem, jakým na mě působí, a zvlášť, jak se usmála, když jsem ji pouštěl dovnitř. Odborný se zakládá na dvou okolnostech. Za prvé: jestliže si s vámi sjednala schůzku, potom ho v noci zastřelila a přišla sem s tím svým brebentěním, pak je buď úplně praštěná pytlem, anebo je to ukázka té největší prohnanosti, jakou kdy svět viděl. Jenže já neberu ani jedno ani druhé. A za další, a to je hlavní, její

obličej, když se dozvěděla, že je mrtev. Mohla by nafilmovat mdloby nebo ohromení nebo sehrát nějakou pěknou hysterii, ale žádná ženská pod sluncem nedokáže takhle zblednout, takhle vyhnat svou krev ze žil. Prohlásil jsem, že bych potřeboval fakta, abych mohl definitivně rozhodnout, ale měl jsem se vyjádřit tak, že bych potřeboval fakta, abych hádal ještě jednou, a pádná.“

Wolfe zamručel a zachmuřeně se obrátil k ní: „Dejme tomu, že předpoklady pana Goodwina jsou správné, co teď? Až se policie dozví, že mě dnes dopoledne navštívila vdova po muži zavražděném včera v noci, bude mne nesnesitelně obtěžovat. Nejsem vám ničím povinován. Nejste moje klientka. Zaplatila jste mi sto dolarů za to, že vám věnuji půl hodiny svého času, teď už se protáhla na víc než hodinu. Mého slibu jste mě zprostila, takže tím je celá příhoda uzavřená. Ptala jste se mě, co jim máte odpovědět, až vám položí otázku, proč jste za mnou byla, budou se však tázat také mě. Co když se nebudete řídit mou radou a naše výpovědi se budou lišit? Proč mám podstoupit takové riziko? Nevidím žádnou jinou možnost–. Co to děláte?“

Otevřela kabelku a začala vytahovat šekovou knížku a pero. „Chci vám vystavit šek,“ prohlásila. „Pak budu vaší klientkou. Co mám … Kolik?“

Zakýval hlavou. „I tohle se dalo čekat. To nepůjde, nejsem vyděrač. Nechávám si platit za prokázané služby, ne za mlčení, a vy možná mých služeb potřebovat nebudete. Pokud ano, uvidíme. Chcete mi odpovědět na několik otázek?“

„Ovšem. Ale svou půlhodinu jsem překročila a jsem vám dlužna – „.

„Ne. Jestliže jste svého manžela nezastřelila, jsme oba zaskočeni okolnostmi. Předně – místo otázky – zjištění: revolver si odnést nemůžete. Revolver zůstane zde. A teď. Kdy a kde jste –“

„Ale já ho chci dát zpátky, odkud jsem ho vzala!“

„Ne. Domněnku pana Goodwina přijímám za hypotézu, ale nemohu připustit, abyste si odnesla revolver. Kdy a kde jste naposled viděla svého manžela?“

„Včera večer. Doma. Měli jsme na večeři hosty.“

„Podrobnosti! Kolik? Jak se jmenovali?“

„Byli to Barryho zákazníci, důležití zákazníci – všichni, až na jednoho. Paní Viktorie Oliverová, Anna Talbotová, manželka Henryho Lewise Talbota, Julius Khoury, Ambrož Perdis. Ted – Theodor Weed, ten není zákazník, a já.“

„Kdy se společnost rozešla?“

„Přesně nevím. Barry mi řekl, že s nimi chce něco prohovořit a že mě nebude potřebovat, po kávě jsem se vzdálila. To jsem ho viděla naposled, tam, s nimi. Odešla jsem nahoru do své ložnice.“

„Slyšela jste ho, když si šel lehnout?“

„Ne. Mezi jeho a mým pokojem je ještě hostinský pokoj. A byla jsem vyčerpaná. Vypravovala jsem vám, že jsem poprvé za celý měsíc v noci dobře spala.“

„Ráno jste ho neviděla?“

„Ne. Nebyl doma. Vstává velmi časně. Služebná, která – oh. Oh!“

„Co se děje?“

„Ne, nic – nic, na čem by vám mohlo záležet. Mrzím se sama nad sebou, pane Wolfe. Řekla jsem ‚vstává časně’, ale teď mohu říci, vstával časně, a je mi při tom do zpěvu. Opravdu. Nikdo není tak velký, aby měl právo radovat se, že jiný zemřel. Bůh ví, že já nejsem. Co když jsem ho nikdy nemilovala? Co když jsem si ho vzala, protože –“

Wolfe ji přerušil. „Buďte tak laskavá. Na tohle všechno budete mít spousty času. Co bylo se služebnou?“

Několikrát polkla s pevně stisknutými ústy. „Odpusťte. Služebná, která u nás bydlí, tvrdí, že dolů nepřišel. Šla tedy za ním nahoru a zjistila, že jeho dveře jsou otevřené a postel nebyla použitá. Dělal to už dřív, ne zvlášť často, jednou nebo dvakrát za měsíc.“

„Aniž by vám řekl, kam jde, nebo později, kde byl?“

„Ano.“

„Víte, nebo máte nějakou domněnku, kam šel včera v noci, nebo ke komu, nebo s kým?“

„Ne. Nemám ani potuchy.“

„Stále ještě předpokládám, že jste ho nezabila, ale do jaké míry jste zranitelná? Byla jste neustále ve svém domě – je to dům, ne byt?“

„Ano.“

„Byla jste v něm neustále od okamžiku, kdy jste se včera večer odebrala do své ložnice, až do svého odchodu dnes dopoledne?“

„Ano.“

„Slyšela by vás služebná, kdybyste byla v noci opustila dům, vyklouzla ven a později zase vklouzla dovnitř?“

„Pochybuji. Její pokoj je v suterénu.“

Wolfe kývl. „Jste zranitelná. V kolik hodin jste dnes dopoledne odcházela?“

„Pět minut po jedenácté. Chtěla jsem mít jistotu, že tu budu včas.“

„Kdy jste vzala revolver ze zásuvky v pokoji svého manžela?“

„Těsně před svým odchodem. Vzít ho s sebou jsem se rozhodla až v poslední minutě.“

„Kolik lidí ví, že jste svým manželem pohrdala?“

Strnule na něho pohlížela a ani nemrkla. Neodpovídala.

„Sama jste použila slovo pohrdání, paní Hazenová. Nezáleží na něm. Žádná žena nikoho nezabije, nebo nechce zabít, jenom proto, že jím pohrdá. Ale do toho se nehodlám pouštět, na to by mohl padnout celý den. Kolik lidí vědělo, že jím pohrdáte?“

„Myslím že žádný,“ vydechla skoro neslyšitelně, a já mám dobrý sluch. „Nikdy jsem o tom nikomu neřekla, ani své nejlepší přítelkyni. Možná že mě z toho podezírala, domnívám se, že ano.“

„Fuj,“ mávnul rukou Wolfe. „Ví to vaše služebná, pokud není úplné trdlo. To za prvé. V tomhle okamžiku už ji samozřejmě vyslýchají. Byl váš manžel zámožný?“

„Nevím. Měl veliké příjmy, musel je mít, zacházel s penězi velkoryse. Byl majitelem domu.“

„Máte děti?“

„Ne.“

„Budete dědit?“

Zaplály jí oči. „Pane Wolfe, to je směšné. Nechci od něho vůbec nic!“

„Já pouze zkoumám vaši situaci. Budete dědit?“

„Ano. Řekl mi, že budu.“

„Věděl, že jím pohrdáte?“

„Byl neschopný pochopit, že by jím někdo mohl pohrdat. Domnívám se, že byl psychopat. Dívala jsem se do slovníku, co je to psychopatie.“

„Nepochybně vám to pomohlo.“ Vrhl pohled na nástěnné hodiny. „Předpokládám, že teď půjdete domů. Policii musíte povědět, že jste u mě byla, a můžete tedy klidně říci, že jste se o smrti svého manžela dozvěděla z mého rádia; ušetříte si tak nesnáz předstírat překvapení nebo šok.“ Pohlédl jí do očí. „Říkal jsem vám, že se ocitnete v pěkné kaši, a už v ní jste. Bude-li se mě někdo ptát, co jste ode mne chtěla, odpovím, že jste se se mnou radila v důvěrné záležitosti, a z naší rozmluvy nic neprozradím. Bude to trochu choulostivé, ale dokud a pokud nebudete zatčena pro podezření z vraždy, nátlak nebude nesnesitelný. Můžete jim tedy o své návštěvě zde povědět tolik, nebo tak málo, jak vám bude libo.“ Otevřela kabelku. „Chci vám napsat šek. Musíte ho de mne vzít. Musíte!“

„Ne. Nesmím využívat vaší obtížné situace. Dnes nebo zítra mohou dopadnout vraha, dojde-li k tomu, pošlu vám možná účet za hodinu navíc, podle toho, jakou budu mít náladu.

Nedopadnou-li ho a budete-li si přát mých služeb a domněnka pana Goodwina nebude ničím zdiskreditována, uvidíme.“ Odstrčil křeslo a vstal.

Zvedla se, nohy jí už teď opět dobře sloužily. Šel jsem a pomohl jí do pláště.

3

Doprovodil jsem ji ke dveřím a vrátil jsem se do pracovny. Wolfe seděl vzpřímeně ve svém křesle, jen lehce nakloněn dopředu, a s nataženým krkem větřil ve vzduchu. Okamžik jsem si myslel, že se tváří, jako by naše exklientka znečistila ovzduší voňavkou, ale pak jsem pochopil, že se jen snaží zachytit vůni z kuchyně, kde Fritz zapékal mušle – či nejspíš, protože vůni mohl cítit bez čmuchání, vážil, zda Fritz do omáčky použil pouze šalotku, nebo zda přidal i cibuli. Než jsem se dostal k svému křeslu, už to vyřešil; každopádně se obrátil na mě:

„Nemám v úmyslu,“ prohlásil, „poskytovat nějaké výhody vražedkyni. Jak se tvářila? Viděl jsem ji jen z jedné strany.“

„Z jedné strany máte jen padesát procent,“ řekl jsem. „Slyšel jste, jak koktá, že jsem si to v-v-v-v-vymyslel. A pak, když jsem řekl ne, že byl zastřelen a je mrtvý, a došlo jí, že je to fakt, zbledla, že by se v ní krve nedořezal, během tří vteřin úplně zbělela. Možná že umí stříhat ušima, ale tohle nedovede. To nedokáže nikdo.“

„Výborně, Zavolejte pana Cohena a získejte od něho podrobnosti.“

„Zejména jaké?“

„Všechno, co má, ale hlavně chci vědět, zda byla nalezena zbraň nebo kulka.“

„Určitě by ocenil nějakého sólokapra, jako například, že vdova po mrtvém dnes dopoledne navštívila kancelář Nera Wolfa. A proč také ne, vzhledem k tomu, že ona o své návštěvě hodlá vypovídat?“

„Dobrá.“

Zvedl jsem sluchátko a vytočil číslo redakce „Gazette“ a vzápětí jsem měl na drátě Lona Cohena. Předhodil jsem mu kost, že paní Hazenová přišla na návštěvu k Neru Wolfovi, a on přirozeně hned chtěl celého kostlivce, o masu ani nemluvě, ale zarazil jsem ho, že to je zatím všechno, a jak to bude s oplátkou? Byl tak laskav a dal mi celou snůšku. Poděkoval jsem mu, zavěsil jsem a obrátil se k Wolfovi.

„Tělo nalezl řidič nákladního auta v deset osmnáct, dnes dopoledne. Bylo ztuhlé, musel být tedy mrtev nejméně pět hodin a pravděpodobně déle. Byl úplně oblečen, i do převlečníku a na zemi ležel jeho klobouk. V kapsách měl obvyklý obsah, včetně několika dolarů v drobných, ale chyběly klíče, náprsní taška a hodinky. Ty ovšem mohl sebrat někdo, kdo ho našel dřív a opomněl se o tom zmínit. Na dopisech, které měl v kapse, bylo jeho jméno, takže náprsní tašku nikdo nevzal, aby snad znesnadnil identifikaci. Byl střelen jednou, do zad, kulka se zarazila o žebro a mají ji. Ráže třicet dva. Zbraň nalezena nebyla. Jestliže policie má nějaké vodítko, nebo něco ví, nechává si to pro sebe, ale od nálezu mrtvoly ještě neuplynuly ani tři hodiny.“ Vrhl jsem pohled na zápěstí. „Přesně dvě hodiny čtyřicet devět minut. Lor říká, že by mi byl zaplatil pět táců, kdybych tu byl paní Hazenovou zdržel, dokud by sem neposlal chlapíka, který by si byl udělal její snímeček a zeptal se jí, kdo zastřelil jejího manžela. Slíbil jsem mu, že to budu mít na paměti propříště.“

„Kulku mají.“

„Správně.“

„Kdy se dostaví nějaký policista?“

„Přijde pravděpodobně Cramer sám osobně. Uvidíte, jak zareaguje, až se dozví, že byla tady. Řekněme za takové dvě hodiny, možná dřív.“

„Bude vypovídal o obsahu naší rozmluvy?“

„Ne.“

Zacukal koutkem úst. „Právě pro tohle vás snáším. Mohl jste odpovědět padesáti slovy a odpověděl jste jedním.“

„Však jsem se tomu často sám divil. Ještě mi povězte, proč snášíte já vás.“

„O tom se tu není třeba dohadovat. Potřebuji kulku vystřelenou z revolveru, který tu máme, a neměli bychom to odkládat až po obědě. Zbývá vám dvacet minut. Jestliže jste o paní Hazenové hádal správně, není tento revolver doličným předmětem, ledaže by se vrah potom vkradl do domu, šel do pokoje pana Hazena, vrátil zbraň do zásuvky a z domu vyklouzl. Je-li to doličný předmět, dopustíte se porušování důkazů. Mám to udělat sám?“

„Ne. Mohl byste si ustřelit palec u nohy.“ Vzal jsem revolver ze zásuvky, vysunul z bubínku jeden náboj, odemkl a vytáhl jsem zásuvku, v níž máme schovaný marley, na který máme povolení, vyjmul jsem z krabičky jeden náboj ráže 32, zasunul jsem ho do volného otvoru v bubínku drexela a otočil do hlavně. Pak jsem šel do haly a po schodech dolů do skladiště ve sklepě, rozsvítil jsem a přistoupil ke stolu, na němž ležela vyřazená, dvakrát přeložená žíněnka. Použil jsem ji pro takovou operaci už předtím. Natáhl jsem kohoutek, podržel revolver na tři palce od matrace a stiskl spoušť. Člověk by myslel, že všechny dvaatřicítky odpálí kulku stejně hluboko do žíněnky, do téže žíněnky, ale kdepak. Trvalo mi čtvrt hodiny, než jsem kulku našel. V okamžiku, kdy jsem se vrátil nahoru, seděl už Wolfe za stolem v jídelně, která se nalézá na druhé straně haly, proti pracovně. Než jsem se k němu přidal, vyklepl jsem prázdnou nábojnici z drexela, zasunul do bubínku původní náboj a uložil revolver do safu. Kulku jsem dal do obálky a strčil do zásuvky svého psacího stolu.

Společnost se dostavila, když už jsme opět byli zpátky v pracovně, Wolfe diktoval a já psal dopisy. Měl jsem pravdu v obojím: inspektor Cramer sám osobně, a zvonek zazvonil přesně ve 14,55. Šel jsem do haly zjistit, kdo to zvoní, a jednostranně průhlednou skleněnou dveřní výplní jsem ho spatřil, jak stojí na plošince přede dveřmi. Pevný, ramenatý, bez sebemenší stopy po nějaké ochablosti, kulatý ruměnný obličej, orámovaný vyhrnutým límcem převlečníku a sklopenou střechou šedivého plstěného klobouku, který se měl už dávno uchýlit na odpočinek. Vzhledem k tomu, že nebyl ohlášen, bylo na místě, otevřít dveře jen na dva palce – pokud dovoloval řetízek – a pozdravit ho mezerou. Jenže to ho vždycky štvalo, a nebude na škodu, abych se mu teď ukázal z té své lepší stránky, pro případ, že by vyplavalo, že jsem se dopustil porušení důkazu. A tak jsem dokořán otevřel dveře. Bez jediného kývnutí, o slušném křesťanském pozdravení už vůbec nemluvě, přestoupil práh a hasil si to přes halu přímo do pracovny, k Wolfovu stolu a uhodil na Wolfa rovnou: „V kolik hodin sem dnes dopoledne přišla paní Barry Hazenová?“

Wolfe zaklonil hlavu, aby si ho lépe prohlédl, a zeptal se: „To máte na klobouku sníh?“

Mezitím jsem vstoupil i já, obešel jsem Cramera a také jsem se mu zadíval na klobouk. Nebylo na něm vůbec nic vidět, leda známky sešlosti věkem, a venku svítilo slunce. To by dožralo i chcíplou kozu, kdyby jí někdo dal takhle po lopatě, že se při vstupu do domu smeká, ale Cramer tváří v tvář Wolfovi snese všechno. Nevyvedlo ho to z míry. Pouze vyštěkl: „Na něco jsem se vás ptal.“

„V půl dvanácté,“ odpověděl Wolfe.

„Kdy odešla?“

„Krátce před jednou hodinou.“

Cramer si svlékl svrchník, ignoroval mou nabídku, že mu ho pověsím, hodil ho přes opěradlo červeného koženého křesla a sedl si: „Hodinu a půl,“ vyrazil, nevyštěkl, ale pronesl to trochu chraptivým hlasem. Vždycky trochu chraptí, když má co dělat s Wolfem. „Copak vám vypravovala?“ Na klobouk ani nesáhl.

Wolfe se otočil v křesle a opřel se o zadní opěradlo. „Pane Cramere, vím, že manžel paní Hazelové byl zastřelen. Byla u mne, když tu zprávu hlásil rozhlas. Jsem si vědom, že radí-li se

se mnou osoba, která se jakýmkoliv způsobem ocitla ve spojitosti s nějakou násilnou smrtí, automaticky předpokládáte, že znám nějaké okolnosti užitečné pro vaše pátrání. Někdy váš předpoklad správný je, jindy není. Tentokrát, podle mého dobře uváženého názoru, není! Paní Hazenová se se mnou radila důvěrně. Kdybych kdykoliv nabyl důvod k domněnce, že mařím výkon práva, když odmítám prozradit, o čem jsme spolu mluvili, okamžitě se s vámi spojím.“

Cramer vytáhl z kapsy doutník, promnul ho v dlaních, strčil do úst a zahryzl se do něj. Tohle dělává, místo aby počítal do deseti, když mu je jasné, že slova, která má na jazyku, nic nepolepší, ale pohorší. Vyňal doutník z úst..Jednoho krásného dne,“ promluvil, „zakopnete a natlučete si, a mohlo by to být zrovna teď. Když a až zjistíte, že jde do tuhého a že to začíná být moc horké, než abyste se toho dál držel, pustíte se a pak se ukáže, že jste mařil výkon spravedlnosti tím, že jste mi to nesdělil teď, a já si vás potom najdu. Nikdo a nic mě nezastaví. Žádám vás, abyste mi sdělil, co vám povídala paní Hazenová, když vás navštívila devět hodin po tom, co byl zavražděn její manžel.“

Wolfe zakroutil hlavou. „Odmítám vám to říci, protože jsem přesvědčen, že to při současném stavu věcí s vaším vyšetřováním nesouvisí. Budu-li mít příčinu změnit svůj názor… – ostatně mohu vám nabídnout příležitost, abyste mi ho změnil, Archie, kde je ta kulka?“

Vytáhl jsem ze zásuvky obálku, vyňal z ní kulku a předal jsem mu ji. Cramer ze mne nespustil své šedé, ostré oči a sledoval kulku ode mne k Wolfovi. Wolfe ji uchopil prsty, nedbale na ni pohlédl, vrátil mi ji a řekl: „Dejte ji panu Cramerovi.“ Když jsem to udělal, obrátil se opět k inspektorovi. „Nebude mít žádný význam, pokud jste nenašli zbraň, kterou byl pan Házen zastřelen. Máte ji?“

„Ne.“

„Právě tak nebude mít žádnou cenu, jestliže jste nenašli smrtící kulku. Našli jste?“

„Ano.“

„Pak tedy doporučuji, abyste ji ve svých laboratořích nechal srovnat s touto kulkou. Zjistíte-li, že byly vypáleny z téhož revolveru, dejte mi okamžitě vědět, budu pro vás mít několik informací. V tom případě budu chtít nahlédnout do laboratorního protokolu, ověřeného.“

„Budete chtít. „ Cramer sevřel oči do úzkých štěrbinek pevně stiskl rty. „Kde jste vzal tuto kulku?“

„To vám povím, anebo ne, až od vás dostanu laboratorní protokol.“

„Bože dobrý.“ Cramer chraptěl víc než předtím. „Tohle souvisí. Tohle je důkaz. Vezmu vás s sebou, vás oba – „

„Nesmysl. Důkaz čeho? To nevím já ani vy. Pokud nebyla vypálena z revolveru, kterým byl zabit pan Hazen, není důkazem o ničem, a dokud to nevím, nejsem povinen podávat o ní jakékoliv vysvětlení. Nežertuji, pane Cramere. Je zde možnost, že kulky budou spolu souhlasit, a v takovém případě ovšem důkazem bude. Dejte mi vědět.“

Cramer otevřel ústa, aby něco řekl, spolkl to, vstal, strčil kulku do kapsy, hodil doutník do mého koše na papír a chybil, sebral kabát, oblékl ho, aniž by přijal mou nabídku, že mu pomohu, a vypochodoval. Odebral jsem se do haly dohlídnout, aby byl, až dveře zapadnou, na jejich vnější straně.

Když jsem se vrátil do pracovny, Wolfe zabručel. „Čert vem tohle neustálé vyrušování. Zbývá nám čtyřicet minut. Kam jsme se dostali s dopisem panu Hewittovi?“ Sedl jsem si, vzal svůj poznámkový blok a řekl jsem mu to..

Ve čtyři odešel nahoru do skleníků na svou dvouhodinovou seanci s orchidejemi a já začal řádit na psacím stroji. Už se mi při různých příležitostech několikrát stalo, že jsem měl trable s výrobou bezvadných dopisů různým sběratelům orchidejí a dodavatelům potravinářských specialit, vždycky když se můj mozek obíral jinými zájmy a starostmi, a ten den byl jeden z nejhorších. Cramer odešel ve 15,20, určitě neztrácel čas a doručil kulku do laboratoře

okamžitě; dostali ji tam tedy pravděpodobně někdy ve 15,50 nebo nejpozději ve čtyři. Prozkoumat dvě kulky srovnávacím mikroskopem je jednoduchá procedura. Na rozhodnutí, zda byly vystřeleny z jednoho revolveru, deset minut stačí až až. Přidejme čtvrt hodiny na napsání protokolu, nebude muset být tak pečlivý a obšírný jako pro soudce a porotu, a v 16.25 si tam Cramer někoho pošle, aby na něj počkal. V 16,30 by měl zavolat, anebo v 16,45 stisknout domovní zvonek. Neudělal to.

V 17,15 jsem musel stisknout zuby, abych se strefil do správné klávesy psacího stroje. Jestli si myslíte, že jsem byl na větvi víc, než okolnosti ospravedlňovaly, trhněte si nohou. Kdyby se kulky shodovaly, byl by to pro mě pěkný průšvih. Šance, že by se vrah vplížil do jejich domu a strčil revolver zpátky do zásuvky v Hazenově pokoji, stály tak milión k jedné. Proč by to dělal? Vrazi často provádějí různé pošetilosti, ale tak pošetilé zas ne. Paní Hazenová by tedy nutně lhala, a buď ho zabila, nebo věděla, kdo to udělal, a já byl skopová hlava. Dva nebo tři dopisy jsem musel přepsat.

V šest hodin Wolfe sešel ze skleníku a mně pomalu otrnulo. Zamířil k svému stolu a upřel oči na dopisy, které jsem mu tam připravil. Velice pečlivě je vždycky pročítá. Když jich pár přečetl a podepsal, poznamenal jsem: „Cramer se samozřejmě nebude obtěžovat, aby nás zavolal, když kulky souhlasit nebudou."

Zabručel.

„A v laboratoři už je mají přes dvě hodiny, a tak můžeme klidně –"

Zazvonil domovní zvonek a mně se zkroutil koneček páteře. Cramer počkal až do šesti, kdy věděl, že Wolfe bude k mání. Šel jsem do haly, rozsvítil jsem lampu před vchodem a má páteř se zase narovnala. Byl to neznámý muž, asi v mém věku, možná o něco mladší, bez klobouku, štětku hnědých vlasů měl pocuchanou větrem.

Ještě nikdy jsem neměl takovou radost z pohledu na někoho cizího, ale když jsem přistoupil ke dveřím a otevřel, už jsem ji úplně ovládl a zeptal jsem se: „Ano, pane?"

„Chtěl bych mluvit s Nerem Wolfem. Jmenuji se Weed, Teodor Weed."

Podle obvyklých pravidel bych ho měl nechat čekat, jít a hlásit Wolfovi, kdo přišel, ale pohled na něho mě tak potěšil, že jsem ho pozval dál a pomohl mu z kabátu. Pak jsem šel do pracovny a ohlásil jsem: „Přeje si s vámi mluvit Theodor Weed. Jeden z hostů při večeři. Ten, který – „ ,

„Co chce?"

Věděl proklatě dobře, že jsem neměl čas vyptat se, co chce. Odpověděl jsem: „Vás."

„Ne. Už se mě dost naobtěžovali s věcí, na níž nemám žádný zájem. Vyřiďte mu to a neodvažujte –"

Weed už byl vevnitř. Zamířil k červené kožené klubovce, zabořil se do ní, jako by byla jeho, a pravil: „Nechci vás obtěžovat – chci vás najmout."

Wolfe na mě zažíral. Vpustil jsem někoho, aniž bych se s ním poradil. Kdybychom byli sami, určitě by k tomu měl různé připomínky, ale Weed pokračoval: „Já vím, že jste drahý, ale své účty platím. Chcete zálohu?"

Wolfe přenesl svůj upřený pohled na něho. „Ne. Nejen, že jste se sem vetřel, ale jste dovolený. Archie, vyhoďte ho."

„Počkejte chvilku. Nejsem zvlášť …" Nedokončil a začal hýbat dolní čelistí. Měl pořádnou bradu, trochu kostnatou, ale ne nepřiměřeně velkou. Podařilo se mu ji ovládnout. „Dobrá, vzal jsem to za špatný konec. Zkusím začít znova. Dnes dopoledne vás navštívila paní Barry Hazenová a nechala u vás revolver. Kde je?"

„Dotěrnost a dovolenost," odsekl Wolfe, „a teď ještě nestydatost. Musím trvat na tom –"

„Zatraceně, vím, že tu byla! Řekla mi to! Tady se doslechla, že našli jeho mrtvolu! A chtěla vás angažovat, chtěla vám vystavit šek a vy jste ho nechtěl vzít!" Udělal přestávku, aby zvládl svou bradu. „Chci vás tedy najmout já a zaplatím váš účet. Právě jsem opustil úřadovnu okresního návladního a ona tam ještě zůstala. Nedovolili mi s ní mluvit, ale zůstala tam a

chtějí ji obvinit z vraždy. Nechápu, proč by ode mě měla být dovolenost, když vás chci najmout – pracujete jako detektiv, je to vaše povolání a mé peníze jsou stejně dobré jako každého jiného. Dobrá, ukvapil jsem se, když jsem se vás začal vyptávat na ten revolver, ale jsem váš klient, není žádný důvod, proč byste mi neměl říci, kde je.“ Strčil ruku do kapsy a vytáhl smotek bankovek, nijak zvlášť tlustý, a rozmotal jej.

I já jsem se to pokoušel rozmotat. Buď si myslel, že Lucy Hazenová svého manžela zabila, a chtěl si zahrát na rytíře, nebo si to nemyslel, ale snažil se Wolfovi prodat, že si to myslí. Ať už v tom vězelo, co chtělo, byl ochoten si na to doložit, neboť se zvedl z křesla a položil bankovky Wolfovi na stůl.

V okamžiku, kdy chtěl Wolfe něco pronést, zazvonil telefon. Otočil jsem se a zvedl jsem sluchátko. Byla to Lucy Hazenová. Žádala Wolfa a já jí řekl, aby nezavěšovala, a obrátil jsem se k němu. „Žena, která nám dnes donesla párky, by ráda věděla, zda nám vyhovují. Chcete-li se na to zeptat Fritze, můžete s ní mluvit z kuchyňské pobočky.“

Zvedl se a šel. Přitiskl jsem sluchátko k uchu a za okamžik se v něm ozval Wolfův hlas. „Tady Nero Wolfe. Paní Hazenová?“

„Ano. Dnes dopoledne jste říkal, budu-li potřebovat vaše služby, že se uvidí.“ Měla rozechvělý hlas. „Potřebuji je. Mám být zatčena a –“

„Kde jste?“

„U okresního návladního. Nevím ani – „

„Do telefonu říkejte jen, co musíte.“

„Jsem v telefonní kabině a dveře jsou zavřené.“

„Fuj. Nejen, že náš rozhovor odposlouchávají, ale pravděpodobně i natáčejí. Mluvte, jen co je naprosto nutné.“

„Dobře,“ následovala malá přestávka a pak se ozvala znovu: „Řekli mi, že mohu zavolat právnímu zástupci, a já žádného neznám, s výjimkou advokáta svého muže, a toho nechci. Seženete mi nějakého?“

„Pošlu vám jednoho. Až s ním promluvíte, můžete se rozhodnout, zda mu dáte plnou moc nebo ne.“

„Dám. Samozřejmě. Ale chci angažovat také vás. Říkal jste, že ano, budu-li vás potřebovat.“

„Řekl jsem, že se uvidí.“ Jeho přestávka trvala trochu déle než její. Jestliže se jí zaváže, bude muset pracovat, a on radši jedl, než pracoval. „Tak tedy dobře,“ ozvalo se jeho zabručení. „Přijímám vaše pověření. Jednu otázku: prozradila jste něco z našeho rozhovoru? Ano nebo ne.“

„Ne.“

„Uspokojivé. Jeden pokyn: máte-li v úmyslu odmítnout majetek po svém manželovi, nečiňte o tom žádné prohlášení a ani nic nenaznačujte. Budete muset platit nějaké účty.“

„Ale já od něho nic nechci! Vysvětlovala jsem vám –“

„Mluvíte do telefonu. Právní zástupce tento můj pokyn podpoří. Jmenuje se Nathaniel Parker. Archie, sežeňte pana Parkera, budu s ním hovořit odtud.“

4

Stiskl jsem a povolil tlačítko, vytočil číslo Parkerova bytu, a když se ohlásil, zmáčkl jsem bzučák do kuchyně a Wolfe si hovor převzal. Sdělil Parkerovi nutné údaje, ale o moc víc ne – nic z toho, co nám dopoledne pověděla paní Hazenová, ani slovo o revolveru. Řekl mu, že jsem dospěl k názoru, že paní Hazenová svého manžela nezastřelila, a že jej uznal. Parker měl zařídit propuštění na kauci, pokud je v jejím případě možné, a je-li proti ní vzneseno obvinění z těžkého zločinu, musí z okresního návladního vyrazit, co se dá. Zavěsil jsem teprve, když se

Wolfe objevil ve dveřích pracovny. Šel, usedl za psací stůl, zamířil oči na Theodora Weeda a promluvil:

„Nuže, pane. Přišlo to právě včas… Volala paní Hazenová. Poslal jsem jí –“

„Kde je?“

„V úřadovně okresního návladního. Má za to, že si ji tam nechají. Poslal jsem jí advokáta, uvolil jsem se její případ převzít a budu jednat v jejím zájmu. Usoudil jste, že jsem její šek odmítl, protože jsem si myslel, že je vinna vraždou svého manžela, anebo přinejmenším je do ní zapletena. Mýlil jste se, je nyní mou klientkou.“ Zakýval prstem směrem k bankovkám na stole. „Vaše peníze. Vezměte si je.“

Weeds spustil čelist a otevřel pusu. Hledal slova: „Ale vy – nechápu, proč byste –“

„Chápat nejste povinen a já nejsem povinen vysvětlovat. Proč myslíte, že paní Hazenová svého muže zabila? Byl to pouhý dohad?“

„Já ne – nemyslím, že ho zabila. Nezabila ho!“

„Kdybych byl přijal vaše peníze, co bych měl podle vás vykonat?“

„Já přesně nevím. Chtěl jsem … poradit se s vámi. Chtěl jsem se dozvědět, co jste udělal s tím revolverem. Má ho policie?“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Jednám teď v jejím zájmu, pane Weede. Vy jste nepřítel – jeden z nepřátel. Co když jste pana Hazena zastřelil vy, anebo víte, kdo to udělal, a rád byste viděl, aby z toho nařkli ji? A poněvadž z bůhvíjakého důvodu máte podezření, že u mne dopoledne nechala revolver, snažíte se to vyzvědět? Co když jste opravdu nepřítel?“

Weed seděl a zíral na něho. Jeho čelist sebou zase začala mlet, ale zarazil jí to. „Podívejte,“ řekl. „Rád bych věděl jen jedno. Znám vaši pověst, vím o vás co a jak. Je to opravdu pravda, že vám paní Hazenová zrovna teď telefonovala a že pro ni pracujete?“

„Tak jest.“

„Dobrá. Pak ale je pravda i tohle.“ Napřáhl jednu paži. „Můžete mi uříznout tuhle ruku a druhou také, jestli jí to nějak pomůže. Ať to třeba zní otřepaně, ale takhle to se mnou je a dost.“

Wolfe ho pozoroval přivřenýma očima. A stejně já. Vypadal, jako že to myslí vážně, ale i když myslel, naším kamarádem se proto ještě nestal. Když by byl za ni ruku dal a věděl, co cítí k svému muži, mohl přikročit k tomu, aby jí ho zbavil, s trochou štěstí ho to nemuselo stát ani prst.

Wolfe, s lokty na opěradlech křesla, sepnul špičky prstů a udělal z rukou malou stříšku. „Vskutku,“ pravil. „Pro vaši ruku nemám žádné použití, ale mohlo by pomoci pár informací. Kdy jste viděl naposled pana Hazena?“

„Chci vědět, kde je ten revolver. Vím, že ho nechala tady, řekla mi to.“

„Kdy vám to řekla?“

„Dneska odpoledne. Byl jsem u nich, když se vrátila domů.“

„Co ještě vám říkala?“

„Mnoho ne – nebyl čas. Přerušili nás. Věděl jsem, že pan Hazen měl v zásuvce ve svém pokoji revolver, podíval jsem se do ní, abych se přesvědčil, je-li tam – a nebyl. Zeptal jsem se jí tedy, zda neví, kam se poděl. Má ho policie?“

„Ne. Hned vám ve vašich starostech ulehčím, pane Weede. Kulka, kterou byl zabit pan Hazen, z tohoto revolveru vypálena nebyla. Pokud jste to už věděl, není to pro vás žádná novinka, nevěděl-li jste to, mělo by se vám ulevit –“

„Jak víte, že nebyla?“

„Musí vám stačit, že to vím. Teď byste měl pomoci vy mně. Kdy jste viděl naposled pana Hazena?“

„Dnes dopoledne. V márnici. Byl jsem obeslán, abych ho identifikoval. Živého jsem ho naposled viděl v jeho domě včera večer.“

„V kolik hodin?“

„Kolem půl desáté. Pět či deset minut před nebo po. Policie to chtěla vědět přesněji, ale přesněji to určit nedokážu.“

„Za jakých okolností?“

„Pozval na večeři několik lidí. Mám vám je jmenovat?“

„Ano.“

„Byli to samí zákazníci pana Hazena. Paní Viktorie Oliverová, vdova. Paní Henry Lewis Talbotová, manželka bankéře. Ambrož Perdis, rejdařský nabob. Julius Khoury, vynálezce. A paní a pán Hazenovi a já. Celkem sedm. Po večeři řekl Hazen Lucy – své manželce – že budeme projednávat obchodní záležitosti, a ona odešla. Rozloučil jsem se krátce po ní, a tam jsem ho naposled viděl živého.“

„Jak jste strávil následujících šest hodin?“

„Šel jsem pěšky do Zámořského tiskového klubu – je to pár kroků – a seděl jsem tam až do půlnoci. Potom jsem se vrátil domů, lehl si do postele a zůstal jsem v ní.“

„Byl jste společníkem pana Házena v jeho podniku?“

„Zaměstnával mě.“

„Jako co?“

„Ponejvíce jsem pro něho všelicos psal, letáčky slogany, reklamní trháky a podobná běžná svěží dílka. Kromě toho předpokládal, že budu využívat svých známostí – až do té doby, kdy mě najal, jsem pracoval jako novinář, je tomu něco přes rok.“

„Když měli projednávat obchodní záležitosti, proč vy jste odešel?“

„Nepotřebovali mě. Anebo mě nechtěli.“

„Tak proč jste tam vůbec chodil?“ Weed položil ruce na opěradla, nadzvedl svou sedínku, usídlil se hlouběji v křesle a zalapal po dechu. Dlaněmi třel opěradla a řekl: „Vy si nemyslíte, že ho Lucy zabila, to byste pro ni nepracoval, ale i když to neudělala, vězí až po krk v pěkném průšvihu. Jestli jste jen z poloviny tak dobrý, za jakého vás mají… Nevím. Snad bych měl odpovědět jinak, proč jsem tam byl, než když se mě ptal okresní návladní. Vám bych snad měl dát pravdivou odpověď. I když by vás to přivedlo na myšlenku, že jsem ho zabil já. Neudělal jsem to.“

„Zabil-li jste ho, pane Weede, jste ztracen v každém případě, bez ohledu na to, jak odpovíte.“

„Okej, tak tady máte, proč jsem tam byl, ale jen pro vás: Hazen mě rád viděl v jedné místnosti se svou ženou, věděl, co k ní cítím. Bůh sám ví, jak na to přišel, já se určitě snažil nijak se neprojevovat a myslím, že se mi to výborně dařilo. Jsem jistý, že ona nic nevěděla, ale on ano. Byl to zvláštní člověk. Měl pro lidi šestý smysl a možná i sedmý a osmý. Avšak pro určité věci byl zas naopak slepý. Skutečně netušil, co k němu cítí jeho žena, anebo, jestli tušil, pak byl ještě zvláštnější, než jsem si představoval.“

„A vy víte, co k němu cítila?“

„Ovšem.“

„Řekla vám to?“

„Bože, ne. Pochybuji, že něco řekla své nejlepší přítelkyni. A nemyslete, že to, co k ní cítím, ve mně vyvolalo nějaké falešné představy. Viděl jsem na ní, jak se to snažila maskovat, když se jí dotknul. A proto mě včera pozval na večeři. Nepředpokládám, že čekal nebo doufal, že mě uvidí trpět, to pro něho nebylo nutné, stačilo mu vědět, jak mi je. Byl samozřejmě sadista, ale byl proklatě subtilní, rafinovaný, lstivý, zákeřný sadista. Po několika měsících, které jsem s ním strávil, jsem ho prohlédl, ale nerozešel jsem se s ním, protože jsem… musel jsem potkávat ji.“

„A vaše city byly opětovány?“

„Docela určitě ne. Pro ni jsem byl čistě jen chlapík, který pracuje pro jejího manžela.“

„Dost beznadějná situace pro vás.“

„Jo. To je to správné slovo, beznadějná. Vypravoval jsem vám to, protože jste se ptal, proč jsem tam byl, a trochu jsem pronikl do způsobu vaší práce, a pracujete pro ni. Jiná věc, kterou byste možná chtěl vědět, je... myslím, že v jeho obchodech byla nějaká levota. Je mi jasné, že celá tahle hra na public relations, placené a neplacené tiskové kampaně a podobně, je většinou jen jakýsi lepší druh vydírání, ale i tak. Vezměme jen ty čtyři lidi, kteří tam včera večer byli. Proč mu paní Viktorie Oliverová, milionářská vdova po bursovním makléři, platí dva tisíce dolarů měsíčně. Potřebuje publicitu jako já díru do hlavy. A totéž platí o paní Talbotové – dvacet pět stováků měsíčně. Její manžel, bankéř, budiž, ten by snad mohl potřebovat reklamního a tiskového poradce za předpokladu, že tu vůbec nějaký je, ale nač ona? Částky od Julia Khouryho nebyly stejné, někdy pár tisícovek, jindy víc. Vynálezci pravděpodobně záleží, aby s veřejností stál na dobré noze, aby se o něm vědělo – já ovšem nechápu proč vlastně. A Khoury za své peníze dostával zatraceně málo. Ale ze všeho nejpodivnější to je s Ambrožem Perdisem. Pro svůj podnik, svou loďařskou společnost, používá služeb jedné z největších reklamních a propagačních agentur – Codray a spol., ale soukromě zaplatil za loňský rok přes čtyřicet tisíc Hazenovi. Není moje věc, abych tohle všechno věděl, začal jsem být zvědavý a jednoho dne jsem se dostal účetním záznamům.“

Wolfe zabručel: „Člověk, který si najme jiného člověka, aby mu ukul proslulost, zasluhuje to málo, co dostane. Chcete naznačit, že pan Hazen uvedené částky vydíral?“

„Nevím, ale nevydělal je. Připouštím, že jen velmi málo agentů public relations si skutečně vydělává, co dostane – pokud vůbec nějací takoví jsou.“

„Měl ještě nějaké zákazníky, kromě těch čtyř?“

„Jistě, asi tucet. Dohromady s těmi včerejšími patnáct. Jeho celkový příjem překračoval čtvrt miliónu ročně.“

Wolfe vrhl pohled na hodiny: „Za pět minut bude doba, kdy večeřím. Je-li správný můj předpoklad, že paní Hazenová svého manžela nezabila a vy jste ho také nezastřelil, kdo to udělal?“

Na tuhle otázku přijde rozumná odpověď asi tak v jednom případě ze sta. Weeds jí zřejmě, před tím než zazvonil u našich dveří, nevyhradil ve svém mozku žádný prostor, protože si buď myslel, že to provedla Lucy, nebo věděl, že to udělal sám, a tak neměl pohotově žádný dohad. Byl by si jej musel začít cucat z malíku a pět minut na to nestačilo. I když to neřekl, měl zato, že by Wolfe měl na večeři zapomenout, což bylo celkem správné. Nabídl, že po večeři zase přijde, ale Wolfe to zamítl, stačí, když nám tu nechá své telefonní číslo a my už se mu ozveme sami. Byl by nám tu na Wolfově stole nechal i bankovky, kdybych mu je nevrátil.

Seděli jsme po večeři opět v pracovně nad kávou a mě osobně nic netrápilo. Kdyby se kulky shodovaly, byl by Cramer teď už určitě o sobě dal vědět. Wolfe se vrátil k dopisům, které před ním dosud ležely na stole, a když skončil a podepsal poslední a já je odebral, vyrukoval na mně s otázkou: „Zastřelil ho pan Weed?“

Zakroutil jsem hlavou. „Budu si muset hodit hlava nebo orel. Jednu okolnost, která se jí týká, nám každopádně objasnil. Řekl jste, že žádná žena nezabije člověka, protože jím pohrdá. Jistě. Co ji tedy žralo? Weed. On tvrdí, že ona neví, jaké city k ní chová, a že jeho city nejsou opětovány. Starou belu. Buď lže, nebo je prosťáček. Z desetitisíce žen, do nichž jsem se zamiloval, jedna každá bez výjimky o tom věděla dřív než já. V tom, zda ho zastřelil Weed, jsem na rozpacích. Bylo by tvrdé, předložit jí účet za to, že jsme do toho uvrtali jeho, ale jestli to nebyl on, pak vás čeká pěkná prácička. Kde začnete? Ten Hazen byl zřejmě pěkné číslo –“

U domovních dveří zazvonil zvonek. Je možné, že by Cramer otálel tak dlouho? Ne. Bude to asi Weed, chce nám poskytnout nějakou další pomoc. Ne. Byla to mnohem povědomější postava, vysoký, štíhlý muž středního věku v tmavošedém svrchníku, střiženém tak, aby lehce, ne však přehnaně zdůrazňoval ramena. Nataniel Parker šil u Stovera. Otevřel jsem

dveře, pozdravil ho a pustil dovnitř a on ve svrchníku a s kloboukem v ruce zamířil rovnou do pracovny. Následoval jsem ho.

Je jedním z osmi mužů, s nimiž si Wolfe podává ruku, mne v to nepočítaje. Odmítl Wolfovo pozvání, aby přijal místo, s tím, že má s někým ujednanou večeři a už stejně přijde o hodinu a půl pozdě.

„Raději jsem se tu stavil, místo abych zavolal," spustil, „protože vám mám doručit tohle." Vytáhl z kapsy klíč a předal mi ho. „Je to klíč od domu paní Hazenové. A dále tohle." Z náprsní kapsy vydoloval složený arch papíru. „Je to plná moc od ní, která vás opravňuje, abyste tam vstoupil a něco vyzvedl. To, co máte vyzvednout, budete-li chtít, je železná krabice – řekla železná, ale předpokládám, že je plechová nebo ocelová – která se nalézá v Hazenově ložnici, v prádelníku pod nejspodnčjší zásuvkou. Vytáhnete ven zásuvku a vypáčíte prkno, po němž klouže, a pod ním je ta kazeta. Neví, co v ní je. Asi před rokem Hazen jednou nazvedl prkno, krabici jí ukázal a nařídil jí, že kdyby zemřel, má ji vzít, nechat zámečníkem otevřít a obsah bez prohlížení spálit. Napadlo mě, že byste se na něj možná chtěl podívat, a ona souhlasí. Budete jednat za ni prostřednictvím jejího právního zástupce."

Wolfe zabručel: „Zachovám diskrétnost."

„Vím, že zachováte. Nebudete-li mi chtít sdělit, co v krabici bylo, řekněte, že byla prázdná. Rád bych byl přitom, až ji budete otvírat, ale mám schůzku. Pokud jde o mou mandantku, co vám říkala dnes dopoledne?"

„Zeptejte se jí."

„To jsem udělal, ale nechtěla mi nic říci. Prohlásila, že to prozradí jedině na váš pokyn. Bude-li obžalována z vraždy, budu to chtít vědět, nebo se vzdám obhajoby. Byla tam už přes pět hodin a dalších pět si ji tam pravděpodobně ještě nechají. Pokud bude vzata do vazby jako stěžejní svědek, mohu ve věci propuštění na kauci něco zařídit teprve zítra dopoledne. V devět třicet mám schůzku s Hazenovým právním zástupcem. Má jeho poslední vůli. Je ještě něco nového?"

Wolfe pravil, že ne, a Parker odešel. Vyprovodil jsem ho, vrátil jsem se do pracovny a zeptal jsem se: „Nějaké zvláštní příkazy?"

„Ne. Bude tam policie?"

„Pochybuji. Tam jenom bydlel, zastřelen byl jinde. Mám si vzít rukavice?"

„Ne. Máte od ní plnou moc."

Od té doby, co jsem se před léty dostal do jistých potíží, osvojil jsem si zvyk nosit sebou stříkačku při vyřizování pochůzek, které by mohly křížit program vraha.

Svlékl jsem si sako, vytáhl jsem ze zásuvky podpažní pouzdro na pistoli a marleye, nabil jsem ho, umístil jsem oboje tam, kam patří, sako jsem opět oblékl, ujistil jsem se, že klíč od Lucy je v jedné a její plná moc v druhé kapse, a šel jsem si do haly pro kabát a klobouk.

5

Stál jsem na druhé straně ulice proti Hazenovu domu na Třicáté sedmé mezi Parkem a Lexingtonem a okukoval jsem jej. Byl čtyřpodlažní, postavený z šedivě omítnutých cihel se zelenými ozdobami, užší než Wolfovo sídlo z hnědého pískovce a vchod měl tři schody pod úrovní chodníku. Všímal jsem si těchto podrobností jen pro pořádek, ale důležité nebyly. Důležitý byl úzký, stříbrný proužek světla, který lemoval dolní základnu obdélníku jednoho ze tří oken v druhém poschodí – světelný proužek jaký vznikne, když někdo není dost pečlivý při stahování záclon.

Nevěděl jsem, kde leží Hazenův pokoj, ale mohl to být on. Mohlo být, že někdo z Oddělení pro vraždy prováděl prohlídku, ale pravděpodobné to nebylo, měli na to deset hodin. Mohla to být služebná, která v domě spala, ale proč? A v 21.30 večer? Určitě neměla pokoj ve

druhém poschodí v průčelí. Ať už to byl, kdo chtěl, a prováděl tam, co chtěl, rozhodl jsem se, že ho nebudu rušit zvoněním. Přešel jsem jízdní dráhu, sestoupil po třech schodech dolů, otočil klíčem a opatrně otevřel dveře, vstoupil jsem, ještě opatrněji jsem zavřel a stanul a poslouchal, zatímco se mé oči rozkoukávaly ve tmě. Asi půl minuty nebylo odnikud nic slyšet, potom shora zaznělo něco jako dutá rána a po ní se ozval hlas, mužský, velice slabý. Pokud nemluvil sám k sobě, muselo jich tam být víc. Pomyslel jsem si, že se třeba naskytne příležitost přiložit ruku k dílu, svlékl jsem si svrchník a klobouk a odložil je na podlahu, přešel jsem po špičkách halu, po hmatu našel schod a začal jsem stoupat.

Na půl cestě jsem se zastavil. Neozval se tam další hlas, soprán? Musel se ozvat. Ozval se, a po něm zas ten baryton. Držel jsem se při zdi a stoupal jsem schod za schodem výš, zvolna a ještě opatrněji. Do haly v prvním poschodí padalo shora trochu světla, právě tolik, aby člověk rozeznal obrysy předmětů. Od prvého poschodí jsem stoupal čím dál tím pomaleji, každý krok mě mohl přivést na dostřel. Hlasy zmlkly, ale ozývalo se klepání. Na čtvrtém schodě jsem se už mohl očima dostat na úroveň podlahy, když jsem si stoupl na špičky. Hala vypadala stejně jako o poschodí níž a světlo vycházelo z pootevřených dveří v protější stěně. Z vnitřku pokoje jsem nezahlédl nic než židli, kousek lůžka a přehozu, zavěšeného na okně, a temeno ženské hlavy nad opěradlem židle, stříbrné vlasy pod placatým černým kloboukem.

Byl bych mohl zůstat stát a počkat, až se hlasy opět ozvou, nyní už bych mohl porozumět jednotlivým slovům, ale schodiště není vhodná strategická pozice, světlo padalo přímo na ně, a já bych byl nahoře skoro mimo dosah světelného pruhu, který se linul z pootevřených dveří. Pohnul jsem se. Právě, když jsem přenášel váhu na předposlední schod, klepání utichlo a baryton promluvil: „Nemá to smysl.“ Dosáhl jsem podesty a přešel jsem ke zdi. Odpověděl soprán: „Určitě nemá, pane Khoury.“ Vyrazil jsem podél zdi ke dveřím. Ozval se jiný ženský hlas, spíše altový: „Pochybuji, že tady něco najdem. Mohlo by to být v Lucyně ložnici, to by mu bylo podobné,“ a druhý, hlubší mužský hlas dodal: „Dobrá, pokusíme se tam.“ Dveře se široce rozevřely, objevila se v nich mužská postava a postupovala ke mně.

Nejsem nijak zvlášť pyšný na následující dvě vteřiny. Měl jsem se na pozoru a on ne, a fandím si, že jsem dost pohotový. Na svou omluvu mohu uvést, že mě zastihl právě uprostřed ostražitého kroku, sotva jsem pokládal špičku nohy na podlahu, ale každopádně, než jsem se stačil pořádně postavit, byl u mě a chybělo zatraceně málo a byl by mě porazil. Jestliže člověk v důsledku nárazu ztratí rovnováhu, není nic horšího, než se při pádu pokoušet opět ji nabýt. A tak jsem se podal pohybu, přitiskl kolena ke bradě a když jsem dopadl na podlahu, udělal kotoul tak, abych nohy natočil přímo proti jeho břichu. A pak to koupil. Byl pořádně těžký, ale tohle z něho udělalo hadrového panáka, odletěl a odrazil se od zdi. Vyskočil jsem na nohy, když tu na mne ze dveří vyrazil druhý muž. Uskočil jsem, uhnul jsem se, trhl jsem pravičkou zpátky a ubalil mu hák rovnou do ledvin. Zlomil se v pase a zkroutil se a já skočil do rohu a bleskurychle jsem se otočil s marleyem v ruce. Ukázal jsem jim ho a řekl: „Tak pojďte, jestli nechcete, abych vám nakřápl lebku.“

První muž, ten těžší, se opíral o stěnu a lapal po dechu. Ten menší se pokoušel napřímit. Ve dveřích se objevila žena, ta, co seděla na židli, a za ní stála druhá.

„Kromě toho,“ dodal jsem, „tahle věc je nabitá a tak se nepokoušejte sahat po cigaretách. Dovnitř, panstvo a s veselou. Dal bych samozřejmě přednost tomu, kdybych vás zasáhl do nohy nebo do ramene, ale nejsem zvlášť dobrý střelec.“

Těžší muž se zeptal: „Kdo jste?“

„Divoký Bill. Vzhůru! Do pokoje! A žádný tělocvik. Přejděte na druhý konec místnosti a obraťte se obličejem ke zdi.“

Pohnuli se. Když se přiblížili ke dveřím, ženy ustoupily a oni vešli dovnitř a pokračovali dál. Žena se stříbrnými vlasy na mě začala něco brebentit, ale já zakýval pistolí a vyzval ji, aby šla ke zdi. Když tam všichni byli, přistoupil jsem k mužům a zezadu jsem je ohmatal. Žádné zbraně jsem nenašel, nařídil jsem jim, ať se ani nehnou, a ustoupil jsem k lůžku. Ležely

na něm pláště, klobouky a dámské kabelky. Na mužích už jsem jmenovky měl: ten hřmotný byl Ambrož Perdis, loďařský magnát, jehož fotografii jsem tu a tam někde zahlédl, a slyšel jsem, jak toho druhého jmenují Khoury. Potřeboval jsem však, aby se mi představily dámy. Když jsem otevřel jednu kabelku a vysypal její obsah na postel, Perdis se otočil a já mu řekl: „Nechte toho. Dávám vám poslední příležitost. Mám jít a plácnout vás pistolí? Otočte se.“ Otočil se. Kožené pouzdro z taštičky bylo nacpáno různými papíry – řidičský průkaz, šeková knížka a další doklady, některé z nich zněly na Annu Talbotovou, jiné na paní Henry Lewis Talbotovou. Byla to ta mladá žena, jejíž půvaby, oboje, přední i zadní, byly tak nápadné, že mi padly do oka, i když mé oči měly plné ruce práce. Dále tu bylo pouzdro na klíče, jednou rukou jsem je otevřel, abych si prohlédl klíče a srovnal je s domovním klíčem, který jsem měl v kapse. Neshodoval se žádný. Dal jsem všechno, kousek po kousku zpátky do kabelky, a pak jsem sebral druhou a vysypal ji. Žena se stříbrnými vlasy byla Viktorie Oliverová. Neměla v taštičce žádný klíč, podobný mému, a nic zajímavého. Prohlédl jsem kapsy všech čtyř kabátů, ale žádný klíč jsem nenašel.

Když jsem obcházel kolem lůžka, zpozoroval jsem malou podrobnost a dal jsem si povolení usmát se nad ní: všichni čtyři měli na rukou rukavice – nikoli gumové, opatřené zvláště pro tuto příležitost – obyčejné rukavice. „A teď, protože já už vaše jména znám,“ oslovil jsem je, „pokládám za slušné a správné, abyste vy znali moje. Archie Goodwin. Pracuji pro muže, o němž jste už možná někdy slyšeli, je to Nero Wolfe, soukromý detektiv. Najala si ho paní Barry Hazenová, mám její klíč od domu a písemnou plnou moc, která mne opravňuje ke vstupu. Potřeboval bych vědět, kdo z vás má klíč a hodlám to zjistit. Smíte se obrátit, ale zůstaňte stát tam, kde stojíte. Svléknete se a odložíte své šatstvo na podlahu včetně obuvi a ponožek či punčoch, ale myslím, že nebude nutné odkládat prádlo. To ještě uvidím.

Stáli proti mně na čtyři kroky a zírali na mě. „Já se nesvléknu, je to potupné,“ prohlásila Anna Talbotová. Dívat se na ni bylo mimořádně příjemné.

„Pha,“ udělal jsem. „Myslete si, že jste na pláži nebo u bazénu. Chcete, abych vás oloupal? Nemyslete si, že bych to neudělal.“

„My žádný klíč nemáme,“ prohlásila paní Oliverová. Bylo mimořádně příjemné nedívat se na ni, na její převislý podbradek a malá, hluboko posazená žlutá očka. „Vpustila nás služebná. Šla ven, ale můžete se jí zeptat, až se vrátí.“

„Určitě to zapře,“ vmísil se Julius Khoury. To byl ten baryton, šlachovitá, osmahlá postava se štíhlými boky.

„Koukněte“, oslovil jsem je. „Jste čtyři proti jednomu. Jestli mě donutíte, abych se do toho pustil po zlém, bude to ošklivé.“ Zvedl jsem k očím zápěstí, abych viděl na hodinky, aniž bych musel sklopit zrak. „Dávám vám dvě minuty na svléknutí. Začněte s rukavicemi, chci je také.“

„Je tohle nutné?“ zeptal se Perdis. „Je tak důležité, jak jsme se sem dostali?“

„Ano. V Hazenových kapsách se nenašly žádné klíče. Dvacet vteřin.“

Jsem natolik gentleman, abych se otočil zády, když se svléká dáma nebo přinejmenším odvrátil zrak, jenže jedna z těchhletěch dam docela dobře mohla mít na stehně revolver, a tak jsem zapomněl na své dobré vychování. Mužům to trvalo dvakrát tak dlouho než ženám. Rozhodl jsem, že Anně Talbotové dovolím, aby si nechala podprsenku a kalhotky, neměla žádný důvod schovávat klíč tak hluboko. Paní Oliverová nosila tak těsnou bokovku, že by do ní nebyla mohla zasunout klíč, i kdyby chtěla. Khoury měl na sobě krátké spodky a nenosil tričko. Perdis zůstal v dětsky modrém hedvábném kompletku, který mu sahal až po kolena. Dal jsem jim čelem vzad a pak jsem Perdisovu hromádku odhrábl chodidlem přes koberec z dosahu jeho nohou, aby mě nemohl kopnout.

Trvalo to déle, než by mělo, vzhledem k tomu, že jsem v jedné ruce držel pistoli, a protože jsem se samozřejmě nedíval jen po klíčích, ale po všem, co by mohlo být nějak užitečné. Houby, houby. Khoury měl pouzdro na klíče a Perdis kroužek, ale houby, houby, kde nic, tu

nic. Zvlášť velké zklamání to nebylo, čekal jsem to, už když se svlékli a otočili zády. Kdyby byl někdo z nich Hazenův klíč měl, buď už by byl učinil pokus nějak se ho zbavit, anebo by se s ním byl vytasil a pokoušel by se to nějak vysvětlit. Teď když jsem měl jistotu, že žádný z nich nemá revolver ani bombu, mohl jsem si trochu dát lego. Vyzval jsem je, aby se oblékli, přistoupil jsem k nočnímu stolku v hlavách postele, zvedl telefonní sluchátko a začal vytáčet číslo. V tom mě zarazil Perdisův hlas:

„Počkejte chvilku! Minutku!“ Měl trochu cizí přízvuk. „Musím vám něco říci. Voláte policii?“

„Ne.“ Položil jsem sluchátko do vidlice. „Povězte to rychle a krátce.“

V košili a s kalhotami v ruce byl pro rozhovor muže s mužem v určité nevýhodě. „Vy nejste od policie,“ řekl.

„Ne, vysvětlil jsem vám, kdo jsem.“

„Je to Archie Goodwin,“ vložila se do toho Anna Talbotová. „Viděla jsem ho v baru Flamingo.“

„Jste soukromý detektiv,“ konstatoval Perdis.

„Přesně tak.“

„Pak tedy děláte různé věci za peníze. Zaplatíme vám padesát tisíc dolarů, když opustíte tento dům a zapomenete, že jste tu byl. Polovinu hotově zítra ráno, druhou polovinu později. Dáme vám dostatečnou záruku, snad něco písemného.“

„Kdy později?“

„Těžko říci. Je to choulostivé. Budeme muset mít jistotu, že jste zapomněl, dokud neskončí určité potíže.“

„To je pořádně nejisté. Oblékněte se a uvidíme.“ Zvedl jsem telefon a začal vytáčet číslo a on se dal do pohybu směrem ke mně, Zvedl jsem pistoli, ale postupoval dál a něco říkal. Odložil jsem sluchátko a pokročil jsem mu vstříc, a ať se propadnu, jestli se nepokusil prokličkovat kolem mne a vrhnout se po telefonu. Měl jsem v úmyslu klepnout ho pistolí, bez ohledu na své pohmožděné kotníky, ale jak udělal kličku, dostal se mi na nepříhodnou stranu, takže jsem ho neměl po ruce. A tak jsem mu tedy zezadu zahákl levičku pod bradu, vzepřel jsem kyčli proti jeho trupu, zvedl ho a přehodil. Přistál na rukou a kolenou o devět stop dál. Napomenul jsem ho: „Nechte si své žertíky, oblečte si kalhoty a dýchejte zhluboka.“ Šel jsem k telefonu a znovu jsem vytočil číslo. Po devaterém zatutání se v sluchátku ozval Wolfův hlas: „Ano?“

„Já. Máme použití pro padesát táců?“

Zabručení. „V krabici?“

„Ne. Tu ještě nemám. Jsem v Hazenově ložnici. Jsou tu se mnou čtyři lidé, dva muži a dvě ženy, mám je seřazené čelem ke zdi. Ta čtveřice, co tu byla včera na večeři. Něco zde v pokoji hledali a nenašli to. Perdis mi právě na –“

„Jeden z nich má Hazenův klíč.“

„Nemá. Nechal jsem je svléknout a prohlídl jsem jejich šatstvo. Tvrdí, že je dovnitř pustila služebná. Není tady, samozřejmě ji podmazali. Perdis mi zrovna nabídl padesát táců, když se vzdálím a zapomenu, že jsem tu byl. Rozdělím se s vámi. Perdis je pravděpodobně zdvojnásobí.

„Fuj. Jste celý?“

„Samo. Volám vás jen, abyste nás tak za půl hodiny čekal, možná dřív.“

Ticho. Bude muset pracovat, ne až zítra, hned teď – a dvě ženský! Pak vzdychl „Zřejmě mi nic jiného nezbývá.“ A zavěsil.

Perdis se zařadil mezi ostatní u stěny. Když jsem položil sluchátko, promluvil; „Zdvojnásobíme to. Sto tisíc dolarů.“

„Nechte to plavat.“ Vstal jsem z postele. „Co bych řekl své milované ženě, kdybych nějakou měl? Slyšeli jste, jak říkám Neru Wolfovi, aby nás za půl hodiny čekal, ale máte na

vybranou. Můžete mě opustit, jít svou cestou a snažit se zapomenout, že jste tu byli, a já zavolám inspektora Cramera a budu mu celou příhodu podrobně hlásit a nic nevynechám. Nebo můžete jít pohovořit si o tom s Nerem Wolfem a jemu se buď zachce nebo nezachce obtěžovat s tím Cramera. Dávám vám dvě minuty na rozmyšlenou.“ Vrhl jsem pohled na zápěstí.

„Poslyšte,, pane Goodwine,“ namítla Anna Talbotová. Měla už zas šaty na sobě a vyhlížela v nich velice dekorativně, stejně jako bez. „Nejsme zloději, hledáme něco, co nám patří. Jsme řádní –“

Zarazil jsem ji: „Lituji, ale takovými řečmi na mne neplýtvejte. Já jsem čistě jen poslíček. Máte na vybranou – Nero Wolfe nebo policie. Berete-li Nera Wolfa, dojde k menšímu zdržení, protože v této místnosti musím ještě vyřídit nějakou maličkost. Posbírejte si svých pět švestek, jděte dolů a ven z domu a sežeňte dvě taxi. Do jednoho z nich se naskládáte a počkáte v něm před domem, to druhé tam zadržíte pro mne. Budu dole na to tata, pravděpodobně za pár minut. Je tu však jedna komplikace: kdybyste se rozdělili a jeden nebo dva dali přednost tomu, odjet někam jinam, okamžitě zavolám na policii. Nerad, ale musel bych.“

Dva z nich, Perdis a paní Oliverová začali cosi vykládat, ale zarazil jsem je a odstoupil jsem od lůžka. Anna Talbotová k němu přistoupila, zvedla svůj kabát a Khoury přiskočil, podržel jí ho a pak si vzal svůj vlastní. „Je tu nějaké jiné řešení?“ zeptala se paní Talbotová Perdise a paní Oliverové, a“ Perdis šel, podal paní Oliverové plášť a pomohl jí do něho a ona si došla k posteli pro kabelku.

Perdis opustil místnost poslední. Když začal sestupovat ze schodů, zavřel jsem dveře a zapřel je židlí, přešel k těžkému, masivnímu prádelníku, který stál u stěny vlevo, a vytáhl nejspodnější zásuvku ven. Byla v ní složená pokrývka. Sedl jsem si na bobek k otvoru. Dno prádelníku, po němž zásuvka klouzala, bylo z tvrdého, nikoliv měkkého dřeva, přiléhalo přesně a těsně, bez jakékoliv volné mezery. Pokoušel jsem se dostat se pod jeho hranu nehtem, palce, nešlo to. Vytáhl jsem kapesní nůž, vrazil jsem špičku ostří v prostředku do štěrbinky, jen docela málo, jemně jsem zapáčil a dno se nadzvedlo. Jeho přední strana byla zkosená. Náramně čistá práce. Strčil jsem ruku dovnitř a nahmatal jsem něco kovového, dostal jsem se pod to jedním prstem – a heleme – krabice byla na světě. Byla ocelová, naprosto nic chatrného, dvanáct palců na šest, dva palce vysoká a dobré čtyři libry těžká, zamčená na zámek, který se rozhodně nedal otevřít pilníčkem na nehty. Potřásl jsem jí, ale nebylo slyšet, že by se uvnitř něco hýbalo. Spustil jsem desku a vrátil zásuvku na své místo, odtáhl židli od dveří, otevřel a postoupil až k samým schodům Zezdola nebylo slyšet nic, ani zvuk ani hlásek. Kdybych byl sešel dolů a přidal se k nim v hale, v ruce ocelovou schránku, kterou jsem zřejmě musel najít v Hazenově pokoji, byli by z toho uspořádali úplné rodeo. Sešel jsem o poschodí níže, půl minuty jsem stál a poslouchal a pak pokračoval až dolů. V hale v přízemí rozsvítili a na zemi jsem viděl svůj kabát a klobouk. Zastrčil jsem marleye do pouzdra, nasadil klobouk a oblékl plášť, zasunul jsem kazetu pod něj, jednou rukou v kapse jsem ji přidržoval, zhasnul jsem světlo a otevřel domovní dveře.

Drželi se mých pokynů do poslední tečky. Stála tam dvě taxi a oni čtyři seděli v zadním. Pohlédl jsem dovnitř a nařídil řidiči, aby jel za mým taxíkem, šel jsem dopředu, nastoupil, udal řidiči adresu a vyjeli jsme.

6

Když vystoupíte po sedmi schodech od chodníku k odpočívadlu před vchodem starého pískovcového domu v Západní třicáté páté ulici a vstoupíte do haly, první dveře po levici vedou do místnosti, které říkáme přední pokoj, a druhé v téže stěně do pracovny čili

kanceláře. Zdi i dveře obou těchto místností jsou zvukotěsné. Doprovodil jsem celý konvoj do předního pokoje a slíbil mu, že nebude muset dlouho čekat, vrátil se do haly, pověsil si kabát a klobouk na věšák a pak jsem se ubíral dál do pracovny a složil krabici na psací podložku na Wolfově stole.

„Dobře jsme to načasovali," podotkl jsem, „ještě hodinu nebo dvě, a byli by to asi našli."

Natáhl ruku a přejel konečky prstů po hranách kazety. „Vy jste ji neotevřel?"

„Ne. Je to dobrý zámek. Jsou v předním pokoji všichni čtyři. Dal jsem jim na vybranou – vás nebo fízly, a oni dali přednost vám. Všechno už jsem vám řekl do telefonu a nemám k tomu co dodat. Rád bych si pouze dal zaprotokolovat jeden dohad, než ji otevřu. Ne snad, že tímhle je Hazen držel v šachu, to je tutovka, můj dohad se týká speciálně toho, co věděl na paní Oliverovou. Zavraždila svého manžela, počkejte, až ji uvidíte."

Udělal obličej. „To bude nechutné. Přineste klíče."

Přistoupil jsem k sekretáři u protější stěny, vytáhl jsem zásuvku a začal vybírat. Na svědecké lavici bych se sice za soudního znalce přes zámky vydávat nemohl, ale Hotchkissův zámek od Eulerova. rozeznám a při troše trpělivosti vám otevřu kufřík sponkou na spisy. Přenesl jsem si schránku na svůj psací stůl, usedl jsem a dal se do díla. Vybral jsem čtyři typy, čtyři malé krabičky se soupravami. Za první tři minuty jsem vyloučil první typ a za tři další druhý. Třetí typ mi připadal slibnější a už přihořívalo, když Wolfe zabručel: „Vemte na ni kladivo a šroubovák."

Jen to dořekl, něco cvaklo a bylo to. Zvedl jsem víko. Kazeta byla prázdná. Naklonil jsem ji, aby to Wolfe viděl a pravil jsem: „Jo. Je to nechutné."

Nabral do plic vzduch, asi tak pět litrů, a zase ho vypustil „Také dobré. Bylo by nás to pravděpodobně postavilo před další problém. Víc než jeden. Rozhodl se asi, že byl omyl vypravovat o tom manželce, a obsah odstranil. Byl v domě ještě někdo?"

„Pochybuji."

„Já také." Naklonil se zpátky, zavřel oči a vyšpulil rty, V okamžiku je vtáhl dovnitř a potom zase ven a dovnitř, ven a zpátky. Pracoval. Uplynula minuta, dvě, tři… Otevřel oči a vzpřímil se. „Zamkněte tu schránku a nechte ji ležet na stole. Odneste klíče. Zaveďte je sem s revolverem v ruce, pak se odeberte k svému stolu a zůstaňte tam. Dejte se do toho."

Dal jsem se. Zamknul jsem kazetu, vrátil klíče do sekretáře, seřadil čtyři žlutá křesla proti Wolfovu psacímu stolu, vytáhl pistoli, otevřel dveře do předního pokoje a pozval je dál. Páni dali dámám přednost. Přistoupil jsem k svému stolu a ohlašoval jména. Když se rozsadili, sedl jsem si a ruku se zbraní jsem si podepřel o stehno.

Wolfovi oči klouzaly zleva doprava. „Nemělo by to trvat dlouho," prohlásil. „Nejprve celá situace. Nebudu se uchylovat k eufemismům a nazvu věci pravými jmény. Pan Hazen vás vydíral, buď kolektivně – prosím, nepřerušujte mě. Buď kolektivně nebo každého zvlášť. Měl i jiné oběti, ale jen vy čtyři sami jste mu platili přibližně sto padesát tisíc dolarů ročně, na oko za odborné služby, ale to byla jen záminka. Není mi známo, zda o tom policie ví či nikoliv, pravděpodobně ne, já ale vím. Pokud jsem snad měl ještě nějakou pochybnost, rozptýlil ji pan Goodwin, když vás všechny čtyři našel, jak jste se vloudili do Hazenova domu a jak tam něco hledáte, a když jste mu nabídli značnou částku peněz. Potud, co –"

„Já mu nic nenabídla," vyhrkla paní Oliverová. „To pan Perdis."

„Fuj. Byla jste přitom. Měla jste nějaké námitky? Potud, co se týká této záležitosti. Jednám ve jménu své klientky paní Hazenové. Je ve vazbě pro podezření, že zabila svého manžela, a dala mi jistou informaci. Zde je první bod: Asi před rokem jí její muž ukázal kazetu, kovovou kazetu, kterou schovával ve svém pokoji. Aby ji mohl ukázat, vytáhl spodní zásuvku prádelníku a vypáčil desku, po níž zásuvka klouže. Schránka byla pod deskou. Vyzval paní Hazenovou, aby v případě jeho smrti schránku vzala, dala ji zámečníkem otevřít a obsah bez prohlížení spálila. Právě pro tuto kazetu tam dnes večer pan Goodwin šel s klíčem

a plnou mocí od paní Hazenové. Když jste opustili pokoj, vytáhl zásuvku ven, nadzvedl desku a schránku převzal. Leží na jeho stole.“

To mu bylo podobné. Vůbec jsem mu neříkal, že jsem je před vyhledáním krabice vyhnal z pokoje, a že tedy nic neviděli, pokládal to za jisté. Jeho kompliment mě potěšil, ale jednou mě může přecenit. Neměl jsem ani potuchy, kam míří, ale napadlo mě, že menší efekt nemůže uškodit, a tak jsem levou rukou zvedl kazetu a předvedl ji, zatímco v pravici jsem třímal pistoli. Čtyři páry očí se na ni upřely a propalovaly se dovnitř. Anna Talbotová něco zamumlala. Perdis se vztyčil, pak si to rozmyslel a klesl zpátky. Julius Khoury zamumlal:

„Tak tam byla.“. Měl jsem pistoli, ale oni byli čtyři, a vstal jsem. tedy, obešel je velikým obloukem, otevřel dvířka safu, strčil kazetu dovnitř, dvířka jsem zase zavřel a otočil rukovětí. Když jsem se vracel k svému křeslu, Wolfe se dal do řeči.

„Předložím vám určitý návrh, ale napřed – jednu nebo dvě otázky. Mým cílem samozřejmě je prokázat, že paní Hazenová nezabila svého manžela. V úterý večer jste večeřeli u jejího stolu. Po jídle se vzdálila do svého pokoje a krátce po ní odešel pan Weed. Nehodlám se vás vyptávat na pořadí a doby vašich odchodů, nebo kam jste šli a co jste dělali. Tohle všechno už od vás zjistila policie, a kdyby tento případ bylo lze rozluštit takovými podrobnostmi, výborně se v tom vyzná a se svou armádou mužů by byla o koňskou hlavu přede mnou. Já však bych se rád něco dozvěděl o obsahu vašeho rozhovoru s panem Hazenem v době po odchodu paní Hazenové a pana Weeda. O čem byla řeč?“

„O ničem,“ vyhlásil Khoury.

„Nesmysl. Pan Hazen své ženě řekl, že s vámi chce něco projednat. Co?“

„Nic, co by mělo nějaký význam. Otevřel šampaňské. Dohadovali jsme se o trhu akcií. Zeptal se paní Talbotové, co viděla v divadle. Přiměl Perdise, aby se rozhovořil o lodích.“

„Vykládal o nějakém jedu,“ připomenul Perdis.

„Zmínil se o svém tchánovi,“ ozvala se paní Oliverová. „Tvrdil, že jeho tchán byl velký vynálezce, génius.“

Wolfe se na ně zamračil. „Jste na hrozném omylu. Pokud hovořil o různých aspektech svých podivných vztahů k vám, policii jste se o tom přirozeně nezmínili. Avšak já o těchto vztazích na rozdíl od policie vím. Mám v úmyslu dozvědět se, o čem se mluvilo.“

„Vy to nechápete, pane Wolfe,“ vmísila se náhle Anna Talbotová. Naklonila se kupředu a obracela se přímo k němu. „Vy jste ho neznal. Byl to netvor. Byl satan. Vůbec nic s námi nechtěl prohovořovat, chtěl nás tam prostě mít pohromadě, a my museli přijít. Byl to jeho zvláštní druh mučení. Přál si, aby každý z nás o ostatních věděl a aby si byl vědom, že ostatní vědí o každém z nás. Bavil se pozorováním, jak se snažíme chovat, jako bychom byli prostě- … prostě společnost, která se sešla na večeři. Vy jste ho neznal.“

„Byl to ďábel,“ dodal Perdis.

Wolfe hleděl z jednoho na druhého. „Objasnil někomu z vás povahu toho, čím drží v šachu ostatní, ať už včera večer či jindy? Nebo, činil na to narážky?“

Anna Talbotová a Khoury zakroutili hlavami. Paní Oliverová zasténala: „Ne, oh ne,“ a Perdis zapochyboval: „Myslím, že narážel. Například, jed. Myslím, že narážky dělal.“

„Ale nic bližšího?“

„Ne.“_

„Musím uznat, že to nebyl úctyhodný člověk. Dobrá, je mrtev, a my jsme tady. Jak už jsem řekl, mám návrh. Je krajně pravděpodobné, bezmála jisté, že v té kazetě uchovával to, oč opíral své požadavky vůči vám. Kazeta je v mém safu. Nemám v úmyslu zkoumat její obsah a netoužím po tom. Paní Hazenová je však moje klientka a zavázal jsem se chránit jak její osobu, tak její majetek. Není nucena řídit se pokynem svého zesnulého chotě a obsah schránky spálit a bylo by donkichotské zničit něco tak cenného. Vydám to vám čtyřem za milión dolarů.“

Zůstali na něho civět.

„Je to značný obnos, ale není přemrštěný. Kdyby pan Hazen zůstal naživu, zaplatili byste během nejbližších sedmi let víc, a nekončilo by to tím. Takhle bude s konečnou platností konec. Kdybych nechal na vás, jak se o uvedené břemeno podělit, začali byste se asi handrkovat, dohadovat a čas kvapí. Očekávám tedy, že od každého z vás dostanu do čtyřiadvaceti hodin čtvrt miliónu na hotovosti nebo v bankou ověřených šecích. Nějaké vydírání z mé strany nebo ze strany paní Hazenové nepadá v úvahu, protože jsme obsah kazety neviděli. Jako její zmocněnec vám pouze nabízím, chcete-li ho mít, můžete ho dostat za uvedenou cenu.“

„Vy jste tu krabici neotevřel,“ řekl Perdis.

„Ne. Já ji neotevřel.“

„A co když je prázdná?“

„Nic nedostanete a nic nezaplatíte.“ Wolfe vrhl pohled na hodiny. „Kazeta bude otevřena zítra o půlnoci, zde, za přítomnosti vás všech, případně dříve, pokud včas splníte všechny podmínky. Je-li prázdná, tím lip. Není-li, nastanou ovšem určité potíže. Žádný z vás si nebude přát, aby ostatní prohlíželi podklady, které se týkají jeho. Já nechci vidět vůbec žádné. Navrhuji, aby pan Goodwin, člověk naprosto diskrétní, vyjímal doklady jeden po druhém, každý prozkoumal jen do té míry, aby mohl určit, koho se týká, a předal mu jej. Můžete-li navrhnout lepší postup, učiňte tak.“

Pani Oliverová si střídavě olizovala rty a polykala. Perdis seděl se sevřenými ústy nakloněn dopředu a jeho široká ramena se zvedala a klesala, jak těžce dýchal. Khoury s trochu pozvednutou bradou mířil upřeným pohledem přihmouřených očí přes špičku svého dlouhého, tenkého nosu přímo na Wolfa. Anna Talbotová měla semknutá víčka a na straně její hezké šíje sebou škubal jakýsi sval.

„Chápu,“ pokračoval Wolfe, „že možná nebude lehké sehnat tak značnou částku za tak krátkou dobu, ale není to nemožné a netroufám si poskytnout vám delší. Je sice pravda, že kazeta a její obsah jsou majetkem paní Hazenové, policie ji však bude bezpochyby považovat za součást důkazů při vyšetřování vraždy a já si nemohu dovolit tajit, že o ní vím déle než dvacet čtyři hodin.“ Odstrčil křeslo a vstal. „Bude mi potěšením.“

Avšak skončil-li on, neskončili oni. Paní Oliverová chtěla, aby se schránka otevřela hned teď na místě a abych já předkládal její obsah. Pan Khoury tvrdil, že otázka vydírání v úvahu přichází – když jim někdo nařídí, aby do dvaceti čtyř hodin vyklopili milión dolarů, sice…! Perdis žádal, aby jim byl poskytnut čas a možnost promluvit s paní Hazenovou, jenomže ta samozřejmě seděla v base. Jediná Anny Talbotová neměla co říci, zvedla se, stála a svírala zadní opěradlo křesla a sval na jejím krčku se pořád ještě cukal. Napadlo mě. že by pomohlo, kdybych jim přinesl pláště. Udělal jsem to, a Anna Talbotová se strefila do rukávu teprve na třetí pokus.

Když jsem je dostal ven a zavřel za nimi dveře, vrátil jsem se do pracovny, ale Wolfe už vstával od psacího stolu. „Ještě maličkost,“ zarazil jsem ho. „Paní Hazenová se může někdy v polovině dopoledne dostat ven na kauci a bude pro ně dosažitelná, ale vy budete až do jedenácti nahoře ve sklenících, kde nesmíte být vyrušován. I když je pod zámkem, tito lidé mají právníky a poradce, zvlášť Perdis. Možná že hrává poker s okresním návladním. Mohl bych zavolat Parkerovi, aby za ní ráno zaskočil a vyřídil jí, ať slyší co slyší, že vy nejste praštčnej, že jste jen génius a že víte. kam se chcete dostat, i když to neví nikdo jiný, mne nevyjímaje.“

„Není třeba.“ Šel dál a ve dveřích se obrátil. „Přesvědčte se, zda je safe dobře uzamčen. Jsem unaven. Dobrou noc.“

Věděl zatraceně dobře, že se vždycky přesvědčím, zda je safe dobře uzamčen, ale vždycky v něm není něco, o čem se předpokládá, že to má cenu milión babek. Odskotačil jsem o poschodí výše do svého pokoje a při svlékání jsem se pokoušel udělat si výběr tipů a rozhodnout, co má na programu dál. A nic z toho se mi nezamlouvalo.

Ukázalo se, že další program jsem neurčil já, ani Wolfe, ale inspektor Cramer. Wolfe přišel dopoledne ze skleníků v jedenáct, jako obvykle, a já jako obyčejně už měl otevřenou poštu, utřený prach a čerstvou vodu ve váze na jeho psacím stole. Zamířil nejprve zepředu ke stolu, umístil do vázy trs orchidejí, Odotoglosum pyramus, a pak zakroužil k svému křeslu. Sotva usedl, zazněl zvonek. Vystrčil jsem hlavu ze dveří pracovny, abych se podíval, kdo zvoní, a pravil jsem mu, že je to Cramer. Plácl dlaní do stolu, vrhl na mne pohled, nic neřekl a já šel dopředu otevřít. Cramer vstoupil a nechal mě, abych mu odebral kabát a klobouk, ale výraz jeho tváře se mi nezdál. Málem se na mě zašklebil a místo, aby do pracovny vrazil – kráčel. Usadil se v červené kožené klubovce, hodil si pohodlně nohu přes nohu a oslovil Wolfa: „Nemám moc času. Chci od vás slyšet, proč sem paní Hazenová včera přišla, jen tak v hrubých rysech. Goodwin potom půjde do města a nadiktuje mi to do protokolu, všechno do puntíku. On s jeho báječnou pamětí.“

Wolfe se na něho podmračeně zadíval. „Pane Cramere. Nebylo by –“

„Ušetřte si to. Zmáčkli jsme ji pro vraždu. Máme revolver. Hazen si v pondělí večer vzal v garáži své auto, objevili jsme je zaparkované ve Dvacáté prvé ulici. V přihrádce v palubní desce jsme našli revolver, ten, z něhož byla vypálena kulka, která Hazena zabila. Šli jsme po jeho stopách. Hazen si ho koupil před šesti léty a měl povolení. Schovával zbraň v zásuvce ve své ložnici a služebná ji tam včera ráno viděla, když se šla podívat, proč Hazen nejde dolů na snídani. Proč potom paní Hazenová odtamtud revolver vzala a šla do Dvacáté prvé ulice, kde nechala zaparkovaný vůz, a strčila ho do přihrádky v palubní desce, na to se mne neptejte. To já nevím. Možná že to víte vy. Tak si vás poslechneme.“

7

Stiskl jsem obě víčka, protože, kdybych byl nechal oči otevřené, byly by mi vylezly z důlků, a tu radost jsem Cramerovi udělat nechtěl. Jenže jsem tady od toho, abych Wolfovi v případě potřeby přispěchal na pomoc, a teď právě by mu to přišlo vhod, potřeboval pár vteřin, aby měl čas na rozmýšlení. A tak jsem oči otevřel a jen tak ze zvědavosti jsem se Cramera zeptal: „Jakou značku má ten revolver?“

Ani si mě nevšiml. Příliš dobře se bavil při pohledu na Wolfa, než aby se obtěžoval mnou. Wolfe mi udělal další poklonu. Já byl zodpovědný za předpoklad, že paní Hazenová je nevinná, ale ani se na mne nepodíval. Spustil bradu, poškrábal se na špičce nosu, deset vteřin pozoroval Cramera a pak se obrátil ke mně:

„Archie. Bylo by vhodné mít záznam všeho, co pan Cramer právě řekl. Naklepejte to. Doslova. Široké řádkování, jeden průklep.“

„Nemám nic proti tomu,“ prohlásil Cramer, když jsem si sedal k psacímu stroji. „Musíte přirozeně hrát zdržovačku, zatímco se pokoušíte vymyslet, jakým způsobem sešplhat dolů, aniž byste si zlámal vaz.“

Wolfe ani slovem neodpověděl. Měl jsem po léta letoucí praxi v zaznamenávání dlouhých a obsažných rozhovorů i po delší době, kdy už měly možnost vyblednout, a tak tenhle byl proti tomu hračka. Když jsem vytahoval papír ze stroje, Wolfe mi nařídil: „Podepište originál svými začátečními písmeny.“ Udělal jsem to a zápis mu předal. Beze spěchu jej pročetl, uchopil pero a podepsal svými iniciálkami, podal mi jej zpět a obrátil se ke Cramerovi.

„Nehraji zdržovačku,“ pravil. „Je-li pravda, co jste mi právě sdělil, pak vaše žádost o informaci má své oprávnení. Není-li to pravda, snažíte se mě uskokem přimět, abych prozradil důvěrná sdělení své klientky, a chci mít záznam –“

„Je tedy vaší klientkou?“

„Nyní ano. Když jste tu byl včera, nebyla, ale pak mě prostřednictvím pana Parkera najala. Chtěl jsem mít záznam vašich slov a mám jej. Chci také více faktů, abych se ujistil, že

se ta, co mi dáte, nekříží s jinými. Myslím, že to je rozumné opatření. V kolik hodin si pan Hazen vzal z garáže vůz v pondělí večer?“

„Krátce po jedenácté.“

„Potom, kdy se hosté, které pozval na večeři, rozešli?“

„Ano. Odešli ve tři čtvrtě na jedenáct.“

„Byl s ním někdo, v garáži?“

„Ne.“

„Byl s ním někdo někde viděn po čtvrt na dvanáct, ať už ve voze, nebo mimo vůz?“

„Ne.“

„Předpokládá se, že byl zastřelen v uličce, kde našli tělo?“

„Ne. Byl zastřelen v autě.“

„Máte jakákoliv další fakta, která by jakkoliv přitěžovala paní Hazenové? Ne dohady, fakta! Například, viděl, ji někdo ve voze či poblíž, jak v něm jela, nebo v noci při parkování ve Dvacáté první ulici, nebo – jak uvádíte vy – když včera šla dát revolver do přihrádky v palubní desce?“

„Ne. Žádná další fakta neznáme, čekám, že se je dozvím od vás.“

„Dozvíte. Když jste zjistili, že mě paní Hazenová navštívila, soustředili jste přirozeně svou pozornost na ni, ale určitě ne výhradně na ni. Pátrali jste, kde se po svém odchodu pohybovali hosté?*’

„Ano.“

„Byl někdo z nich s konečnou platností vyloučen?“

„Ne. Nikoliv s konečnou platností.“

Wolfe zavřel oči a za okamžik je otevřel. „Zdá se. že to souhlasí.“ Zhluboka se nadechl. „Dělám to samozřejmě nerad a nic ze mě nevymačkáváte, i když si myslíte, že ano. Nic bych vám neřekl a nesl bych důsledky, nebýt toho, že potřebuji jisté informace, které mohu získat jedině od vás. Musím se dozvědět, kde se vzal ten revolver, který u mě včera nechala paní Hazenová. Budete-li souhlasit –“

„Ona u vás nechala revolver?“

„Ano. Hned vám všechno řeknu a dám vám ho, budete-li ochoten obstarat mi pokud možno co nejdříve jeho historii. Dejte mi své slovo.“

„Žádné slovo vám nedám. Paní Hazenová je obviněna z vraždy. Nechala-li u vás revolver, je to důkaz v rámci vyšetřování případu vraždy.“

Wolfe zakroutil hlavou. „Nikoli. Je to důkaz při mém vyšetřování, ne při vašem. Svůj revolver, kterého použil vrah, máte. Proč byste se měl rozpakovat něco mi povědět o tom druhém?“

Cramer chvilku uvažoval. „A vy mi povíte, co vám o něm vypravovala ona.“

„Povím.“

„Okej, tak spusťte.“

„Dáváte mi své slovo?“

„Ano.“

„Archie, podejte ten revolver.“

Přistoupil jsem k safu a udělal jsem podřep, abych otočil rukověť. V době, kdy se zdržuji v kanceláři, obvykle safe nezamykám, ale teď v něm byla ta krabice a neponechával jsem nic náhodě. Nařídil jsem kombinaci, vyňal revolver a zase jsem dvířka zavřel a otočil rukověť. Než jsem se vydal ke Cramerovi, zeptal jsem se: „Mimochodem, položil jsem vám určitou otázku a vy jste mi neodpověděl. Jakou značku má váš revolver? Ten, kterým byl zastřelen?“

„Drexel třicet dva.“

„Zrovna jako tenhle.“ Podal jsem mu ho. „Samozřejmě dvaatřicítek drexelů jsou milióny.“

Koukl na něj, a ať mne hrom zabije, jestli k němu nečuchl. Jak jsem řekl, je to automatické. A také hned vyklapl bubínek, aby se podíval dovnitř.

„Včera z něho bylo vystřeleno," upozornil ho Wolfe. „Pan Goodwin z něho vypálil, aby získal kulku. Tu, kterou jsem vám předal."

Cramer přikývl. „Jo. Na tom celém božím světě není nic, co byste neudělal. A co, kdyby to byl... Čert to vem, nebyl to. Okej, tak se dejte slyšet."

Wolfe začal kapat božskou. Neměl žádnou radost, že to musel vyplivnout – a já také ne – ale museli jsme se dozvědět o tom revolveru všechno a vypátrat to by nám trvalo celé dny. Podrobnosti přeskočil a necitoval doslova, ale podal všechno rovně a poctivě, oboje, jak to bylo, než rádio přineslo tu zprávu, a jak to bylo potom. Neuvedl mé důvody, proč jsem rozhodl, že svého manžela nezastřelila, ale to mi nevadilo, mohlo by to Cramera poplést, a to by byla škoda. Trošku zmatený byl tak jako tak, nakonec se mračil, tu a tam špulil rty a v očích mu tkvěl ostražitý pohled. Když Wolfe skončil, chvilku hleděl před sebe a pak se zeptal:

„Co jste vynechal?"

Wolfe potřásl hlavou. „Nic důležitého. Pravil jste, že chcete podstatu, dostal jste ji. Jak dlouho vám potrvá, než zjistíte původ revolveru?"

„To nechápu. Přišla za vámi s touhle pohádkou, potom rozhlas přinesl zprávu o jejím manželovi, pak jste se dozvěděl, že jsme ji zadrželi, a po tomhle všem jste ji přijal za svou klientku? To nechápu. Nikdy jsem netušil, že přijímáte za své klienty vrahy. Ať už máte proklaté štěstí, nebo co, to nevím, ale vrahy jste ještě nikdy nezastupoval. Proč zastupujete ji?"

Wolfe zkřivil koutek úst. „Ptal jsem se pana Goodwjna na jeho mínění a on pravil, že je nevinná. U žen pod třicet je jeho úsudek neomylný. Jak dlouho potrvá, než zjistíte původ revolveru?"

„Hovadina." Cramer vstal. „Možná hodinu, možná týden. Vezmu si Goodwina s sebou. Vyslechnou ho v úřadovně okresního návladního, podá jim podrobnou zprávu o celé rozmluvě. Ve dvě sem někoho pošlu, aby vyslechl vás. Kdybych vás vzal s sebou, jen byste – "

„Žádný protokol nepodepíšu. Nejsem povinen. Pošlete-li sem někoho, nebude vpuštěn. Máte-li nějaké otázky, ptejte se."

Cramerův červený, kulatý obličej zrudl. Ale na víc se nezmohl, nejspíš ho zarazila vzpomínka, co se dělo při trojí příležitosti, kdy Wolfa vzal s sebou dolů do města. Strčil revolver do kapsy a obrátil se ke mně. „Jdeme, Goodwine. Uvidíme."

Vstával jsem, ale v tom zazvonil telefon a já se pro něj natáhl. Volal Nataniel Parker a byl celý pryč: „Archie? Nat Parker. Paní Hazenová byla zatčena pro podezření z vraždy, kauce samozřejmě nepadá v úvahu. Musím mluvit s Wolfem, než za ní půjdu. Musím vědět, co mu včera řekla. Za dvacet minut tam jsem."

„Prima," odpověděl jsem. „Přesně na tohle má skvělou náladu. Jen vzhůru a do toho." Zavěsil jsem a sdělil Wolfovi: „Za dvacet minut tu bude Parker," a s Cramerem v patách jsem se odebral do haly pro svůj kabát a klobouk.

8

V následujících devíti hodinách jsem měl spoustu příležitostí, abych se pokusil srovnat si to všechno v hlavě: Cestou v policejním autu do úřadovny okresního návladního a později odtamtud do Oddělení pro vraždy na Dvacáté ulici a během několika čekacích období, kdy se význačná ramena spravedlnosti, včetně samotného okresního návladního, v nějakém bodě rozhodovala, co dál.

I tak to bylo dost složité, než mi kolem třetí hodiny jeden zástupce okresního návladního laskavě dovolil použít telefonu, abych zavolal Wolfovi. To se rozumí, byla to hra na černého Petra, kdo měl černého Petra – revolver, kdy a kde? Oba revolvery. Lhala Lucy Hazenová, a

jak moc? Byl revolver, který služebná v úterý ráno viděla v zásuvce ten, jímž byl zastřelen Hazen, nebo ten, co Lucy donesla Wolfovi? V prvním případě Lucy byla lhářka a krom toho vražedkyně, anebo alespoň znala vraha. V druhém případě – kdo dal revolver do zásuvky a kdy? A proč? Nešlo o to, že by na tyto otázky nebylo možné odpovědět, ale odpovědí bylo příliš mnoho. A mnoho z nich ukazovalo na pravděpodobnost, že mě Lucy vodila za nos, a byly proto nepřijatelné.

První hodinu, nebo tak nějak, mě hostil zástupce okresního návladního jménem Mandel, s nímž jsem se znal, a nějaký poručík z Oddělení pro vraždy. Bylo zřejmé, že revolverový oříšek je pro ně stejně tvrdý jako pro mě, i když to nepřiznali. Pak, právě když jsme si na Mandelově stole dávali obložené chleby s kávou – žádná přestávka vyhlášena nebyla – zavolal kdosi telefonem, a on si pak vzal poručíka vedle. Když se vrátili, byli jako vyměnění. O revolvery už se očividně nezajímali a zaměřili se na to, co Lucy Wolfovi a mně řekla, přesně jejími slovy. Nakonec, těsně před třetí hodinou, zavolal Mendel písařku a požádal mě, ať jí nadiktuji svoji výpověď. Místnost byla samozřejmě opatřena odposlouchávacím zařízením a později budou mít psinu, až srovnají můj diktovaný protokol s tím, co jsem jim vykládal. A právě v tomhle okamžiku jsem trval na tom, že si musím zatelefonovat, a byl jsem eskortován k telefonní kabině.

U aparátu byl Wolfe. „Já. Mluvím z kabiny v úřadovně okresního návladního a hovor může být zaznamenáván. Tak do konce týdne se mnou skončí. Byli hrozně zvědaví, jak to bylo s těmi revolvery, a pak najednou přišel telefon a přestali být. Napadlo mě, že byste to třeba rád věděl."

„Už vím." Jeho hlas nezněl nijak sklíčeně. „Krátce po jedné hodině mě volal pan Cramer. Zjistit původ revolveru, který jsme mu dali, bylo snadné. Koupil jej otec paní Hazenové, Titus Postel, v roce 1963 a před pěti léty jím spáchal sebevraždu."

„A ona ho měla?"

„Není zjištěno. Požádal jsem pana Parkera, aby se jí na to zeptal, až ji dnes odpoledne navštíví. Mezitím jsem sehnal Saula a dal jsem mu určitý úkol."

Byl bych se rád zeptal jaký úkol, ale to nebylo radno, mohli jsme mít na lince společnost. První a nejlepší muž v našem seznamu příležitostných pomocníků, Saul Panzer, si počítá víc než všichni ostatní, ale má také pětkrát větší cenu. Sdělil jsem Wolfovi, že budu možná k večeři doma, anebo také ne. Měl jsem co dělat, abych soustředil svou roztěkanou mysl na diktát výpovědi. Pro poldy teď byla hádanka s revolvery okej. Mohli si na Lucy pověsit visačku. Teď už nemuseli papat, že by byla tak praštěná, aby si brala domů a strkala do šuplete revolver, kterým odbouchla svého pána chotě, a druhý den ho zase vzala a donesla zpátky do auta. Bylo to mnohem úhlednější; Vzala Hazenův revolver ze zásuvky v pondělí, zastřelila jím svého muže, nechala ho v autě a na jeho místo dala revolver, který měla po otci. Ten pak v úterý vzala ze zásuvky a přinesla k Wolfovi jako rekvizitu pro svou pohádku. Zřejmě netušila, že střelné zbraně jsou očíslovány a že lze zjistit jejich původ. Co si mohli přát hezčího?

Ale pro mne to bylo to nejošklivější, co jsem si mohl přát, pokud ovšem jsem nebyl ochoten zříci se Lucy a odhodit ji jako zmetek. Napřed bylo k zodpovědění příliš mnoho otázek a teď tu najednou nebyly vůbec žádné. Musel jsem si všechno uspořádat v hlavě, zatímco jsem diktoval výpověď, do níž jsem měl zahrnout vše, co nám Lucy řekla ve Wolfově pracovně, a zatímco jsem ji pročítal, když ji měli naklepanou. Pak jsem byl doručen do kanceláře samotného okresního návladního a ten do mě s Mandelem kloval další hodinu. Když se mnou kolem půl sedmé skončili, předpokládal jsem, že to je pro ten den všechno. Leč byl jsem informován, že po mně touží inspektor Cramer a čeká na Oddělení pro vraždy – západ. Kdybych se byl stavěl na zadní, byli by mě zabásli jako stěžejního svědka a Parker by mě nemohl vylovit dřív než druhý den dopoledne, a tak jsem to spolkl.

V určitém ohledu to bylo zlepšení. Fízl z vražd západ byl náhodou dost civilizovaný a byl toho názoru, že i pes má právo jíst, nač má chuť. Když ho Cramer poslal pro obložené chleby, donesl mi, co jsem chtěl – hovězí s rýží a mléko. S touto jedinou výjimkou to bylo přes dvě hodiny víc než totéž. Cramer a seržant Stebbins mi dokonce neposkytli ani zadostiučinění, abych překonal rekord, který jsem docílil s poručíkem Rowcliffem. Jednou jsem dosáhl, že začal koktat za dvě minuty dvacet vteřin, a vsadil jsem se se Saulem Panzerem, že to na další tři pokusy dokážu za dvě rovné.

Nakonec se Cramer a Stebbins rozhodli, že mě mají dost. Když jsem prošel přijímačkou okresního komisařství ke vchodu a ven, ukazovaly mé hodinky 21,32 a hodiny na zdi, které šly špatně, 21,34. Na chodníku jsem se zastavil a pohostil své plíce třemi hlubokými doušky čerstvého, chladného vzduchu a rozhodoval se kudy jít. Kdybych se dal vpravo směrem k Osmé avenue, stálo by zato vzít si taxi, vlevo přes Devátou to byla čtvrthodinová procházka. Odhlasoval jsem procházku a vykročil jsem. Udělal jsem sotva tři kroky, když mě náhle někdo zezadu popadl za rameno, zacloumal se mnou a procítěně zařval: „Ty špinavá kryso!“

Škubnutí mnou pootočilo, dokončil jsem tedy zbytek obrátky a spatřil jsem Theodora Weeda s rukama zaťatýma v pěsti. Oči mu plály a měl vystrčenou bradu. Pravičku ohnul v lokti a napřáhl ji asi o stopu zpět.

„Tady ne, vy zatracený blázne,“ napomenul jsem ho. „I kdyby jste mi nakrásně jednu ubalil, což je pochybné, ještě než se složím, zakřičím policie, a budou tu co by dup. Krom toho mám právo dozvědět se, proč jsem krysa, dokud jsem ještě při vědomí. Proč?“

„Vy moc dobře víte, proč. Jste všivej práskač a Nero Wolfe jakbysmet. Vy, že pomáháte Lucy? Leda do hrobu. Dali jste policii ten revolver.“

„Jak to víte?“

„Podle toho, co se mě ptali. Chcete to popřít?“

Po celém tom dlouhém dni byl už můj mozek trochu unavený, ale dělal, co mohl. Tohohle páska jsme za žádnou cenu nemohli jen tak vynechat. Měli jsme jedině jeho slovo, že by pro Lucy dal obě ruce, a sám prohlásil, že ona neví, jaké k ní chová city. Menší pohovor s ním by nemohl uškodit a mohl by prospět. Vzít ho s sebou domů jsem ovšem nemohl, dokud jsem nevěděl, co má na programu Wolfe, pokud vůbec něco má.

Pořád ještě zatínal pěsti. „Něco vám povím,“ řekl jsem mu. „Zajdeme za roh k Jakovi, koupím vám tam něco k pití a pohovoříme si o tom. A když mi potom pořád ještě budete chtít dát bubeníka, Jake nám půjčí zadní místnost, pod podmínkou, že ho necháme koukat. A potom si tam budete moci učesat hřívu, jestli to ještě dokážete. Má to zapotřebí.“

Zvlášť lákavé mu to nepřipadalo, ale co mohl dělat? Pár kolemjdoucích si všimlo jeho postoje a pěstí, zůstalo stát a těšilo se na podívanou a z policejní stanice se vynořil mohutný ozbrojenec a také se zastavil. A tak tedy šel.

Když jsme se u Jaka usadili u jednoho rohového stolu a sdělili bílé zástěře svá přání, pravil jsem mu, že si musím zatelefonovat. Vstal a šel se mnou ke kabině. Svědčí to o jeho špatném vychování, ale nic jsem mu nevytkl a nechal jsem ho dokonce stát mezi dveřmi, takže jsem se nemohl zavřít. Vytočil jsem číslo a na druhé straně se zvedlo sluchátko.

„Já. Jsem v telefonní kabině na Osmé avenue. U lokte mi stojí Theodor Weed, zastavil mě na chodníku, aby mi sdělil, že vy a já jsme všiví práskači, protože jsme fízlům dali tu stříkačku. Když jsem se ho zeptal, jak to ví, odpověděl, že podle toho, nač se ho vyptávali. Je to možné, přišel zrovna z Oddělení pro vraždy-západ, pravděpodobně z táček s Rowcliffem, a znáte Rowcliffa. Kupuju mu něco k pití, ale napadlo mě, že byste se mu třeba rád omluvil osobně za to, že jsme svou klientku předhodili vlkům. Má podlité oči.“

„Ne. Přijďte ihned domů.“

„Máte tam Saula.“

„Potřebuji vás. V předním pokoji sedí paní Oliverová a pan Pardis. Paní Oliverová tu je už od sedmi. Pan Khoury dorazí každým okamžikem. Celý den mě sužovaly ty zpropadené

telefony. Paní Talbotová volala před půl hodinou už po páté, aby mi sdělila, že doufá, že se dostaví o desáté, a to už skoro je. Rozmyslel jsem si to, vemte pana Weeda s sebou, potřebuji se ho na něco zeptat.“

„Napřed ho budete muset chytit za rohy.“

„Fuj. Přiveďte ho. Za jak dlouho tu budete?“

Řekl jsem, že za patnáct minut, a zavěsil jsem. „Na pití není čas,“ sdělil jsem Weedovi. „Ani na fackovací zábavu se mnou jako s fackovaným. Pan Wolfe mě potřebuje. Můžete jít s sebou, jestli chcete,“

„Zrovna jsem k němu měl namířeno,“ odtušil zarputile, „když jsem vás zahlédl.“

„Výborně. Ale musíte pomaloučku, polehoučku. Nosí za pasem nůž a vrážívá ho lidem do zad.“

Při odchodu jsem bílé zástěře, která se jmenovala Gil, strčil nějaké drobné, venku jsme zamávali na taxi a rozjeli jsme se nahoru z města. Cestou jsem se mu pokusil napravit morálku. „Koukejte,“ oslovil jsem ho. „Jsme-li tedy práskači a prodali jsme ji fízlům, zbývá vám jediné, postřílet nás, jenže ani to jí nepomůže. Fakt je, že my na její straně jsme, a vy ne. My víme, že svého manžela nezabila. Vy jste myslel a pravděpodobně pořád ještě myslíte, že ho zabila, anebo jste ho zastřelil sám. V prvním případě je z vašich citů k ní dým a popel. Jestli to druhé, pak se vám to povedlo, není-liž pravda? Provedl jste to tak, že ona musí zaplatit Jděte si strčit hlavu do lavóru.“

„Proč jste dali policii ten revolver?“

„Ještě si strčte hlavu do lavóru. My pro ni pracujeme, vy ne.“

Už ani nepípl, teprve když už drožka zahýbala do Třicáté páté ulice, hlesl: „Já si nemyslím, že ho zabila.“

„Jedna nula pro vás. Nikdy vám toho nezapomenem.“

„A já také ne.“

„To už není tak důležité, ale zapamatujeme si to.“

U obrubníku před starým hnědým domem kotvila černá limuzína s řidičem. Patřila asi paní Oliverové. Vylezl jsem po sedmi schodech k odpočívadlu a otevřel jsem si svým klíčem, ale dveře byly na řetízek, a tak jsem musel zazvonit na Fritze. Odebral Weedovi kabát a prohlásil: „Bůh zaplať, Archie. Bohu díky.“ Svlékl jsem se a zeptal jsem se ho za co. „Za vás. Bylo to tu velice zlé. Tři telefony během večere a v předním pokoji seděla ta ženská.“

„To si dovedu představit. Kolik jich tam je teď?“

„Tři. Ona a dva muži.“

Khoury se tedy dostavil. Zavedl jsem Weeda do pracovny. Wolfe seděl s knihou za stolem a Weed zamířil rovnou k němu se slovy: „Chci vědět, proč jste –“

„Sklapněte!“ zahřměl Wolfe.

Wolfovo zahřmění by dokázalo zastavit tygra ve skoku. Weed stanul a zíral na něj. Wolfe dočetl odstavec, pečlivě do knihy vložil znaménko, odložil ji a rozkázal: „Sedněte si. Dávám přednost tomu mít oči stejně vysoko. Sednout! V pondělí, když jste přišel k Hazenovým na večeři, ostatní tam už byli?“

„Chci vědět, proč jste dal revolver –“

„Bah. Jste hlupák? Musíte být, když si myslíte, že mne můžete volat k zodpovědnosti. Sednout! Tvrdil jste, že dáte za paní Hazenovou svou paži. Nechte si ji, potřebuji jen několik informací. Musím svou otázku opakovat?“

Stálo tam pět žlutých křesel. Weed si sedl do nejbližšího. Prohrábl si svou kštici prsty, ale nebyl by to zvládl ani hřeben ani kartáč. „Byla tam paní Oliverová,“ promluvil. „A Khoury a Perdis s paní Talbotovou přišli krátce po mně. Nechápu proč –“

„To jsem chtěl vědět. V době, kdy jste tam byl, opustil někdo z nich společnost na tak dlouho, aby došel do pokoje pana Hazena a zpět? Rozvažte si to. Zanechte na okamžik svého pošetilého hněvu a soustřeďte se na něco rozumného.“

Weed to zkusil. Napřed musel odtrhnout zrak od Wolfa a zaklonil tedy hlavu a zadíval se na strop. Dal si načas, pak hlavu sklonil a řekl: „Nemyslím. Jsem celkem úplně jistý, že žádný místnost vůbec neopustil, ať už předtím, než jsme šli do jídelny, nebo potom. Všichni tam samozřejmě zůstali; když já odešel, a tak –“

Zazvonil domovní zvonek. Šel jsem do haly, ale Fritz už otvíral. Jakmile nově příchozí překročil práh, ustoupil jsem zpět do pracovny a kývl na Wolfa. Zeptal se: „Paní Talbotová?“

„Ano, pane.“

„Pan Weed do haly, pak ji zaveďte sem a pana Weeda do předního pokoje. Budeme ho možná potřebovat později.“

„Zůstanu přímo tady,“ prohlásil Weed, „dokud se –“

„Nezůstanete. Mám práci a nemám čas, abych se s vámi hašteřil. Ven. Ven!“

„Ale zatraceně – „

„Ven.“

Weed se podíval po mně, jak stojím u dveří, a setkal se s mým ocelovým pohledem. Vstal a šel, minul mě a pokračoval do haly. Postoupil o čtyři kroky a já šel a otevřel jsem mu dveře do předního pokoje.

Posadil jsem si Annu Talbotovou co nejblíž k sobě, protože jsem z jejího obličeje i ze způsobu, jakým se pohybovala, usoudil, že by pravděpodobně v nejbližší minutě mohla potřebovat vonnou sůl, a měl jsem nějakou v zásuvce. V křesle vedle ní seděl Julius Khoury, dále paní Oliverová a konečně Ambrož Perdis. Myslel jsem, že budou mít při vstupu různé poznámky, zejména paní Oliverová, která čekala přes tři hodiny, ale nikdo ani nemukl. Připadal jsem si jako uvaděč na pohřbu.

Wolfe je přelétl pohledem. „Vzhledem k tomu, že tu jste,“ oslovil je, „mám za to, že jste připraveni zařídit se podle mé nabídky. Paní Oliverová?“

Viděl jsem ji z profilu a její pokleslý podbradek byl z tohoto úhlu ještě méně přitažlivý; do žlutých, hluboko posazených očí jsem jí neviděl, Otevřela kabelku a vytáhla proužek papíru. „Tohle je pokladní poukázka na Knickerbocker Trust Company,“ prohlásila, „na dvě stě padesát tisíc dolarů. Budu ji indorsovat, anebo ne.“

„To bude samozřejmě záviset na tom, jak se věci vyvinou. Paní Talbotová?“

Anna Talbotová otevřela ústa, ale nevydala ani hlásek. Pokusila se znovu a vypravila ze sebe: „Přinesla jsem ověřený šek na šedesát pět tisíc dolarů a čtyřicet tisíc na hotovosti. Zbytek zaplatím, jak jen budu moci – myslím, že do měsíce, ale mohlo by to trvat i déle. Budete samozřejmě požadovat, abych vám něco podepsala, záznam, cokoliv si řeknete, pokoušela jsem se –“ musela polknout. „Dělala jsem, co jsem mohla.“

„Pan Perdis?“

„Mám ověřený šek na svůj podíl.“

„Na celou částku?“

„Ano.

„Pan Khoury.“

„Já nemám nic.“

„Vskutku. Tak proč zde jste?“

„Chci vědět, co v té schránce je. Je-li v ní něco, co pro mne má cenu čtvrt miliónu dolarů, beru.“

„Uzávěrka je o půlnoci.“ Wolfe pohlédl na hodiny. „Zbývalo by vám ještě devadesát minut.“

„Nemyslím, že bych je potřeboval, a nemyslím, že paní Hazenová o tomhle ví. Myslím, že nás napínáte na skřipec bez jejího vědomí. Dělejte si, co chcete, ale já chci vědět, co v té kazetě je.“

„Výborně,“ Wolfe od něho odtrhl svůj zrak a rozhlédl se po ostatních. „Na takovou situaci podmínky mého návrhu nepamatovaly. Dva z vás jsou hotovi podmínkám vyhovět a neměli

by trpět obstrukcí pana Khouryho. Pokud jde o vás, paní Talbotová, jsem ochoten uznat vaše prohlášení, že jste měla dobrou vůli a udělala jste, co jste mohla. Budete se ovšem muset písemně zavázat k vyrovnání zbývající částky. A co se týče vás, pane Khoury, jsem zrovna tak tvrdohlavý jako vy. Cokoliv z obsahu kazety souvisí s vámi, bude o půlnoci předáno policii. Archie, přineste kazetu a klíč.“ A obrácen k nim dodal: „Opatřili jsme vhodný klíč.“

Napadlo mě, že bude žádoucí zachovat dekorum, nejprve jsem proto vyňal ze zásuvky marleye a nabil jsem jej, pak jsem odkráčel k sekretáři pro klíč a konečně k safu. Při vytáčení kombinace zámku jsem se k nim musel obrátit zády, ale když jsem otvíral dvířka a vyjímal schránku, jedním okem jsem po nich koukal, a nejen pro dekorum. Od Perdise nebo Khouryho, případně od obou, se dalo čekat, že by je mohlo napadnout, že by něco mohli dostat za pět prstů a chmat, kdyby se naskytla příležitost. Všichni čtyři se otočili v křeslech, aby mě mohli sledovat, a; jak jsem je obloukem obcházel k Wolfovu psacímu stolu, obraceli se zase zpátky. Zrovna jsem schránku pokládal na stolní desku a zazvonil telefon. Pravý opak by mě překvapil. Chtěl jsem Wolfovi říci, ať to vezme, ale nebylo třeba.

Zvedl sluchátko sám. „Ano? … Ano, Saule … vskutku. To není nutné.. Uspokojivé … Ne, zůstaňte tam, je tu Archie … Víte to docela jistě? … Velmi uspokojivé … Ne, zavolejte znovu za hodinu, nebo tak.“

Zavěsil a v jeho očích se zablesklo. „Otevřte ji,“ nařídil. Strčil jsem klíč do klíčové dírky, trochu jsem si s ním pohrál a bylo to. Otevřel jsem úplně víko, chvilku jsem pro efekt upřeně zíral dovnitř a oznámil jsem: „Je prázdná.“ Perdis vyrazil a šel ke mně; má ruka s pistolí sebou trhla nahoru, protože nikdo neřekl, že tato část představení skončila. Pak jsem zbraň nechal vklouznout do kapsy a obrátil jsem schránku na hranu, aby všichni viděli lesklý vnitřek. Perdis se obořil na Wolfa: „Čert vás vem! Vy jste to vzal! Měl jste klíč!“ Paní Oliverová cosi vykřikla. Anna Talbotová sklonila hlavu a složila si tváře do dlaní. Julius Khoury povstal, pak svůj úmysl zavrhl, zase si sedl a řekl: „Myslete, Perdisi. On vůbec nevěděl, že je prázdná. Proč by –“

„Mýlíte se,“ vyštěkl Wolfe. „Věděl jsem, že je prázdná. Věděl jsem to už včera večer, když jsem vám předložil svou nabídku.“

Nebyli mocni slova. Anna Talbotová zvedla hlavu.

„Svou nabídku jsem neučinil z rozmaru,“ pokračoval Wolfe, „ani, abych vás potrápil, ale záměrně. A svůj účel splnila. Máte svou pistoli, Archie? Jděte a postavte se ke dveřím. Nikdo nesmí opustit místnost.“

Poslechl jsem. Obešel jsem je dokola za křesly, protože Perdis si dosud nesedl, stál mi v cestě a znova se rozňafal. Také Khoury už zase vstal. Zavřel jsem dveře a s pistolí v ruce jsem se o ně opřel. Neměl jsem ani mlhavé ponětí, co přijde teď, ale Wolfe zřejmě měl.

Nikoho si nevšímal, zvedl sluchátko telefonu a začal vytáčet číslo. Obtěžoval se uchovávat v hlavě jen tři telefonní čísla, a protože se nepodíval do seznamu, věděl jsem, kdo se mu musí ozvat, ještě než promluvil a žádal pana Cramera. Měl ho na to tata.

„Pan Cramer? Situace se vyvinula podle mého očekávání. Jak brzy tu s paní Hazenovou můžete být? … Ne. Nebudu. Už před víc než půlhodinou jsem vás upozornil, že vás téměř určitě zavolám –.. Ne. Řekl jsem vám, že je její přítomnost nezbytná. Přijdete-li sem bez ní, nepřijmu vás … Ano. Jsem připraven navrhnout náhradníka … Ano … Ano!“

Paní Oliverová také vstala, všichni byli na nohách kromě Anny Talbotové, a když Wolfe zavěsil, Perdis procedil mezi zuby: „Sper vás ďas, vy jste to dal policii!“

„Ne“ odsekl Wolfe. „Jste tupec? Copak bych prováděl takový hokus pokus jen z dlouhé chvíle? Hrom do vás, sedněte si! Musím vám něco povědět a měli byste to slyšet raději, ještě než se dostaví pan Cramer.“

„Odcházím,“ prohlásila paní Oliverová. „Všechno byl jenom podvod a budete toho litovat. Já jdu.“

„Nikdo neodejde. Pan Goodwin po vás nebude střílet, leda by k tomu byl nucen.“

Khoury měl hranu křesla právě za koleny a tak, mu stačilo pouze ohnout je. Perdis cestou ke svému křeslu vrazil do paní Oliverové a ani se neomluvil. Obrátila se tváří ke mně a ke dveřím, rozhodla, že Wolfe má pravdu, že střílet nebudu muset, a sedla si.

„Slyšeli jste mě telefonovat?“ promluvil k nim Wolfe. „Zakrátko tu bude pan Cramer a paní Hazenová přijde s ním. Nemohu si pomoci, budu mu muset prozradit povahu vašich zvláštních vztahů k panu Hazenovi, ale o vaší invazi do jeho domu včera večer se nikdo dozvědět nemusí. Pokládám za správné a spravedlivé – nepřerušujte mě, nemáme mnoho času –“

Perdis trval na svém. „O našich vztazích k panu Hazenovi nemáte vůbec žádný důkaz.“

„Fuj. A co vaše nabídka úplatku panu Godwinovi? Pokládám za správné a spravedlivé, aby se tři z vás dozvěděli, jak to s tou schránkou bylo. Všechno, co jsem vám o ní pověděl včera večer, byla pravda – pan Hazen ji ukázal své manželce s příkazem, aby ji v případě jeho smrti vyzvedla a obsah spálila; pan Goodwin vás včera poslal pryč z pokoje a vzal kazetu z úkrytu pod zásuvkou prádelníku. Na otázku pana Perdise, zda jsem ji otevřel, jsem odpověděl ne, avšak učinil tak pan Goodwin a byla prázdná.“

„Nevěřím tomu,“ promluvila paní Oliverová. „Je to trik.“

Wolfe přikývl. „Zosnoval jsem určitý trik, to je pravda, ale faktem je, že kazeta byla prázdná. A právě to máte právo vědět – tři z vás. Ani zdaleka nevystihnu vaše pocity, když řeknu, že byste rádi viděli, kde se její někdejší obsah nachází, ale nemám o tom potuchy ani já, ani pan Goodwin a jsem si jist, že ani paní Hazenová.

Nasnadě je dohad, že jej pan Hazen přemístil někam na místo, které se mu zdálo příhodnější. Mohu-li vám nabídnout –“

„Má to ona,“ vyhrkla chraptivým hlasem paní Oliverová. „Lucy Hazenová. Předpokládám, že to nevíte, nebyl byste nás přiměl, abychom přišli připraveni zaplatit. Zabila ho, všechno si vzala – teď budem mít za krkem ji. Bude ve vězení, ale bude pro nás nebezpečná až do konce našeho života.“

„Tomu nevěřím,“ namítla Anna Talbotová, která nepromluvila od chvíle, kdy jsem otevřel kazetu. „Lucy by něco takového neudělala. Ale je to teď ještě horší než dřív… Teď nevíme … a já se tolik snažila …“

„Nevěřím, že schránka byla prázdná,“ obrátil se k Wolfovi Khoury. „Myslím, že lžete.“

„Pochybuji,“ odporoval mu Perdis. „Proč by to dělal? Je tu pro něho připraveno šest set padesát tisíc dolarů.“ Upřel oči na Wolfa. „Ale tenhle Cramer – je to inspektor Cramer? Říkáte, že se musí dozvědět o tom, co nazýváte naše zvláštní vztahy k panu Hazenovi. Proč musí?“

Zazvonil domovní zvonek. Stál jsem na stráži a mohl jsem počkat, až ke dveřím půjde Fritz, ale všichni zůstali sedět v křeslech a já jsem tedy otevřel dveře do haly a vyšel jsem. Čekal jsem, že uvidím Cramera samotného, protože neměl dost času vylovit Lucy z basy, ale stála tam na odpočívadle s ním a u jejího lokte seržant Purley Stebbins. Musel ji nechat přivézt do Dvacáté ulice hned po Wolfově prvním zavolání. Když jsem strkal pistoli do kapsy a dal se do pohybu, otevřely se dveře předního pokoje, vyrazil z nich Theodor Weed a vrhl se ke vchodu. Určitě nebylo možné, aby zvukotěsnými zdmi a dveřmi něco zaslechl, a tak buď koukal z okna, nebo jeho city k ní zahrnovaly i jakýsi druh osobního elektronického přijímače. Neviděl jsem žádný důvod, proč bych mu měl kazit zábavu, a nechal jsem ho, aby otevřel. Cramer po něm při vstupu střelil pohledem, Lucy překročila práh, spatřila ho a stanula jako přimražená. Nemohla z něho spustit zrak. Zírala a zírala na něho. Pozvedl ruku a zase ji nechal klesnout. Stebbins za ní zabručel: „Jen dál, paní Hazenová.“ Pohlédla na ně a zase zpět na Weeda a já řekl: „Všechno se v dobré obrátí, paní Hazenová.“ Weed o krok ustoupil, ačkoli – jak jsem si myslel a stále myslím – měl v úmyslu varovat ji, že já a Wolfe jsme dva Jidáši, ale její jediný pohled ho úplně ochromil. Stál a civěl, jak si Cramer a Stebbins odkládají pláště a jak já odebírám a věším na věšák její. Když jsme zamířili do

pracovny, šel za námi a nebylo proč ho hnát zpátky do předního pokoje. Buď měl Wolfe všechny trumfy v rukou, nebo je neměl.

Cramer pokročil o tři kroky do místnosti a rozhlédl se. Nic jsem mu nezáviděl. Ti čtyři lidé, kteří tam seděli, nebyli žádná tlupa pobudů, nic takového; měli své společenské postavení, styky a v případě potřeby advokáty a spoustu prachů. A on tu stál v kanceláři soukromého detektiva s ženskou obviněnou z vraždy. Měl pro to samozřejmě dobrý důvod: byl jat podezřením, že by si mohl ukopnout palec. U prvního Wolfova telefonického rozhovoru jsem nebyl, ale dalo se soudit, že v něm vyjádřil své očekávání, že vbrzku bude s to nabídnout náhradníka za paní Hazenovou, a Cramer ho až příliš dobře znal.

Nedbal přirozeně, aby tento důvod vysvětloval přítomnému posluchačstvu. Čelil mu. „Jsem zde, protože mi Wolfe sdělil, že tu budete vy čtyři, a chci vědět, co vám říkal. Přivedl jsem paní Hazenovou, protože jsem z něčeho, co mi Wolfe sdělil, nabyl přesvědčení, že je v zájmu spravedlnosti, aby zde byla. Chci, aby bylo jasno v jednom: jako úředník hájící právo nespoléhám, že za mě mou práci vykoná kterýkoliv soukromý detektiv, a co víc, žádný soukromý detektiv do ní nebude moci zasahovat.“

Přistoupil k červenému koženému křeslu a sedl si. Stebbins odvedl Lucy k židli, která stála opodál, poblíže Perdise a zůstal stát za ní. Naproti ve vzdálenosti pouhých třech kroků seděl Cramer a měli tak svou vražedkyni pěkně obklíčenou. Weed zamířil ke křeslu u velkého globu. Obešel jsem místnost ke svému stolu a Wolfe se rozhovořil.

„Pane Stebbinsi. Paní Hazenová je váš vězeň a střežit ji je vaše povinnost. Pochybuji však, že by zamýšlela pokus o útěk. Přejete-li si stát u vraha pana Hazena, navrhuji, abyste se přestěhoval k panu Khourymu.“

Zavládlo ticho. Bylo by slyšet špendlík upadnout. Čistě pro záznam, jak lidé reagují: čtyři z nich – Cramer, Lucy, paní Oliverová a Anna Talbotová – nespustili oči z Wolfa. Perdis a seržant Stebbins je upřeli na Khouryho. Weed za globem vstal, pokročil a stanul. Khoury se pomaloučku zakláněl, tak dlouho, dokud přes špičku svého dlouhého, tenkého nosu nezaměřil oči na Wolfa. „To je moje jméno,“ ozval se. „Jediný Khoury tu jsem já.“

„Vskutku, to jste.“ Wolfe otočil hlavu. „Pane Cramere, jak už jsem vám řekl, jsem připraven předložit vám k úvaze náhradníka, ale to je vše. Nejen, že nemám nezvratné důkazy, nemám vůbec žádné. Mám jen několik podnětných skutečností. Za prvé: pan Hazen byl vyděrač. Vynutil si značné obnosy nejen od těchto čtyř osob, ale i od jiných, a svou činností propagačního a tiskového poradce je kryl. Měl v držení –“

„To nemůžete prokázat.“ vyhrkla paní Oliverová.

„Ale mohu,“ odpověděl jí. „Item, máte v kabelce šek na dvě stě padesát tisíc dolarů. Za co? Vysvětlete to. Radím vám, madame, abyste držela jazyk za zuby. Dal bych přednost tomu, abych panu Cramerovi sdělil, jen co sdělit musím na podporu svého návrhu, a tuto mez nepřekročím, ledaže mě k tomu donutíte. Neměla jste mě provokovat. Nyní jste mě vyprovokovala a já se vás ptám: byly částky, které jste panu Hazenovi vyplatila – zdánlivě za odborné služby – skutečně zaplaceny pod nátlakem?“

Sklopila oči, zašilhala do klína na svou kabelku, zvedla oči a řekla: „Ano.“

„Pak mě nepřerušujte.“ Wolfe se znovu obrátil ke Cramerovi: „Pan Hazen měl ve svém držení různé předměty, nevím jaké, o které opíral pádnost svých požadavků. Včera večer jsem těmto čtyřem lidem sdělil, že mám uvedené předměty v opatrování a že jim je postoupím za jeden milión dolarů. Na splnění svých podmínek jsem jim poskytl lhůtu dvacet čtyři hodin. Jsou zde. – Tři z nich –“

„Ty předměty jsou zde?“ zeptal se Cramer.

„Ne. Nevím, kde jsou. Nikdy jsem je neviděl. Ti lidé jsou zde. Půjde nám to lépe, ponecháte-li si své dotazy, až skončím. Tři z nich – paní Oliverová, paní Talbotová a pan Perdis – přišli ochotní zaplatit. A o to mi právě šlo. Řídil jsem se předpokladem, který určitě stál za zkoušku, že Hazena zabil někdo z jeho obětí, a zabíjet ho mohlo být marné, pokud

nezískal předmět či předměty, které Hazenovi umožňovaly pouštět mu žilou. Prozatím zanedbávám fakta a sleduji domněnku. Pan Khoury onen předmět či předměty dostal. Nějakým uskokem, pravděpodobně použil jako návnadu slib větší částky peněz, v pondělí v noci Hazena nalákal, přiměl ho, aby si z garáže vyzvedl vůz a s tím předmětem či předměty někam přijel. To není domněnka jen tak nazdařbůh – ostatní se sem dnes večer dostavili ochotní zaplatit, ale pan Khoury ne. Věděl, že svou hrozbu nemám o co opřít. Nepohnula jím ani výhrůžka, že předmět, který se týká jeho, předám policii.“

„Vraťte se k faktům,“ zabručel Cramer: otočil hlavu. „Pane Khoury, nechcete něco poznamenat?“

„Ne.“ Z Khouryho úsměvu by se dalo soudit, že se skvěle baví. „To je ohromné. Já myslel, že jsem se rozhodl nepřinést svůj podíl z miliónu, protože jsem nevěřil, že má něco, co by někoho ohrožovalo.“

Wolfe si ho nevšiml a obracel se dál ke Cramerovi:

„Jako fakt předkládám rozhovor při pondělní večerní schůzce, po odchodu paní Hazenové a pana Weeda. Se svým štábem jste ho samozřejmě dopodrobna zaznamenal, ale nevěděl jste, že Hazen byl vyděrač a svou kořist nejen vysával, ale cítil potěšení, když ji mohl trýznit. V onom rozhovoru tu a tam nadhodil námět, který zřejmě nějak souvisel se skřipcem, na nějž někoho z nich napínal – například: jed. Nevím, koho z přítomných se toto téma týkalo, a nestarám se o to. Zapletl však do hovoru také jeden námět, který se jasně týkal pan Khouryho. Poznamenal, že otec jeho manželky byl veliký vynálezce, génius. A otec jeho ženy, Titus Postel, byl společníkem pana Khouryho. Zdálo se tedy pravděpodobné, že tlak, který pan Hazen na pana Khouryho vyvíjel, byl v nějaké spojitosti s ním, s Tilem Postelem, avšak v době, kdy jsem se to dozvěděl, včera večer, jsem neměl žádný důvod zaměřit se nějak zvlášť na pana Khouryho, a tedy jsem si to pouze zaznamenal pro případné budoucí použití.“

Wolfe se zhluboka nadýchl. „Dnes však došlo ke dvěma drobným událostem, které pana Khouryho vypíchly. Po jedné hodině jste mě zavolal a sdělil jste mně, že revolver, který jsem vám předal, byl kdysi majetkem Tita Postela a že s ním před pěti léty spáchal sebevraždu. Hned po tom mně pan Khoury telefonicky oznámil, že se dnes večer dostaví, ale mou nabídku odmítá. Neřekl to přesně těmito slovy, ale v podstatě to tak bylo.“

Khoury vydal jakýsi zvuk, něco jako tlumené odfrknutí a Cramer se ho zeptal: „Chcete něco říci, pane Khoury?“

„Nic,“ odpověděl.

Wolfe pokračoval. „A teď, jak to bylo s revolvery. Revolver pana Hazena, ten, jímž byl zastřelen a který zůstal ve voze, nazveme H a revolver pana Postela, který jsem vám dnes dopoledne předal, P. Můj výklad o nich není doložen fakty, ale je víc než pouhý dohad, protože se zakládá na značném stupni pravděpodobnosti. V pondělí večer přišel pan Khoury na onu groteskní společenskou večeři s revolverem P. V průběhu –“

„Můžete prokázat, že ho měl s sebou?“

„Jistěže ne. Vysvětluji vám, co se stalo, ne co mohu prokázat. V průběhu večera se mu naskytla, nebo si našel příležitost jít do ložnice pana Hazena. Vzal ze zásuvky revolver H a na jeho místo dal revolver P. Vedl ho k tomu dvojí důvod: první, méně důležitý, aby pan Hazen zbraň našel, kdyby se po ní díval – byly stejné výroby. Druhý a hlavní, aby svedl podezření na paní Hazenovou. Měl v úmyslu po zabití Hazena nechat revolver H v autu. Policie samozřejmě zjistí, že Hazenovi patřil a že byl uložen v zásuvce v jeho pokoji, a až na jeho místě najdou revolver P, majetek otce paní Hazenové, přirozeně usoudí, že ho tam dala ona v beznadějném pokuse svést je na nepravou stopu. Mimochodem.“ Otočil hlavu k ní. „Paní Hazenová, revolver vašeho otce byl ve vašem vlastnictví?“

Lucyny rty vytvořily slovo „Ne“, ale na pět kroků od ní, tam, kde jsem seděl, skoro žádný zvuk nedolehl. „Kdy jste jej viděla naposled?“

Potřásla hlavou. „Nechápu.“ Teď jsem ji slyšel. „Když jsem se dozvěděla, že revolver, který jsem k vám přinesla, je ten, kterým se zastřelil můj otec, myslela jsem, že to je lež. Nechápu to.“

„Není divu, Policie také ne. Měla jste někdy ten revolver – ten otcův?“

„Nějakou dobu jsem ho měla. Dali mi ho potom … po jeho smrti. Schovala jsem si ho s několika jeho věcmi, Ale zmizel.“

„Za jak dlouho po jeho smrti zmizel?“

„Nevím– Všimla jsem si, že je pryč, asi tak za dva roky.“

„Měla jste nějakou představu, kdo ho asi mohl vzít?“

„Nevěděla jsem, ale napadlo mě, že třeba paní Khouryová. Neptala jsem se jí. Byla toho názoru, že bych si ho neměla nechávat, protože mi jen zbytečně připomíná …“ Věta zůstala nedokončená. „Je pravda, že můj manžel byl vyděrač?“

„Ano. A váš dřívější zaměstnavatel není jen vrah, pokoušel se udělat z vás obětního beránka za sebe. Ve volbě svých mužských společníků jste štěstí neměla, ale mohu ulevit vaší mysli, pokud jde o jednoho, kterého jste si nezvolila, o vašeho otce. Nespáchal sebevraždu, byl zavražděn panem Khourym.“

„Ne!“ udělal si Khoury. „Ještě jeden. Vám to odsejpá.“

Wolfe na něho zaměřil zrak. „Máte obdivuhodnou výdrž,“ poznamenal bez ironie. „Spoléháte ovšem jen na to, co jsem řekl na začátku, že nemám žádné důkazy. Jste příliš velký optimista. Důkazy téměř určitě existují, ale vyhledat je bude vyžadovat úřední pravomoc a veliký štáb odborně vycvičených mužů. Ani jedno, ani druhé já nemám. Jsem zavázán panu Hazenovi za cennou nápověď, za jeho poznámku, že otec paní Hazenové byl velký vynálezce a génius. Vnukla mi myšlenku, že jste ho asi připravil o plody jeho génia, a hned jak jsem s vámi dnes odpoledne domluvil, nasadil jsem na to jednoho muže“

Wolfe se obrátil ke Cramerovi. „Ten muž je Saul Panzer. Jeho schopnosti znáte. Telefonoval mi asi před hodinou, těsně před tím, než jsem vás volal, a na základě jeho hlášení jsem mohl paní Hazenové prohlásit, že Khoury zabil jejího otce. Obsah jeho zprávy vám nepovím, uslyšíte ji od něho a kromě toho si nepřeji, aby se pan Khoury dozvěděl, co Saul odhalil, a nepřejete si to ani vy. Jak jsem řekl, nabízím vám pouhou domněnku, ale věřím, že je dost pádná, aby vás přesvědčila o nutnosti přimět několik mužů, aby se dali do práce, a omezit volnost pohybu pana Khouryho. Mohl si třebas pro případ potřeby vzít Hazenovy klíče a není vyloučené, že je pořád má, byť i ne u sebe. Najděte je. Prošťárejte celý jeho dům a okolí. Možná že dokonce ještě má předmět či předměty, které si dozajista vzal, najděte je. Navštívíte-li jeho manželku, dřív než mu bude dovoleno spojit se s ní, dozvíte se možná něco o revolveru P.“ Mávl rukou. „Ale tohle přece říkám zbytečně, rozumíte své práci. Kdybych já – “

Khoury sebou pohnul. Klidně, bez chvatu, ale stál. „Opravdu,“ řekl, „všechno má své meze.“ Přímou cestou by se byl dostal ke dveřím, kdyby prošel před paní Oliverovou, Perdisem a Lucy, ale protože přecházet rovnou před jejich příděmi by bylo svědčilo o špatném vychování, začal je obcházet a pustil se zadem. Minul paní Oliverovou, Perdise a Lucy se Stebbinsem za zády, když tu místností šlehl Cramerův rozkaz: „Zastavte ho, Purleyi.“ Khoury se otočil jako na obrtlíku a procedil mezi zuby: „Nedotýkejte se mě.“

„Nesmysl,“ odpověděl Purley a přejel po něm rukama, aby se přesvědčil, zda nemá zbraň – nazveme ji třeba revolver X. Do haly Khoury za žádných okolností prorazit nemohl, protože dveře zaplňoval Theodor Weed.

10

Nezbývá mi, než tento příběh nechat jako povídku s otevřeným koncem, dokonce se dvěma otevřenými konci.

Za prvé: předmět či předměty týkající se Anny Talbotové, paní Oliverové, Perdise a pravděpodobně široké palety Hazenových dalších zákazníků. Nikdy nebyly objeveny. Alespoň poldové na ně nepřišli. Našel-li je některý zákazník, nikdy nález neohlásil. A jestliže tedy narážky, které Hazen nadhodil při oné večerní sešlosti, podráždily vaši zvědavost, nemohu jí sloužit.

Za druhé: Wolfův jistě zasloužený honorář. Lucy odmítla přijmout jakékoliv zbytky po Hazenovi, nechtěla dokonce ani dům. Bylo to ušlechtilé a vlastně slušné, uvážíme-li, jak k němu přišel, jenže soukromí detektivové musí jíst. A Nero Wolfe zvlášť. Zbývá ještě jakási naděje, že se na ní dostane nějaký žvanec z Khouryho balíku, díky důkazům, které vykutal Cramer, že Tita Postela okradl o vícero vynálezů.

Khoury sám nyní sedí na cele smrti, zatímco jeho obhájci poskakují od soudu k soudu, nic nepřiznal a jeho žena také ne. Jste-li tedy zvědaví, kolik Wolfe za svou třiceti šesti hodinovou fušku shrábl, nemohu rovněž sloužit.

A pokud jde o třetí bod, na nějž byste mohli být zvědaví, zda Lucy a Theodor Weed přišli na to, jaké city k sobě chovají, smíte hádat – jednou. Potřebujete-li hádat víc než jednou, kolem čeho myslíte, že se točí svět?

NEVŮLE HATTIE ANNISOVÉ

1

Mám pravidlo, nikdy se na nikoho neutrhovat jen tak, když to nemyslím vážně. Avšak, jak jsem ji tam jednostranně průhledným sklem viděl stát na odpočívadle před vchodem, uráželo to mé city k druhému pohlaví. Budiž, léta se nějak projevit musí, ženy nemohou zůstat věčně mladé a krásné, jenže není nutné nechávat šedivé vlasy plandat přes uši, nosit plášť s utrženým knoflíkem a zapomínat si umýt obličej. Zmíněný exemplář se. provinil proti všem třem bodům. Když tedy znovu položila prst na tlačítko a zvonek se rozeřval, pootevřel jsem dveře a utrhl jsem se na ni: „Žádné nepotřebujeme, díky. Zkuste to u sousedů.“ Připouštím, že to bylo hrubé.

„Kdysi bys byl všech deset oblíznul, chlapečku,“ pravila. „Před třicíti léty jsem byla děvče jako z růže květ.“

Ani tím nic nespravila, přiznal jsem přece, že se léta projevit musí.

„Chci mluvit s Nerem Wolfem,“ oznámila. „Mám jít rovnou skrz vás?“

„To je spojeno s určitými potížemi,“ upozornil jsem ji. „Za prvé jsem větší než vy. Za druhé jste se neohlásila a pan Wolfe přijímá jen po předchozí dohodě. A za třetí bude k mání až v jedenáct hodin, což je víc než za hodinu.“

„Dobrá, jdu dál a počkám, jsem na půl zmrzlá. Jste přibitý?“

Něco mě napadlo. Wolfe věří, nebo to alespoň tvrdí, že kdykoli ho umluvím, aby přijal některou ženu, případnou klientku, vždycky ví přesně, co může čekat, když a jestliže ji uvidí. Tohle by mu předvedlo, jak je vedle.

„Vaše ctěné jméno, prosím?“ zeptal jsem se.

„Jmenuji se Annisová, Hattie Annisová.“

„V jaké záležitosti chcete pana Wolfa vyhledat?“

„To mu povím, až ho uvidím, jestli mi zatím nezmrzne jazyk.“

„To mi říci musíte, paní Annisová. Jmenuji se –“

„Slečna Annisová!“

„Okej. Jmenuji se Archie Goodwin.“

„To vím. Vy si myslíte, že nevypadám na to, abych mohla zaplatit Nera Wolfa, jenže tady bude odměna a o tu se s ním rozdělím. Kdybych s tím šla za policajty, rozdělili by se oni. Poldovi bych já nevěřila, ani kdyby se tvářil jako lilium.“

„Za co bude ta odměna?“

„Za to, co tadyhle nesu.“ Rukou ve vlněné rukavici poplácala svou černou koženou kabelku, která už očividně ledacos zažila.

„A co je to?“

„To povím až Neru Wolfovi. Heleď, chlapečku, já nejsem Eskymák, nech dámu vstoupit.“

Nehodilo se mi to. Prve, když jsem ji jednostranně průhlednou skleněnou výplní vstupních dveří zpozoroval s prstem na tlačítku zvonku, chystal jsem se právě na menší dopolední procházku městem do banky, uložit na Wolfův účet 7417,65 US’$, a stál jsem v hale v klobouku, svrchníku a v rukavicích. Pustit ji dovnitř a nechat ji čekat v pracovně, zatímco bych byl na procházce, nepadalo vůbec v úvahu. Ostatní osazenstvo starého domu z hnědého pískovce na Třicáté páté ulici, který patřil Neru Wolfovi – až na nábytek a několik drobností v mé ložnici – bylo doma, ale mělo co dělat. Fritz Brenner, šéfkuchař a hospodyně, vařil v kuchyni kaštanovou polévku. Wolfe zalezl na půdu do skleníků na své dvouhodinové dopolední zasedání s orchidejemi, a Theodor Horstmann byl samozřejmě s ním. Nepočínal jsem si hrubě. Vysvětlil jsem jí, že v okolí je několik lokálů, kde tu hodinu může strávit a roztát – Samova restaurace na rohu Desáté avenue nebo bufet na rohu Deváté či Tonyho krejčovství, kde si smí nechat přišít knoflík na můj účet. Nenaléhala. Slíbil jsem jí, že kdyby přišla znova, ve čtvrt na dvanáct, mohl bych Wolfa přemluvit, aby ji přijal. Na to se obrátila k

odchodu, ale pak se opět otočila, otevřela černou kabelku a vyjmula z ní balíček zabalený v hnědém papíru a převázaný provázkem.

„Schovej mi to, chlapečku," řekla. „Nějakej zvědavej fízl by mi to moh vzít. No tak, neboj se toho. A nerozbaluj to. Můžu ti věřit, že to neotevřeš?"

Vzal jsem balíček, protože se mi začala zamlouvat. Měla jemný instinkt a rozum veškerý žádný. Napřed mi odmítla říci, co v balíčku je, a teď mi ho nechává a říká, abych ho nerozbaloval – přesně tak si představuji správnou ženskou, jen kdyby se učesala, umyla si obličej a přišila knoflík. Tak jsem ho tedy od ní vzal, slíbil, že ji budu ve čtvrt na dvanáct čekat a ona vykročila. Hleděl jsem za ní, jak slézá našich sedm schodů k chodníku a zahýbá vlevo k Desáté avenue, pak jsem zavřel dveře zevnitř a prohlédl si balíček. Byl obdélníkový, takových šest palců dlouhý, tři široký a asi dva palce tlustý. Přidržel jsem si ho u ucha a zatajil jsem dech – nic jsem neslyšel. Jenže jeden nikdy neví, co vědu napadne, a v obvodu města žily přinejmenším tři tucty lidí, kteří měli svrchu na Wolfa, nemluvě o těch několika, kteří zvlášť nemilovali mě, a tak namísto, abych jej odnesl do pracovny a zavřel do svého stolu nebo safu, šel jsem do předního pokoje a strčil ho pod pohovku. Tážete-li se, zda jsem rozvázal provázek a rozbalil papír a podíval se, váš instinkt není tak jemný, jak by měl býti. A vůbec, měl jsem na rukou rukavice.

Od té doby, co jsme objasnili Brighamův padělatelský případ, jsme už přes týden neměli nic na práci a můj mozek potřeboval cvik, stejně jako nohy a plíce, a cestou do města a zpátky jsem si tedy představoval, co v balíčku je. Asi deset nápadů, které mi nepřipadaly dost lákavé, jsem zavrhl a nakonec jsem se usnesl, že je to diamant Kohinoor. Ten, co poslali do Washingtonu, byl falešný. Už jsem se blížil ke starému pískovcovému domu a ještě na posledním úseku jsem propracovával různé podrobnosti, jako třeba, jaké je pravé jméno Hattie Annisové, její postavení a jak se diamantu zmocnila, takže jsem dorazil skoro až k odpočívadlu, aniž bych zaznamenal, že je obsazené. Na nejhořejším schodu hřadoval přesně ten druh ženské, jaký Wolfe čeká, že uvidí, když se ho snažím umluvit, aby jednu přijal. Správný věk, správný obličej, správné nohy – alespoň to, co z nich bylo vidět pod okrajem kožíšku. (Žádný norek ani sobol to nebyl.) Když jsem začal stoupat po schodech, vstala.

„Nuže," oslovila mě, „skvělý nápad tahle čekárna pod širým nebem, ale měl byste tu mít časopisy."

Vyšplhal jsem až k ní nahoru. Vršek jejího chlupatého turbánku mi sahal přesně k nosu. „Zvonila jste?" zeptal jsem se.

„Zvonila. A škvírou mezi dveřmi mi bylo řečeno, že pan Wolfe je zaneprázdněn a pan Goodwin mimo dům. Pan Goodwin, předpokládám?"

„Správně." Kroužek s klíči jsem už držel v ruce. „Přinesu vám nějaké časopisy. Které jsou vaše oblíbené?"

„Pojďme dovnitř a prohlídneme je."

Bylo by mě zajímalo dozvědět se, co prodává, Wolfe ještě přes půl hodiny dolů nesejde, a tak jsem odemkl domovní dveře a s rozmachem jsem je před ní otevřel. Odložil jsem kabát a klobouk a uvedl jsem ji do pracovny, přisunul jí jedno ze žlutých křesel a sedl si k svému psacímu stolu.

„Momentálně u nás žádné volné místo není," řekl jsem. „Ale můžete nám tu nechat své telefonní číslo. Nevolejte nám, zavoláme sami –"

„To známe, to je pěkně stará vesta." Rozepnula si kožich, spustila jej přes zadní opěradlo křesla a odhalila tím další osobní podrobnosti, které se pěkně rýmovaly s jejím obličejem a nohama.

„Okej," připustil jsem. „Teď je řada na vás."

„Jmenuji se Tammy Baxterová. To je zkráceně Tamiris. Ještě jsem se nerozhodla, které z nich mám použít na divadelní program, až přijde čas. Co vy myslíte? Tammy nebo Tamiris?"

„To záleží na roli. Kdyby to byla hlavní role v muzikálu, Tammy. Je-li to něco závažnějšího, například O'Neil, Tamiris."

„Bude to spíš děvče u jednoho ze stolků ve scéně z nočního klubu. To, co vyskočí a řekne: ‚Pojď, Bille, vypadneme odtud!', čímž její důležitý štěk končí." Mávla rukou v rukavičce. „No, dobrá. Co vám na tom může záležet? Proč se mě nezeptáte, co chci?"

„Nechávám si to na potom, protože to možná nechci vědět."

„To je pěkné, to se mi líbí. To je dobrý štěk, jenomže vy jste ho zahodil. Za tím ‚potom' měla být pomlka. Nechávám si to na potom… protože to možná nechci slyšet. Zkuste to znova."

„Houby. Řekl jsem to tak, jak to cítím. Vy herečky jste všechny stejné. Zmocňoval se mě pocit, že si začínáme rozumět, a koukněte, co jste s tím provedla. Co chcete?"

Trochu zurčivě se zasmála. „Já nejsem herečka, teprve se jí chci stát. Nechci celkem nic, jen se zeptat na svou bytnou, slečnu Annisovou. Hattie Annisovou. Byla tu?"

Zvedl jsem obočí. „Tady? Kdy?"

„Dnes dopoledne."

„Zeptám se." Otočil jsem hlavu a zazpíval „Fritzi!" a když se zjevil ve dveřích do haly, otázal jsem se: „Byl tu někdo, když jsem byl venku, kromě této dámy?"

„Ne, pane." Když u nás někdo je, vždycky mi říká pane, nemohu ho to odnaučit.

„Volal někdo?"

„Ne, pane."

„Okej. Děkuji vám, pane." Odešel, a já prohodil k Tammy či Tamiris: „Zřejmě ne. Říkáte vaše bytná?"

Přikývla. „To je divné."

„Proč, říkala jste jí, aby sem šla?"

„Ne. Ona to řekla mně. Povídala, že chce něco vzít – že chce k vůli něčemu navštívit Nero Wolfa. Nechtěla prozradit, o co jde, a když odešla, začala jsem o ni mít starost. Sem tedy vůbec nedošla?"

„Slyšela jste, co hlásil Fritz. Proč byste měla mít starost?"

„Také byste měl, kdybyste ji znal. Skoro nikdy neopouští dům a nikdy se nevzdaluje dál než o jeden blok. Není pomatená, opravdu ne, ale je trochu duchem nepřítomná a měla jsem jít s ní. Všichni se tak trochu za ni cítíme odpovědní. Její dům je příšerná díra, ale nikdo od divadla, nebo kdo se snaží být od divadla, nesežene pokoj za pět dolarů za týden a ještě to ani nemusí být každý týden. A cítíme tedy určitou odpovědnost. Opravdu doufám –" Vstala, aniž by větu dorazila. „Zavoláte mne, kdyby přišla?"

„Jasně." Dala mi číslo, poznamenal jsem si je a šel jsem jí pomoci do kožíšku. Zmítaly mnou smíšené pocity. S radostí bych ji uklidnil, ale jak? Co kdyby ve skutečnosti měla starost o diamant Kohinoor, který měla schovaný pod matrací, a věděla, nebo podezřívala Hattie Annisovou, že jí ho sekla? Docela rád bych ji byl zavedl do předního pokoje a zásobil ji časopisy, aby počkala, až se její bytná objeví, ale je-li v sázce osud mnohamilionového diamantu, nemůže si člověk dovolit žádnou sentimentalitu. A tak jsem ji nechal odejít. Musel jsem také brát v úvahu, že přimět Wolfa už jen, aby přijal Hattie Annisovou bude až až, ne tak ještě vysvětlovat přítomnost jiného tvora ženského pohlaví v předním pokoji. Jednu ženskou pod svou střechou dočasně snese, když musí, ale dvě najednou nikoliv.

Na chlup v jedenáct hodin se ozvalo bzučení zdviže a pak obvyklý kovový zvuk, jak těžce dosedla na zarážky na dně, a vstoupil on. Přál mi dobré jitro, šel k svému stolu, uložil svou sedminu tuny do nadrozměrného, na zakázku postaveného křesla, prolistoval poštu, vrhl pohled na svůj stolní kalendář a zeptal se:

„Šek od Brighama nepřišel?"

„Ano, pane. Přišel.“ Otočil jsem se na židli, abych mu viděl do tváře. „Bez průvodního dopisu. Zanesl jsem ho do banky. Kromě toho přinesla opět své plody má slabost, ale v nové podobě.“

Zabručel: „Jaká slabost?“

„Ženy. Byla tu jedna neznámá, a já jí řekl, aby přišla znovu v jedenáct patnáct. Potíž je, že její typ mě nikdy nepřitahoval. Doufám, že se můj vkus nezvrhl, to by tak ještě scházelo. Rád bych věděl, co soudíte vy.“

„Fuj. Třesky plesky.“

„Ne, pane, mám s tím opravdu problémy. Počkejte, až ji uvidíte.“

„Nechci ji vidět.“

„Pak jsem tedy nahraný. Ona člověka dovede očarovat zvláštním způsobem. Dnes už nikdo nevěří na čarodějnice a jejich kouzla. Já první ne, ale nevím. Důvod, proč s vámi chce mluvit, je zcela prostý. Získala cosi, o čem je přesvědčena, že by jí to mohlo vynést odměnu, na policii se obrátit nemůže, protože policajty nenávidí, a obrací se tedy na vás, Nevím, o co se jedná a jak k tomu přišla. Tak dalece o nic nekráčí, to vy zvládnete za dvě minuty, ale co bude se mnou? Nemám někde o kolečko míň? Nevypadlo mi?“

„Vypadlo.“ Z malé hromádky pošty zvedl nejhořejší obálku, letecký dopis od jednoho lovce orchidejí z Venezuely, a dal se do čtení. Otočil jsem se v křesle a pustil jsem se do ořezávání tužek, které to vůbec nepotřebovaly. Zvuk ořezávátka mu jde na nervy. Začal jsem zpracovávat čtvrtou tužku a jeho hlas se ozval:

„Nechte toho,“ zabručel. „Čarodějnice?“

„Nic jiného být nemůže.“

„Poskytnu jí dvě minuty.“

Jen ten, kdo zná jeho alergii vůči všem cizím lidem a ženským zvlášť, kdo ví, jak nenávidí práci, zejména po té, kdy zrovna byl do banky uložen úctyhodný šek, jen ten dokáže ocenit můj výkon. A kromě tohoto zadostiučinění měl jsem se ještě na co těšit – jak se bude tvářit, až předvedu Hattie Annisovou. Napadlo mě, že bych měl jít vylovit balíček zpod pohovky a přemístit jej do zásuvky svého psacího stolu, ale pak jsem si to rozmyslel. To může klidně počkat až přijde. Wolfe dočetl dopis lovce orchidejí a přesedlal na prospekt nějakého výrobce zavlažovacích zařízení.

Bylo jedenáct sedmnáct a zvonek se neozýval. V jedenáct dvacet Wolfe zvedl hlavu a pravil, že by mi potřeboval nadiktovat nějaké dopisy, ale že by přitom byl nerad vyrušován, a já odvětil, že já také ne. V jedenáct dvacet pět vstal a odebral se do kuchyně, pravděpodobně ochutnat kaštanovou polévku, poprvé se totiž s Fritzem rozhodli přidat do ní estragon. V půl dvanácté jsem šel do předního pokoje pro balíček. Když nedokáže přijít na schůzku přesně, ať se bodne. Dostane u dveří balíček zpátky, a tím to končí. Zrovna jsem ho vylovil a vstával jsem od pohovky, když zvonek zazvonil. S balíčkem v ruce jsem šel do haly.

Opravdu, byla to ona. Přistoupil jsem ke dveřím a jednostranně průhledným panelem jsem na ní zaznamenal dvě změny: tam, kde jí na kabátě chyběl knoflík, nyní knoflík byl, a obličej potřeboval umýt dokonce ještě víc než předtím. Celá její pravá tvář byla jediná černá šmouha. Ten knoflík mě dojal a rozhodl jsem se vyslechnout její omluvu, proč jde pozdě, jestli vůbec nějakou má. Jenže sotva jsem otevřel dveře, bez jediného slova se zhroutila. Ani nezasténala, ani nehlesla, jednoduše se sesypala. Přiskočil jsem a stačil jsem ji zachytit, takže neupadla na zem. Byla však bez sebe, bezvládně mi spočívala na levici jako mrtvá váha. Objal jsem ji pravou paží, abych si levou uvolnil a mohl balíček odhodit za sebe do haly, pak jsem ji pozvedl, překročil práh a kopnutím jsem za sebou zavřel.

Když jsem zahýbal do předního pokoje, ozval se Wolfův hlas: „K čertu, co to je?“

„Ženská,“ odsekl jsem v chůzi a šel jsem dál. Dokud stála na nohách, nebyl bych jí hádal víc než sto deset liber, ale takhle bezvládná se mi pořádně pronesla. Složil jsem ji zády na pohovku, srovnal jí nohy a prohlédl jsem si ji. Dýchala slabě, ale nezalykala se. Vsunul jsem

pod ni ruku, nadzvedl ji a nacpal jsem jí pod boky pár polštářů. Uchopil jsem ji za zápěstí a prstem nahmatal tep. Za mnou se ozval Wolfův hlas.

„Sežeňte doktora Vollmera.“

Otočil jsem hlavu. Obracel se k Fritzovi, který se objevil ve dveřích. „Počkejte s tím,“ zarazil jsem ho. „Mám dojem, že jen omdlela.“.

„Nesmysl,“ vyštěkl Wolfe. „Ženy nikdy neomdlévají.“

Tohle jsem už od něho slyšel jednou. Svůj výrok nezakládal na lékařském poznání, ale na osobním přesvědčení, že každá žena při omdlévání pouze hraje divadýlko – pokud nemá nějakou skutečně pádnou omluvu, jako třeba, že dostala klackem přes hlavu. Tedy v podstatě pododdíl jeho základní teze, že každá žena neustále hraje divadýlko. Nevšímal jsem si ho a sledoval její puls. Byl slabý a zpomalený, ale celkem v pořádku. Požádal jsem Fritze, aby přinesl můj převlečník a otevřel okno, a šel jsem do umývárny pro vonnou sůl. Mával jsem jí lahvičkou pod nosem, a Fritz ji právě přikrýval kabátem, když otevřela oči. Zamžourala na mne a začala zvedat hlavu, ale položil jsem jí ruku na čelo.

„Tebe já znám,“ pronesla sotva slyšitelně. „Tak jsem to přece dokázala.“

„Jenom ke dveřím,“ řekl jsem jí. „Složila jste se na odpočívadle, a já vás vnesl dovnitř. Klidně ležte, zavřete oči a pokuste se dýchat zhluboka.“

„Brandy?“ zeptal se mě Fritz.

„Nemám brandy ráda,“ namítla.

„Čaj?“

„Nemám čaj ráda. Kde mám svou kabelku?“

„Kávu,“ navrhl jsem Fritzovi. „Něco ráda mít musí.“ Vzdálil se. Wolfe se vypařil. „Čichejte k tomu,“ vyzval jsem ji, podal jsem jí lahvičku a šel do haly. Balíček ležel naproti pod věšákem a na podlaze se u zdi válela její kabelka. Neměl jsem ani ponětí, jak se tam dostala, a nemám je i nadále, ale protože zamítám Wolfovu základní tezi, předpokládám, že omdlelá žena může na nějakém předmětu viset. Vrátil jsem se k pacientce právě včas, abych jí zabránil skutálet se z pohovky. Pokoušela se vytáhnout zpod sebe podušky. Položil jsem jí ruku na rameno a ona začala protestovat: „Polštáře jsou pro hlavu, chlapečku. Copak nerozeznáš mou hlavu od mýho pozadí? Dej mi tu taštičku.“

Podal jsem jí kabelku. Převalila se na bok a opřená o loket ji otevřela. Měla zřejmě starost o jednu určitou věc, protože do taštičky jen zběžně nahlédla a chtěla ji zavřít, ale zarazil jsem ji: „Nate, strčte tam ještě tohle,“ a nabídl jsem jí balíček.

Nevzala si ho. „Tak jsem ještě naživu,“ prohlásila. „Jsem zmrzlá jako drozd, ale živá. Copak si Nero Wolfe nepotrpí na teplo?“

„Je tu sedmdesát Fahrenheita,“ odpověděl jsem jí. „Takové mdloby s vaším krevním oběhem pěkně zamávají. Vezměte si svůj balíček.“

„Nerozbalil jsi ho?“

„Ne.“

„Já věděla, že ho neotevřeš. Pořád se mi motá hlava.“ Hlava jí klesla nazad. „Když jsi takový detektiv, mohl bys mi říct, co chtěl udělat, kdyby mě byl zabil. Byl by musel auto zastavit, vylézt a vzít mou kabelku. Nebo ne?“

„Myslím, že ano, pokud mu šlo o kabelku.“

„To se ví, že šlo.“ Dvakrát se zhluboka nadechla. „Myslel si, že ten balíček je v ní. A vůbec, byla to vaše vina, že jsem tam šla, šla jsem k vůli tomu, co jste povídal o tom knoflíku. Už měsíc jsem si ho chtěla přišít, a když jste řekl, že si ho mám dát přišít na váš účet, tak to na mě bylo přespříliš. Dvacet roků jsem se o šaty nestarala kvůli nějakýmu chlapovi, a teď mi najednou jeden nabízel, že mi koupí knoflík. Tak jsem šla domů a přišila jsem si ho.“

Zarazila se v řeči, aby mohla popadnout dech. Strčil jsem balíček do kapsy a zeptal jsem se: „Kam domů?“

„Čtyřicátá sedmá ulice, blok mezi Osmou a Devátou. Takže k vůli tomu jsem tam byla, ale hlavu vzhůru, chlapečku. Hlavně mi nenabízej, že mi koupíš barvu na vlasy. Když jsem potom odcházela, chtěla jsem na Deváté avenue chytit autobus, abych se sem dostala zpátky, a když jsem šla Čtyřicátou sedmou ulicí, vjelo za mnou na chodník auto a semhle mě praštilo.“ Dotkla se svého pravého boku. „Jak narazil na obrubu chodníku, tak to s ním muselo šmejknout, takže mě netrefil. Nevrazil do mě tak silně, aby mě porazil, asi jsem zakopla, když jsem se pokoušela uskočit. Každopádně jsem upadla a musela jsem se rozhodně převalit víc než jednou, protože jsem šla u samýho okraje chodníku a dostala jsem se až k nějakému domu. To je Nero Wolfe?“

Dveře mezi předním pokojem a pracovnou se otevřely, objevil se v nich Wolfe a mračil se na nás. Odpověděl jsem jí, že ano, a oslovil jsem ho: „Slečna Hattie Annisová. Vypravuje mi, proč se opozdila na schůzku. Odešla do svého domu na Čtyřicáté sedmé ulici, a když se vracela, nějaké auto vyjelo na obrubník a vrazilo do ní. Vím, že tu pro vás není dost veliké křeslo, ale měla by ještě chvilku zůstat rovně ležet.“

„Jsem schopen dvě minuty postát,“ opáčil upjatě.

„Nevypadáte na to,“ konstatovala Hattie. „Byl byste výtečný Falstaff.“

„Nechte si to,“ zarazil jsem ji. „A to auto odjelo?“

„Asi jo. Když jsem se postavila na nohy, bylo v prachu. Nějaký pán a paní mi pomohli vstát a ještě jeden člověk se u mě zastavil, ale neměla jsem nic polámaného a mohla jsem jít, a tak jsem šla. Nechtěla jsem šplhat do autobusu. Musela jsem se držet těsně u domů a u každého bloku jsem se zastavila, abych si odpočinula. Poslední dva bloky jsem už myslela, že to nedokážu, ale dokázala jsem to. Jak jste věděl, že tu jsem, když jsem se složila?“

„Zazvonila jste. Podařilo se mi vás chytit, než jste spadla.“

„A zanesl jste mě dovnitř a já to propásla. Muž mě nesl na rukou a já nic nevěděla. Co je tohle za život?“

Wolfe o krok postoupil. „Madam, slíbil jsem panu Goodwinovi, že vám věnuji dvě minuty.“

Zvedla hlavu a já jí pod ni vsunul polštář. „Vřelé díky,“ poděkovala. „Báječný den. Chlapeček mě nese dovnitř, Falstaff mi věnuje dvě minuty – a tadyhle je třetí s kafem.“

Fritzův příchod s kávou usnadnil situaci. Pro Wolfa je host každý, kdo v jeho domě jí nebo pije, a hostům je třeba dělat pomyšlení – v rozumné míře. Nemohl mi nařídit, abych ji vyrazil, zatímco jsem přinášel stoleček pro podnos a Fritz jí naléval šálek kávy. A tak tam stál a mračil se: Počkal, až upila, a pak se jí zeptal:

„Pan Goodwin mi sdělil, že máte něco, zač byste podle svého mínění mohla získat odměnu. Co je to?“

Usedla a svlékla své vlněné rukavice. „To je dobrý kafe,“ pochvalovala si. „Napřed vám vyložím, jak jsem k tomu přišla. Mám dům na Čtyřicáté sedmé ulici. Narodila jsem se tam.“ Znovu usrkla. „Víte náhodou, že všichni lidé od divadla jsou cvoci?“

Wolfe zabručel: „Nemají na to monopol.“

„Možná nemají, ale je to zvláštní cháska. Neříkám, že je mám ráda, ale cítím s nimi. Můj otec měl divadlo.

Mám dům jen osm minut od Times Square a stačí mi jeden pokoj a kuchyň, a tak tam mohou bydlet, ať už platí nebo ne. Teď zrovna jich tam mám pět – tři chlapy a dvě děvčata – kuchyň mají k použití. Rozumí se, že si mají sami stlát a udržovat své pokoje ve slušném stavu, a někteří to také dělají. Já do jejich pokojů nikdy nechodím. Sama mám pokoj v prvním poschodí do ulice.“

„Kdybyste byla tak laskavá,“ přerušil ji stroze Wolfe, „k věci.“

„Hned k tomu dojdu, Falstaffe. Neskákej dámě do řeči.“ Upila. „Dobrá káva. V přízemí do ulice je přijímací pokoj. Nikdo tam zvlášť často nechodí, protože tam před léty zemřela moje matka, ale jednou za týden tam zajdu a trochu to tam obhlídnu. A když jsem tam zašla

včera odpoledne, vyběhla zpod piana myš a metla si to za knihovnu. Věříte tomu, že by myš mohla vyběhnout ženě nahoru po noze?“

„Ne,“ popřel důrazně Wolfe.

„Já taky ne. Vzala jsem si v hale deštník a šťárala jsem s ním za knihovnou,, ale myš nevyběhla. Ta knihovna, to jsou vlastně jen police bez zadní stěny, takže bych ji mohla dostat, kdybych vyndala knihy. V nejspodnější přihrádce jsou ‚Dějiny třinácti kolonií’ v deseti svazcích a sebrané spisy anglického historika Tomáše Macaulaye, kterým se rozlézají hřbety. Všecky jsem je vyndala, ale po myši ani vidu, ani slechu. Musela upláchnout, když jsem si šla pro deštník. Jenže vzadu za knihami ležel malý balíček, jaký jsem tam nikdy předtím neviděla. Rozbalila jsem ho, a tady ho mám. Kdybych s ním šla za poldama, nazdar, jaký byl? Můžem si odměnu rozdělit na tři díly, vy, já a tadyhle chlapeček.“

„Co je v něm?“

Otočila hlavu ke mně: „Rozbal to, chlapečku.“ Vytáhl jsem balíček z kapsy, sedl jsem si na židli, rozvázal provázek a rozbalil papír. Byl to špalíček úplně nových dvaceti dolarových bankovek. Lusknul jsem prstem nejprve přes jeden a pak přes druhý roh. Samé dvacítky.

„Představte si tohle hodit do chřtánu policajtům,“ řekla Hattie. „Samozřejmě věděl, že to mám, a pokusil se mě zabít.“

Wolfe broukl: „Kolik toho je, Archie?“

„Tloušťka špalíčku je asi dva palce. Na palec jich je tak dvě stě padesát. Plus –minus deset tisíc dolarů.“

„Madam, řekla jste, že se vás pokusil zabít. Kdo?“,

„Nevím, který z nich to byl.“ Postavila koflík na podšálek, zmocnila se konvičky a nalila si. „Mohlo by to být některé z děvčat, ale to bych nerada. Kdyby se mě byl nepokusil zabít, tak bych spíš –“

Ozvalo se zvonění domovního zvonku. Položil jsem prachy, papír i provázek na židli a šel jsem se do haly podívat. Byl to nějaký cizí muž střední velikosti, s kulatými rameny, v tmavošedém převlečníku a v klobouku, naraženém až po uši. Zavřel jsem nejprve dveře do předního pokoje a pak jsem mu otevřel a zeptal se:

„Přejete si, pane?“

Vytáhl z kapsy malé kožené pouzdříčko, pleskl jím, aby se otevřelo a podal mi je. Vzal jsem je do ruky. Státní finanční department Spojených států. Oddělení tajné služby. Albert Leach. Na fotce byl bez klobouku, ale pravděpodobně to byl on. Vrátil jsem mu je.

„Mé jméno je Albert Leach,“ představil se.

„Souhlasí,“ já na to.

„Rád bych mluvil s panem Wolfem a s panem Goodwinem.“

„Pan Wolfe není dosažitelný. Já jsem Goodwin.“

„Smím jít dál?“

Bylo to poněkud ošemetné. Tušil jsem samozřejmě čertovinu hned, jak mi ukázal svůj služební průkaz. V přízemí byly sice všechny stěny a dveře zvukotěsné, ale s Wolfem a Hattie spolu tam vevnitř jeden nikdy neví, a nechtěl jsem ho pouštět dál, jenže začalo zrovna sněžit, odpočívadlo před domem nebylo zastřešené a rozhodně jsem se chtěl dozvědět, o co mu kluše.

Ustoupil jsem stranou a on vešel. „Lituji,“ začal jsem, „ale pan Wolf je zaměstnán a já mu s něčím pomáhám, kdybyste mi tedy laskavě řekl –“

„Zajisté.“ Smekl, jeho vlasy byly značně prořídlé, ale ještě pár let může trvat, než se o něm bude právem říkat, že má pleš. „Chci se vás zeptat na ženu, která se jmenuje Tamiris či Tammy Baxterová. Je tady?“

„Ne. Kolem dvaceti pěti let? Pět stop dva palce vysoká, světle kaštanové vlasy, oříškově hnědé oči, váha šedesát kilogramů, kožešinový plášť a huňatý turban?“

Přikývl. „To se na ni hodí.“

„Byla zde dnes dopoledne. Přišla bez ohlášení a nečekaně v deset hodin dvacet minut, a odešla v deset třicet.“

„A už se nevrátila?“

„Ne.“ ‘ „Nevolala?“

„Ne.“

„Jiná žena jménem Annisová, Hattie Annisová tu nebyla?“

Sklonil jsem hlavu. „Víte, pane Leach, já jsem rád zdvořilý, ale co vlastně k čertu… Pan Wolfe je licencovaný soukromý detektiv a já jakbysmet, neodpovídáme na rozmanité otázky jen tak z dlouhé chvíle. Slyšel jsem o Hattii Annisové, protože se mě slečna Baxterová ptala, zda tu byla, a odpověděl jsem jí – ne. Požádala mě, abych ji zavolal, jestliže Hattie Annisová přijde. Ale pravděpodobně jí nevyhovím. Co když se paní Annisová dostaví a angažuje pana Wolfa, aby pro ni pracoval? Třebas si nebude přát, aby někdo věděl, že tu byla. Tak to pusťte z hlavy.“

„Jsem úředník, který chrání zákon, a agent vlády Spojených států.“

„To jste. No a?“

„Chci vědět, zda tu dnes byla Hattie Annisová.“

„Zeptejte se jí. Slečna Baxterová mi dala její telefonní číslo. Chcete je?“

„Mám je.“ Nasadil si klobouk. „Goodwine, znám vaši i Wolfovu pověst. Je možné, že vám u newyorské policie různé kousky projdou, ale radím vám, abyste to nezkoušel na Tajnou službu.“ Obrátil se a šel a ani za sebou nezavřel dveře.

Zavřel jsem za ním a vrátil jsem se zpět do pracovny. Vzal jsem si ze zásuvky Wolfova psacího stolu nejlepší lupu, ze safu novou dvacetidolarovou bankovku a pak jsem šel do předního pokoje. Wolfe stále ještě stál a zamračeně zahlížel na Hattii a ona měla projev. Při mém příchodu se odmlčela a obrátila se ke mně. „Nejvyšší čas, že jdeš, chlapečku. Snaží se mi tu namluvit, že třeba žádná odměna nebude, a já jaktěživo neslyšela – co to děláš?“

Shrábl jsem svazek bankovek, šel jsem s ním k oknu a položil jednu bankovku lícní stranou navrch, těsně vedle té ze safu. Spravila to jedna minuta se zvětšovacím sklem. Pak jsem vzal jednu bankovku ze spodu hromádky a jednu z prostředka a prohlédl jsem lupou i je. Totéž. Strčil jsem dobrou bankovku do kapsy a přistoupil jsem k Wolfovi a Hattie.

„Odměna tu pravděpodobně bude,“ řekl jsem jí. „Úřední. Jsou falešné. Padělky.“

2

O několik týdnů později jsem tuto příhodu vypravoval jedné své přítelkyni, a když jsem se dostal až k tomuto místu, požádal jsem ji, aby hádala, jak to Hattie přijala.

‚To je snadné,“ odpověděla má přítelkyně. „Obvinila tě jsi si z balíku vzal pravé bankovky a nahradil je falešnými. To tě mohlo napadnout, že to udělá.“ Má přítelkyně byla nebetyčně vedle, ale musím připustit, že to byla moje chyba. Nevykreslil jsem jí Hattii dost věrně a přesně, jako živou. Ve skutečnosti Hattie prohlásila:.Bodejť, že jsou falešné. Proč by v mém salóně schovával pravé peníze? A proč já bych je nosila k Neru Wofovi?“

„Vy jste věděla, že jsou padělané?“

„Bylo mi jasné, že musí být.“

„Neřekla jste mi o tom ani slovo.“

„Co bych říkala? Vám takovým dvoum velkým detektivům! Tobě to také bylo jasné, jinak bys je neprohlížel zvětšovacím sklem.“

Zakroutil jsem hlavou. „Nebylo mi to jasné, jenom jsem pojal podezření. Zmocnilo se mě, když jsem zrovna teď šel otevřít na zazvonění a za dveřmi jsem našel T-mana. T-man to je tajný od státního departmentu pro finance. Chtěl vědět, zda tu byla žena jménem Tamiris Baxterová. Sdělili jsem mu, že zde byla dnes dopoledne deset minut, nechala tu –“

„Tammy Baxterová? Tammy tu byla?“

„Správně. Ptala se, zda jste tu byla vy, a já to popřel. Nechala tu své telefonní číslo a poprosila mě, abych ji zavolal, kdybyste přišla. Teď se tu ptal zase T-man, jestli tu byla Hattie Annisová, a já mu odpověděl, že jsem proti tomu odpovídat na všetečné otázky, což je pravda. Tím se stalo, že jsem začal být zvědav na tenhle svazek bankovek a zatoužil jsem se jim podívat na zuby. Takže on mě opustil a já se podívat šel. A vy teď tvrdíte, že jste věděla, že to jsou padělky.“

„Archie,“ osopil se na mě Wolfe. „Předložil vám ten člověk svůj průkaz?“

„Samozřejmě.“

„Ptal se po slečně Annisové?“

„Ptal se, zda tu byla.“

„Proč jste ho neuvedl dál?“

„Protože jsem si chtěl prohlédnout ty bankovky. Neviděl jsem žádný důvod, proč bych měl tajnýho nechat, aby obtěžoval vašeho hosta, který si pochutnává na Fritzově kávě, kdyby byly v pořádku.“

Smůla byla, že už kávu dopila. „Výborně,“ odsekl, „tak jste si je prohlédl. Má Tajná služba v New Yorku svou úřadovnu?“

„Ano.“ Soupis věcí, které zná každý šestákový čmuchálek, ale on ne, by zaplnil celou knihovnu.

„Zavolejte tam a podejte jim zprávu. Odejde-li slečna Annisová před jejich příchodem, bankovky zde zadržte, budou ovšem chtít i ten balicí papír. Bude-li si přát, vydejte jí potvrzení.“ Otočil se a zmizel v pracovně a zavřel za sebou dveře.

Dlouho zavřené nezůstaly. Doznávám, že kdybych ji byl chtěl zastavit, stačilo udělat krok a napřáhnout paži, ale pomyslel jsem si, že jí měl přinejmenším poskytnout příležitost, aby mu mohla poděkovat za kávu. Udělal jsem tedy ten krok teprve, když už otevřela dveře, a pak jsem postoupil jen na práh. Wolfe si všiml, že tam je, teprve když se usadil do svého křesla za psacím stolem.

„To jste myslel vážně?“ zeptala se ho. „Zavolat poldy a předhodit jim tohle?“

„Poldy nikoliv, madam,“ odpověděl ostře. „Tajnou službu! Jako občan mám určitou odpovědnost. Padělané peníze jsou kontraband. Nemohu dovolit, abyste s nimi opustila můj dům.“

Opřela se rukou o okraj psacího stolu. „Patolízale,“ pravila. „Veliký detektiv Nero Wolfe je obyčejný lokaj fízlů. Kdyby tu byl Falstaff, musela bych se mu omluvit. Možná že nebyl zvlášť velký hrdina, ale nebyl krysa. To si na mě můžete koukat jak chcete, dáma chce mluvit a řekne si své. Našla jsem ty krámy ve svém domě a pomyslela jsem si, že bych to raději spálila, než abych to dala policajtům. Napadlo mě, že bude nejlepší, zjistit, kdo to tam strčil, a pak to dát do novin. Objevit padělatele, to je věc, která zrovna volá po odměně. Jenže jsem nevěděla, jak ho najít, protože já na to hlavu nemám. Řekla jsem si tedy, že si seženu detektiva, a o tu odměnu se s ním rozdělím, takže kliďánko můžu vzít rovnou toho nejlepšího. Tak jsem šla za Nerem Wolfem a takhle to dopadlo. Padělané peníze můžou být kontraband, ale nejsou to vaše padělané peníze, ale moje. Našla jsem je ve svém domě. Ale to všecko je vám fuk, chcete se zalichotit fízlům a ještě se tím chlubíte. Pliju vám do očí. Nikdy neplivám, ale na vás plivám.“ Udělala poloobrat. „A co ty, chlapečku, tak takhle jsi mi pomohl?“

„Madam,“ začal Wolfe.

Obrátila se jako na obrtlíku. „Nejsem u vás žádná madam.“

„V jednom máte pravdu,“ pokračoval Wolfe. „Vaše nařčení ze servility odmítám, ale v jednom bodě máte pravdu, a v zajímavém bodě. Nejsem úředník chránící zákon. Má soukromý občan právo zabavovat kontraband? Pochybuji. A dokonce i když má právo, je to jeho povinnost? Určitě ne. Tyto padělané peníze jsou vaše, dokud je nezabaví veřejný činitel. Přiznávám svůj omyl, ale přivodil jej chvat, nikoliv patolízalství. Chtěl jsem pouze vyjasnit

zmatenou situaci. Teď, aby to kat spral, podtrhla jste okolnost, které nemohu nedbat, ale právě tak nemohu nedbat své občanské povinnosti. Navrhuji: Pan Goodwin uloží bankovky do mého safu, odebere se s vámi do vašeho domu a zahájí vyšetřování. Říkáte, že jste mě chtěla angažovat, abych padělatele odhalil. Pan Goodwin rozhodne, zda toho lze dosáhnout bez dlouhého a nákladného šetření. Nelze-li, vrátím vám vaše vlastnictví, ale současně vyrozumím Tajnou službu, že jsem tak učinil. Ať tak či onak, nečekám žádný honorář. Nejste mou klientkou, snažím se pouze dostat ze zmatků. Nuže?“

„Odměnu rozdělíme na tři díly.“

„Odměna mě nezajímá.“ Mávl rukou na znamení, že se jí vzdává. „Pravděpodobně ani žádná nebude.“

„To by tedy být měla. Ne, že bych ji potřebovala, mám pro sebe dost a ještě něco navíc, ale jakživ jsem nevydělala žádné peníze a tady mám šanci. Schovat to k vám do safu, to je úplně v pořádku. Za to, co jsem vám řekla, se omluvím teprve, až uvidím co a jak.“

„Žádnou omluvu od vás nečekám. Archie?“

Dal jsem se do pohybu. Bankovky jsem stále držel v ruce, ale balicí papír a provázek zůstaly ležet vedle na židli. Šel jsem pro ně a papír jsem nesl opatrně za růžek. „Jeden dotaz,“ oznámil jsem. „Vzhledem k tomu, že balíček ukryl na místě, kde ho mohl kdekdo najít, měl asi dost filipa, aby na něm nezanechal otisky prstů, ale je také možné, že neměl. Jestli neměl, budu ho mít přišpendleného z fleku, hned teď. Mohu to ověřit během deseti minut, jenže to by bylo porušování důkazů. A otázka zní: Mám?“

„Jasně,“ pravila Hattie. „To bylo první, co mě napadlo, ale nevěděla jsem, jak na to.“

„Můžete zkoušku provést, aniž by zůstaly stopy?“

„Ne.“

„Pak ji neprovádějte. Počká.“

Mé otisky prstů už samozřejmě byly na obojím, na papíru i bankovkách, ale nebyl důvod přidávat další, uložil jsem tedy oboje opatrně do safu. Zeptal jsem se Wolfa, zda pro mě má nějaké pokyny, a on odpověděl, že ne, prý vím, co situace vyžaduje. Přinesl jsem z předního pokoje Hattiinu kabelku a rukavice, kabát si nechala na sobě. Napadlo mě, že bych jí ještě měl zkusit tep, ale nenechala mě. Zavedl jsem ji do umývárny, aby se podívala do zrcadla. Musela připustit, že by její obličej mohl vzbuzovat určitou pozornost, a když se opět vynořila, šmouha byla tatam a dokonce si trochu zastrčila vlasy.

Cestou do Desáté avenue na stanoviště taxíků trochu kulhala, ale tvrdila, že to nic není, že ji jen na jednom místě bolí v boku. Na Třicáté osmé ulici jsme stáli na červenou a pohled na ozbrojeného poldu, který stál na chodníku, ji podnítil k vysvětlování, proč na ně má tak svrchu. Vyrozuměl jsem, že jeden z nich bez sebemenší příčiny zastřelil jejího otce, ale podrobnosti mi připadaly jaksi mlhavé a zajímal jsem se spíš o něco jiného: co ví o Tammy Baxterové? Zřejmě musí být do celého případu nějak zapletená, protože se po ní ptal ten tajný. Hattie prohlásila, že ne, Tammy to být nemůže, protože má jen jeden kostým, dvoje šaty, tři blůzičky a dvě sukně a její kožíšek je pravý králík, a kdyby byla padělatelka bankovek, měla by víc šatstva. Souhlasil jsem, že to zní velmi přesvědčivě, ale proč se o ni ten tajný zajímal? Jak dlouho žije v domě u Hattie? Tři týdny. Co ví Hattie o jejím původu a minulosti? Nic. Hattie nikdy nevyžadovala žádná doporučení. Když někdo přišel a chtěl místo, kde by se mohl vyspat, prostě je dostal, ubytovala ho. Nebo ji.

Další čtyři nájemníci tu všichni bydleli déle – jeden z nich, Raymond Dell, už přes tři roky. Po válce měl Raymond Dell vždycky tolik rolí, že mohl dvakrát týdně obědvat v nejlepší restauraci u Sardiho, v padesátých létech se výborně činil v Hollywoodu, ale teď byl skoro na dně, kromě sem tam nějaké figurky pro televizi.

Druhý, Noel Ferris, bydlel u Hattie půldruhého roku. Asi před rokem hrál v nějakém kuse, který během čtyř dnů zhasl, a v této sezóně v jiném, který vydržel čtrnáct dní, než propadl.

Pavel Hannah se nastěhoval před čtyřmi měsíci, byl to ještě chlapec, něco přes dvacet, a v broadwayském rejstříku ještě žádný záznam neměl. Zatím jen zkoušel ve hře, která měla mít premiéru příští měsíc v jednom divadle mimo Broadway, v Houbě.

Marta Kirková, služební věk jedenáct měsíců. Dvacetiletá. Rok hrála v „Krátce a sladce“. Nyní studuje ve Východním baletním studiu.

Tohle všechno jsem se dozvěděl, než vůz zabočil do Čtyřicáté sedmé ulice a přirazil k obrubníku. Tammy Baxterová pravila, že dům je příšerná díra, a taky byl, stejně jako stovky jiných v této části města. Jak jsem otvíral domovní dveře, vítr vmetl do vestibulu hrstku sněhu, Hattie odemkla vnitřní dveře a vstoupili jsme. Navrhl jsem jí, abychom se nejdříve podívali na knihovnu, zda by mi prachová situace nemohla poskytnout nějaké informace, jak dlouho tam balíček ležel, ale když jsme si v hale svlékali kabáty, zaduněl ze schodů hlas:

„To jste vy, Hattie?“

Po hlase následoval jeho vlastník, vysoký, hubený chlápek s báječnou zvlněnou hřívou bílých vlasů, ve starčičkém modrém županu se spoustou fleků. Zahřímal: „Kde jen jste dlela v širém světě, na zemi, pod ní, nebo ve vzduchu. Bez vás jen temná hrobka jesti tento dům! Bez vůně pomerančů.“ Všiml si, že tam jsem já, a dodal: „Dobrý den, pane.“

„Pan Goodwin, pan Dell,“ pravila Hattie. Chtěl jsem mu podat ruku, ale on se uklonil a uklonil jsem se tedy místo toho také. Za mnou se ozval hlas: „Pro pomeranče si pojďte sem, Rayi! Mám nějaké. Dobré jitro. Hattie – chci říci, dobré odpoledne.“

Ve dveřích vzadu v hale stála dívka a Raymond Dell zamířil k ní. Hattie šla za ním a já v závěsu za ní, až jsme se ocitli v kuchyni. Ve středu jí vévodil mohutný stůl, krytý linoleem, a na něm se na velké mosazné míse kupila vysoká pyramida pomerančů. V době, kdy jsem vstoupil, Dell už se jednoho zmocnil a začal jej loupat. Ve vzduchu se chvěla vůně kávy.

„Slečna Kirková, pan Goodwin,“ představila mě Hattie. Marta Kirková na dvacítku nevypadala. Měla se čím pochlubit, nad krkem i pod ním, a měla dolíčky ve tvářích. Podívala se na mě, kývla a zeptala se Hattie: „Nevíte, kde je Tammy? Už dvakrát ji volal telefon, nějaký muž, jméno neřekl.“

Hattie odpověděla, že neví. Dell zvedl zrak od svého pomeranče a zahřměl na mě: „Vy jste civil, pane Goodwine?“

Byla to dobře volená otázka, neboť jestliže jsem neměl nic společného s divadlem, moje odpověď ukáže, zda k němu mám tak blízko, abych věděl, že lid divadelní ostatní nazývá civily. Odpověděla však za mě Hattie.

„Před panem Goodwinem si dejte pozor na jazyk,“ varovala ho. „Přišel, protože má v úmyslu napsat o mně a mém domě článek pro jistý časopis. Budeme všichni slavní. Otisknou tam naši fotografii s Carolou Taspersovou. Bydlela tu skoro rok.“

„Pro který časopis?“ chtěl vědět Dell. Marta Kirková obhopsala stůl a udělala přede mnou pukrle. „Co vám mohu nabídnout? Omeletu ze skřiváncích vajíček? S lanýži?“

Trochu mě mrzelo, že jsem Hattie navrhl, aby takhle vysvětlovala mou přítomnost. Byla hanba klamat dívku, která dovede udělat tak krásné pukrle. „Radši si je schovejte,“ odpověděl jsem. „Tohle vejce jsem nejen nevyseděl, ale ještě jsem je ani nesnesl.“

Raymond Dell mě provrtával svýma hluboko posazenýma, modrošedýma očima. „S Carolou Jasperovou bych se nedal vyfotografovat ani za všechno zlato Persie a Indie.“

„Můžete se skrčit v pozadí,“ usadila ho Hattie. „Pojďte, pane Goodwine.“ Hnula se kupředu. „Chce si prohlédnout dům. Doufám, že je ustláno.“

Pravil jsem jim nashledanou a vyšel jsem za ní. V půli haly se mě zeptala, aniž by ztlumila hlas: „Jaké to bylo? Dobré?“

„Fajn,“ řekl jsem tak hlasitě, aby to vzadu slyšeli. „Mají zájem a to je výhoda.“

U předních dveří vlevo stanula, otevřela a vešla. Následoval jsem ji a zavřel jsem za sebou. Rolety byly spuštěné a v místnosti panovala skoro taková tma jako v noci. Ale stiskla vypínač a chomáček žárovek u stropu zalil pokoj svým světlem. Rozhlédl jsem se. Pohovka

potažená temně rudým plyšem či sametem, stejný typ křesel a židlí, mramorem obložený krb, vybledlý a vyšlapaný koberec, u pravé stěny pianino a za ním police s knihami.

„Tady," prohlásila Hattie a přistoupila k policím. „Zastrkala jsem knížky zpátky, tak jak byly." Pohnul jsem se kupředu, abych se k ní přidal, když tu jsem koutkem oka cosi zahlédl. Otočil jsem hlavu a vida, co to je, obrátil jsem se ještě víc a stanul jsem jako přimražený. Za pohovkou bezvládně ležela na podlaze Tammy Baxterová a vytřeštěnýma očima zírala na strop, kolmo z její hrudi směrem k chomáči světel trčela střenka nože, jako by jí ukazovala, kam má zírat.

3

Čistě jen, abych vám předvedl, jak zrůdně umí zareagovat lidský mozek – jako byste to už dávno nevěděli – první, co mě zčistajasna napadlo, bylo, že Hattie měla pravdu ve svém tvrzení, že na padělatelku by Tammy měla víc šatstva. Tu myšlenku vyvolala skutečnost, že se jí sukně vyhrnula až po pás a obnažila nohy. Bleskla mi hlavou v první desetině vteřiny. Druhá myšlenka se rovněž týkala Hattie a byla neméně zrůdná, ale jen pro muže. Zakládala se na čistě mužském předpokladu, že ženy nejsou dost otrlé, aby snesly pohled na mrtvolu. Ohlédl jsem se, a Hattie mi stála hned u lokte a civěla na ni.

„To je nůž," podotkla.

To prosté zjištění skutečnosti způsobilo, že jsem se vzpamatoval. Dřepl jsem si vedle Tammy, zvedl jsem jí ruku a silně stiskl nehet palce. Když jsem stisk uvolnil, zůstal nehet bílý. Ruka mrtvě pleskla na koberec a já vstal. Pohlédl jsem na hodinky: jedna hodina a dvanáct minut. „Teď se tedy na policajty vynadíváte," poznamenal jsem. „Kdybyste nechtěla – Ruce pryč! Nesahejte na ni!"

„Nechci na ni sahat," namítla a nedotkla se jí, pouze vzala za lem sukně a pokusila se jej stáhnout přes nohy, sukně však byla schumlaná vespod a dala se stáhnout jen nad kolena.

„Je to váš dům," řekl jsem. „Měla byste jít telefonovat, ale bude-li vám to milejší, zavolám sám."

„Telefonovat fízlům?"

„Ano."

„Je to nutné?"

„Jistě."

Šla a sedla si do křesla. „To jsou ty konce," pravila. „Takhle to dopadá vždycky. Když chci něco vymyslet, nejde mi to. Ale tobě to jde, chlapečku, myslet je tvoje práce, tvůj obor. Měl bys být schopný vymyslet něco lepšího než volat poldy."

„Obávám se, že to nejde, Hattie." Zarazil jsem se. Teprve, když jsem sám slyšel, jak mi to vyklouzlo, došlo mi, že se pro mne stala Hattií. Pokračoval jsem: „Ale nejdřív pár otázek, pro případ, že by po nějakém přemýšlení byla později poptávka. Viděla jste Tammy, když jste se sem dnes dopoledne vrátila, abyste si přišila knoflík?"

„Ne."

„Viděla jste někoho?"

„Ne."

„Viděla jste řidiče vozu, který vjel na chodník a vrazil do vás?"

„Ne, jak bych mohla? Přijel odzadu."

„Ten pán a paní, kteří vám pomáhali vstávat, i ten další muž řidiče zahlédli?"

„Ne, ptala jsem se jich, ale řekli, že ne. Na to se teď nemohu soustředit, musím myslet na tohle. Půjdem nahoru do mého pokoje. Ray a Marta nevědí, že jsme sem zašli. Půjdeme nahoru do mého pokoje a vy tam něco vymyslíte."

„Nemohu jí vymyslet život a nemohu vymyslet její tělo někam jinam. Máte-li v úmyslu zapomenout, že jsme sem šli a co jsme našli, co potom? Tvrdila jste, že se do tohohle pokoje moc nechodí. Zavoláte vy nebo mám sám?“

Její rty se těžce rozhýbaly. „Za nic nestojíš, chlapečku. Já si ten knoflík neměla přišívat.“ Postavila se, ale zvlášť pevná v kolenou nebyla. „Jdu nahoru a žádný poldy nechci ani vidět.“ Dala se do pohybu, ne však směrem ke dveřím. Stanula nad mrtvým tělem, podívala se na ně a pronesla: „Vaše vina to není, Tammy, vaše jméno už nikdy nebude velkými písmeny nad vchodem do divadla.“ Odvrátila se a šla, ve dveřích se obrátila a řekla: „Telefon je v hale.“ A zmizela.

Rozhlédl jsem se po místnosti. Nikde jsem nespatřil žádné známky zápasu a nic, co by nepatřilo k zařízení pokoje – ani Tammyinu kabelku kupříkladu. Znovu jsem se k ní sklonil, abych si prohlédl střenku nože; byla to jednoduchá, čtyři palce dlouhá střenka z červeného dřeva, taková, jaké se používají u velkých kuchyňských nožů. Nůž byl zaražen až po rukověť a nikde nebyla žádná krev. Vzpřímil jsem se a šel jsem do haly k poličce s telefonem. Z kuchyně sem doléhaly různé hlasy. Za zmínku stojí, že telefonní přístroj stál na volně přístupném místě a nebyl na mince. Buď na tom Hattie byla tak dobře, že jí mohlo být jedno, kdyby nájemníci její laskavosti zneužívali, nebo jim věřila, že si té volnosti nadměrně využívat nedovolí. Jenže teď si zřejmě jeden z nich dovolil využít volnosti a vrazil nůž do Tammy Baxterové. Vytočil jsem číslo, které znám ze všech nejlíp.

„Ano?“

Snažil jsem se Wolfa přesvědčit, že takhle se člověk do telefonu nehlásí, ale bezúspěšně. „Já,“ odpověděl jsem. „Volám z domu slečny Annisové, abych hlásil komplikaci. Šli jsme se podívat do salónu na knihovnu a našli jsme na podlaze Tammy Baxterovou s nožem v hrudi. To je to děvče, které se dnes ráno přišlo zeptat, zda u nás není slečna Annisová a po níž se poptával ten T-man. Slečna Annisová nechce zavolat policii, takže budu nucen já. Mluvím tiše, protože přístroj je umístěn v hale a v kuchyni, při otevřených dveřích, jsou lidé. Dívám se po nich. Potřebuji pokyny. Slíbil jste vrátit slečně Annisové, co jí patří, a rád sliby plníte. A tak – co si mám nechat pro sebe, až mi budou klást různé otázky?“

„Opět,“ zavrčel.

„Opět co?“

„Opět vy. Máte mimořádný talent vesele vtancovat do bažiny. U všech všudy, proč byste si měl něco nechávat pro sebe? Nechávat nač?“

„Netancuji a není mi do skoku. Vy jste mě sem poslal. Za minutu či dvě vám dojde stejně, jako došlo mně, že budu muset vysvětlovat, proč jsme si ohlášení padělaných bankovek nechali až na potom. Nemusím se zmiňovat o podrobnosti, že jsem je prozkoumal a zjistil, že jsou falešné. Až a pokud mi někdo takovou otázku položí, mohu to popřít.“

„Fuj. A co ta ženská?“

„Bylo by to dvě: jedna. Její jedno svědectví proti našim, kdyby došlo na lámání chleba, ale nemyslím, že na ně dojde. Prohlásila, že žádného poldu nechce ani vidět a odebrala se do svých komnat. Vidět je samozřejmě bude, nebo oni ji, ale pochybuji, že toho od ní moc uslyší. Má na poldy příšerně svrchu. Vsadím se s vámi deset ku jedné, že jim nepoví ani, že vůbec dnes dopoledne někde byla. Avšak je-li vám milejší, aby se jim všechno vyklopilo –“

„Bylo by mi milejší celou tu příhodu vymazat. Zatracená práce. Výborně. Tu podrobnost vypusťte.“

„Jasné. Budu doma, až tam budu.“

Položil jsem sluchátko a zamračil jsem se na ně. Občan naleznuvší nějaký předmět, zvláště mrtvé tělo, jest povinen nález okamžitě ohlásit, a já byl kromě občana ještě navíc licencovaný soukromý detektiv, ale pro dalších pět minut už mě neoběsí. Dellův hlas stále ještě burácel z kuchyně. Hattie říkala, že bydlí v pokoji v prvním poschodí do ulice. Šel jsem ke schodišti, vyklusal jedny schody a dal se přímo přes horní halu a zaklepal jsem na dveře.

Ozval se její hlas: „Kdo je to?“

„Goodwin. Pro vás chlapeček.“

„Co chcete? Jdete sám?“

„Jsem sám a chci se vás na něco zeptat.“

Zazněly kročeje, pak skřípění odmykaného zámku, byl by potřeboval naolejovat, a dveře se otevřely. Vstoupil jsem a ona za mnou zase pečlivě zavřela a zamkla. „Ještě tu nejsou,“ vysvětlil jsem jí. „Volal jsem pana Wolfa a navrhl jsem mu, že by celou věc značně zjednodušilo, kdybychom jeden bod vynechali, vás včetně, že jsme věděli, že jde o bankovky padělané. Něco takového nás ani ve snu nenapadlo. Připustíte-li, že jste věděla nebo měla podezření, že jsou falešné, bude všechno o hodně a hodně nepříjemnější. Tak mě napadlo, že –“

„Komu bych to měla připustit?“

„Poldům. Přirozeně.“

„Nehodlám poldům nic připouštět ani nepřipouštět. Já se žádnými policajty mluvit nebudu.“

„To je ono. Tím lépe pro vás.“ Nemělo význam vysvětlovat jí, jak je vedle. „Kdybyste si to náhodou rozmyslela, pamatujte si, nevěděli jsme, že jde o padělané peníze. Mrzí mě, že za nic nestojím.“

Sebral jsem se a šel, zavřel jsem za sebou dveře a když jsem mířil ke schodišti, zaslechl jsem zaskřípění zámku. V hale v přízemí ještě stále zněly hlasy z kuchyně. Přistoupil jsem k telefonu a vytočil Watkins 9-8241, dostal spojení, udal své jméno, požádal o seržanta Stebbinse a po krátkém čekání jsem ho měl na drátě.

„Goodwin? Mám práci.“

„Za chvilku jí budete mít ještě víc. Napadlo mě, že pro úsporu času obejdu hlavní štáb. Volám z domu slečny Hattie Annisové, šest-dvacet-osm Západní čtyřicátá první ulice. Je tu v přijímacím pokoji mrtvola – žena s nožem v prsou. PPM – při příchodu mrtvá – to jest při mém příchodu. Zatím si odskočím zakousnout něco k obědu.“

„Vy jste úplnej mor. Opět vy. Tohle mi ještě chybělo, do...“ vyslovil slovo, které slušný člověk do telefonu neříká. „Zůstanete tam, kde jste, a nebudete do ničeho strkat své pracky. Objevil jste ji samozřejmě vy.“

„Neobjevil jsem ji samozřejmě, prostě objevil.“

Vyslovil další nevhodné slovo. „Opakujte adresu.“

Opakoval jsem, a spojení bylo přerušeno. Když jsem pokládal sluchátko, zaťukal mi další nápad. Hattie nebyla v dohledu, aby mi vynadala co do patolízalů, lokajů a ropuch a trochu zdvořilosti nikdy neuškodí. A krom toho by mohl být zajímavý a poučný pohled na reakce seržanta Stebbinse, když si jiný úřad bude chtít hrát na jeho písečku. Sáhl jsem do poličky pro telefonní seznam, vyhledal číslo a vytočil je.

Mužský hlas ohlásil: „Restor dvě, devět sto.“

Choval se diskrétně, ale já mám rád věci na rovinu a zeptal jsem se: „Oddělení Tajné služby?“

„Ano.“

„Rád bych mluvil s panem Albertem Leachem.“

„Pan Leach není momentálně přítomen. Kdo volá, prosím?“

„Jmenuji se Archie Goodwin a mám pro pana Leacha sdělení. Dnes dopoledne se mě ptal na mladou ženu jménem Tammy Baxterová. Vyřiďte mu, že slečna Baxterová je mrtvá. Byla zavražděna. Její tělo bylo nalezeno v přijímacím pokoji v domě na Čtyřicáté sedmé ulici, kde bydlela. Právě jsem vyrozuměl policii. Myslím, že pan Leach –“

Pustil jsem sluchátko do vidlice, otočil jsem se a vykřikl: „Hej vy tam! Stůjte!“

Hezký mladý muž se zastavil na půl cestě do přijímacího pokoje a otočil se na patě. Vzadu v hale se ozvaly kroky a hlas Marty Kirkové, přiklusala poklusem tanečnice, a jí v patách

rázoval dlouhými kroky Raymond Dell. V tom zabzučel v kuchyni bzučák. Přešel jsem halu a otevřel jsem domovní dveře. Byli to dva uniformovaní buldoci. Vstoupili, a ten první se rozhovořil: „Jste Archie Goodwin?“

„To jsem.“ Ukázal jsem na dveře do salónu. „Tam.“

4

O dvě hodiny později, v půl třetí a deset minut, když jsem seděl v kuchyni u velkého stolu, pojídal právě krejkry se sýrem a ostružinovou zavařeninou a zapíjel kávou, poslal pro mě inspektor Cramer z Oddělení pro vraždy-západ, za tím účelem, aby mě mohl požádat o laskavost. Jen velmi málo lidí či situací dokázalo dohnat inspektora Cramera tak daleko, aby mne požádal o laskavost, ale Hattie Annisová to zvládla.

U stolu se mnou seděli dva z nájemníků, Noel Ferris a Pavel Hannah. Ferris byl ten hezký mladík, který se objevil, když jsem telefonoval. Hannah byl ještě mladší, ale ne tak hezký. Měl růžové, buclaté tváře, malý nos a odstávající uši. Jeden poskok pro něj došel na zkoušku do divadla. Ve chvíli, kdy pro mě Cramer poslal, probíral s Ferrisem otázku, kdy byli naposledy v salóně. Ferris uváděl, že se tam asi před měsícem jednou večer šel podívat, je-li piano opravdu takový křáp, jak tvrdí Marta. A bylo, zjistil, že je ještě horší. Hannah říkal, že tam vstoupil, včera to bylo dva týdny, protože si šel dolů zatelefonovat, ale u telefonu zrovna byla Marta a on nechtěl zůstat stát v hale a poslouchat, co mluví. Před tím dali k lepšímu hádku kvůli noži. Hannah tvrdil, že jej poznal jako jeden z kuchyňských nožů, který často používal, a Ferris mu odporoval, že jej identifikovat neměl, že měl jenom říci, že mu je podobný. Dostali se pěkně do varu, aniž by věnovali nějakou pozornost městskému zaměstnanci, sedícímu u dveří v křesle, které si přinesl.

Do salónu mi přístup povolen nebyl, ale viděl jsem, jak tam vcházejí a vycházejí různí experti, a někteří tam ještě zůstali. Purley Stebbins osobně se dostavil asi deset minut po párku z hlídkového vozu. První interview jsem udělil jemu a odbývalo se v kuchyni. Po druhé mě v místnosti nad kuchyní – později jsem se dozvěděl, že je to pokoj Alberta Delia – vyslýchal inspektor Cramer a T-man Albert Leach. Pokládal jsem to za zaslouženou poctu, protože nebýt mě, kde jim byl konec. Mé zavolání na Tajnou službu přivedlo do klusu Leache, a jeho objevení přivedlo inspektora Cramera. Beze vší pochyby. Dostalo se mi tedy možnosti vidět, jak na cizí autoritu reaguje Cramer a ne Stebbins. Zvlášť poučné to nebylo, protože jako obvykle reagoval především na mě.

„Tvrdíte, že jí Wolfe řekl, že žádný honorář nečeká a o odměnu se nezajímá, a přitom vás sem s ní poslal a vy jste zaplatil taxík. Hlouposti. Znám Wolfa a znám vás. Vy si myslíte, že tohle spolknu?“

Nebo: „Vy se mi pokoušíte namluvit, že přesně nevíte, za jak dlouho po nálezu těla jste zavolal Stebbinse, protože jste se při objevení těla nepodíval na hodinky. To je lež. Máte takový cvik, že jste se na ně podíval úplně automaticky a Raymond Dell a Marta Kirková vypovídají, že jste s Hattie Annisovou odešli z kuchyně jen pár minut po jedné. Stebbinse jste zavolal v jednu třicet čtyři. Půl hodiny. Co jste dělal?“ Nebo: „Nechte si ty šaškárny!“

Byl samozřejmě v nevýhodě, protože už od samého začátku čekal, že se naštve, protože o mně věděl, že vím, jak ho naštvat, a byl si vědom, že mu to nemyslí, když se dopálí. A tak jsem z toho vybruslil bez jediného škrábnutí a jistá ošidná okolnost vůbec nepřišla na přetřes. O balíčku jsem mu sdělil veškerá fakta – od okamžiku, kdy mi jej Hattie předala, až do chvíle, kdy jsem jej uložil do safu, s výjimkou jediné podrobnosti, a on ani Leach vůbec nenaznačili, že by s ním mohlo být něco v nepořádku. Leach na to jen jedinkrát narazil, když už také byl na větvi.

„Varoval jsem vás, abyste na Tajnou službu nezkoušel žádné levoty,“ vybuchl. „A ve chvíli, kdy jsem se vás ptal, zda tam nebyla Hattie Annisová, seděla s Wolfem vevnitř. Právě

jste to připustil. Zamlčel jste informaci, kterou po vás požadoval agent federální vlády při výkonu své povinnosti, a budete se z toho zodpovídat.“

„Zodpovím to hned,“ ujistil jsem ho. „Proč bych vám měl o komkoliv cokoliv vykládat? Pokud jste měl nějaký pádný důvod, abyste se mě na Hattii Annisovou vyptával, pak jste se mi o něm opomněl zmínit. Inspektor Cramer se mi o ničem zmiňovat nemusí, protože v jejím domě jsme spolu – ona a já – našli mrtvolu, a chytit vraha je jeho práce. Možná že je nějaká spojitost mezi vraždou a balíčkem, který slečna Annisová našla a odnesla k panu Wolfovi, a na jeho otázky tedy odpovídám. Takhle z jedné vody na čisto mě nenapadá vůbec žádná otázka, na niž bych byl povinen odpovědět vám. Chcete se o ni pokusit vy?“

Zaútočil jsem na něho záměrně. Dříve nebo později se mě někdo zeptá, zda jsem věděl, že ty peníze byly padělané, a tak jsem si to zrovna tak dobře mohl odbýt teď a mít to zaprotokolováno. Leach se jen podíval na Cramera a Cramer pokračoval..

V půl třetí a deset minut, když do kuchyně vstoupil tajný jménem Callahan a pravil, abych šel k inspektorovi Cramerovi, předpokládal jsem, že rozhodli, že nadešel čas vyzkoušet mě z té desetitisícové otázky, ale hned jak jsem zahlédl Cramerův obličej, jsem poznal, že o to nejde. Místo, aby mi začal dávat do těla, žvýkal cigáro, a to provozuje, jen když se mu něco nezamlouvá. V Dellově pokoji byl kromě něho poručík Rowcliff a ještě jeden polda. Leach se tam nevyskytoval. Z Cramera to lezlo jak z chlupaté deky. Vytáhl doutník z pusy, vrazil jej zase zpátky a zachraptěl: „Potřebujeme, vaší pomoc, Goodwine.“

„Pomáhat, to je moje,“ odpověděl jsem.

„Jo.“ Nebyl to ten správný tón, jakým se žádává o laskavost. „Poradil jste té ženské, Annisové, aby se zavřela na klíč?“

„Ne. Hlásil jsem to, hned jak k tomu došlo.“

„Jo.“ Vyňal doutník. „Nechce otevřít dveře. Nechce otevřít klapačku. Nechceme dveře vyrážet, dokud nebudem muset. Je to vaše klientka, a když jí řeknete, ať odemkne, udělá to.“

„Není klientka ani moje, ani pana Wolfa.“

„To říkáte vy. Neotevře dveře, když ji o to požádáte?“

„Snad ano.“

„Okej Požádejte ji o to.“

Dovolil jsem si rozbalit úsměv číslo tři. „Tak, jak vy si to představujete, to nepůjde. Ne s vámi za loktem. Jsem ochoten udělat pokus, budu-li v hale sám, dveře tohohle pokoje budou zavřené a já sám jí objasním situaci. Zaujímá vůči policistům jakýsi osobitý postoj. Nějaký polda jí zastřelil tátu.“

„Jo, před patnácti léty. Copak nemá rozum?“

„Ne.“

„Mohlo by ji napadnout, že vyrazíme dveře, budeme-li muset. Povíte jí to?“

„Jasan. Za shora uvedených podmínek. Zůstanete se svým komonstvem tady a dveře budou zavřené. Rowcliffovi to pomalu myslí, ale rychle běhá.“

„Nechte si ty fóry,“ zavrčel Cramer a strčil doutník do pusy.

Vyšel jsem z pokoje, zavřel za sebou, přešel halu, zabouchal Hattie na dveře a zeptal jsem se: „To jsem já, chlapeček, Goodwin. Já sám. Pusťte mě dovnitř. Chci se vás na něco zeptat.“

Zazněly kroky a pak její hlas: „Kde jsou?“

„Pořád ještě v domě, ale v bezpečné vzdálenosti. Nejsem lokaj.“

V zámku zarachotil klíč a dveře se otevřely. Vstoupil jsem a zavřel jsem na zámek. Měla spuštěné rolety a rozsvíceno. V ruce držela nějaký časopis. „Mohl jste mi přinést něco k jídlu,“ prohlásila. „Neměla jsem nic k obědu. Nestojíte za nic.“

Pohlédl jsem jí do obličeje. „Už podruhé mi říkáte, že nestojím za nic,“ odpověděl jsem. „Měli bychom si to probrat. Když to myslíte vážně, proč jste mě pouštěla dovnitř?“

„Myslela jsem, že mi nesete něco k jídlu. Když říkám, že nestojíte za nic, platí to jen pro teď, když to říkám. Mám hlad.“

„Okej. Ve skutečnosti stojím za moc a jsem hrozně hodný. Proč bych si jinak dal tu práci jít sem, abych vám poradil, že byste se měla držet co nejdál od dveří, protože je přijdou vyrazit?“

„To že udělají?“

„Proč by neudělali?“

„Protože vědí, že budu střílet.“

Rozhlédl jsem se. Masivní ořechová postel, velký psací stůl se stahovacím krytem, toaletní stolek se zrcadlem, prádelník, židle a všude po stěnách fotografie mužů a žen, herců ze všech koutů země. „A čím budete střílet?“ informoval jsem se.

„Ničím,“ odvrkla. „Žádnou zbraň nemám, ale to oni nemůžou vědět.“

Zahleděl jsem se na ni. „Dovolíte, abych vám říkal Hattie?“

„Ne. Až uvidím, jak to dopadne.“

„Dobrá, slečno Annisová. Polda jménem Cramer, inspektor, mě požádal, abych k vám šel a řekl vám, že sem vniknou. Dokážou to, aniž by se dostali do palební čáry, a udělají to. To je vše, oč mě požádal, že mám vyřídit. To, co teď dodám, přidávám ze svého. Budou-li muset rozbít dveře, aby se k vám dostali, je naprosto jisté, že si vás odvedou sebou dolů do města a pravděpodobně vás zadrží jako stěžejního svědka. Vyšetřují vraždu, k níž došlo ve vašem domě, a patříte mezi podezřelé. Naproti tomu, vpustíte-li je a odpovíte jim na otázky, které mají právo položit, pravděpodobně vás neseberou a můžete spát ve své vlastní posteli.“

Vyjeveně na mě zírala. „Říkáte, že patřím mezi podezřelé?“

„Docela jistě. Mohla jste to udělat tehdy, jak jste si přišla domů přišít knoflík.“

„Vy mě podezříváte?“

„Samozřejmě, že ne. I když za moc nestojím, nejsem padlý na hlavu.“

Stiskla rty. „Budou mě muset odnést.“

„To se může stát. Je jich dost a mají želízka.“

„Budou je potřebovat.“ Postavila hlavu na stranu. Pramen šedých vlasů jí spadl přes oko, ale nenamáhala se odhrnout jej zpátky. „Dobrá, chlapečku. Ještě nikdy jsem nenajímala detektiva. Musím něco podepsat?“

„Koho si najímáte, slečno Annisová?“

„Tebe. Říkej mi Hattie.“

„Mne najmout nemůžete, pracuji za fixní plat pro Nera Wolfa.“

„Pak tedy najímám Nera Wolfa.“

„Aby udělal co?“

„Aby policajtům ukázal, zač je toho loket. Aby s nimi zatočil tak, až si budou přát, aby nikdy do mého domu ani nohou nepáchli. Aby jim vypálil rybník.“

„Takovou fušku by nevzal. Můžete ho najmout pro vyšetřování vraždy a není vyloučené, že vaši zakázku splní jako vedlejší produkt. Má však přehnané představy o honorářích a pochybuji, že byste si to mohla dovolit.“

„Pomáhal bys mu?“

„Jasně, tím se živím.“

Pevně zavřela oči. V okamžiku je zas otevřela. „Mohla bych mu zaplatit desetinu svého celého majetku, kromě domu. Mohu mu zaplatit čtyřicet dva tisíc dolarů. To by mělo postačit.“

Stálo mě trochu přemáhání, abych nevalil oči. „To by mělo,“ souhlasil jsem. „Přejete-li si, abych vaši nabídku přednesl, musím položit otázku, kterou položí on. Co se peněz týká, je velice realistický. To, co kromě domu vlastníte, je v něčem příhodném? Musela byste něco prodat, například závodního koně nebo jachtu?“

„Neutahuj si ze mě, chlapečku. Jsem také realistická, co se týče peněz. Je to v nezdanitelných cenných papírech, uložených v pancéřové schránce ve sklepení jedné banky. Chcete, abych vám něco podepsala?“

„To není třeba, když vám teď říkám Hattie.“ Potlačil jsem popud natáhnout ruku a odhrnout jí s oka ten pramen vlasů. „Možná že po zbytek dne už nebudete moc dosažitelná, a tak zůstaneme při tomhle: najala jste pana Wolfa, aby vyšetřil vraždu, a kdyby tuto práci nepřijal, vyrozumím vás okamžitě, jakmile se mi podaří spojit se s vámi.. A vy necháte –“

„Proč by tu práci neměl přijmout?“

„Protože je génius a je výstřední. Géniové žádné důvody nepotřebují. Ale to nechte na mně. A hodláte-li nás platit, mohu rovnou začít vydělávat. Máte polštářek pod razítka?“

Odpověděla, že ano, ve stole. Našel jsem jej tam v jedné přihrádce. Velínový papír prý žádný nemá, našel jsem tedy v jejím časopise stránku s barevnou reklamou, která měla dost široké bílé okraje, vytrhl jsem ji a řekl jsem Hattie: „Potřebuji všech deset prstů. Napřed vaši pravou ruku, palec. Takhle.“

Neptala se proč. Neptala se vůbec nic. Buď věděla proč a nač, anebo jen chtěla, aby bylo po mém – můžete hádat, váš dohad je stejně dobrý jako můj. Když jsem měl celou soupravu, pravou ruku na pravém okraji, a levou na levém, opatrně jsem list složil a zastrčil mezi stránky svého zápisníku.

„Okej,“ prohodil jsem. „Můžete nechat dveře otevřené a já Cramerovi řeknu –“

„Ne, já nechci. Jestli dveře vyrazí, tak si to zaplatí.“

Nastalo nové vysvětlování.

„Když je někdo tak realistický jako vy, pokud jde o peníze,“ přesvědčoval jsem ji, „měl by být stejně realistický, když se jedná o vyšetřování vraždy.“ Ale stála na svém. Přemlouval jsem ji, že je nemusí zvát nebo pouštět dovnitř, ať prostě nezamyká, a ona řekla, že za nic nestojím. Odešel jsem tedy. V téže vteřině, kdy jsem překročil práh, zapadly za mnou dveře a zaslechl jsem, jak západka klapla. Šel jsem dozadu a otevřel dveře Dellova pokoje.

„Tak co?“ zeptal se Cramer.

„Je to na draka,“ odpověděl jsem ve dveřích. „Má-li mozek, neumím si představit, nač ho používá. Chce si najmout Nera Wolfa, aby vám to dal sežrat. Vysvětlil jsem jí, že si ji pravděpodobně vezmete s sebou a necháte si ji tam, budete-li nuceni vylomit dveře. Ona odpověděla, že si ji budete muset odnést. Jakmile jsem vyšel, zamkla.“

„Dobrá,“ kývl Cramer. „Když si o to koleduje, má to mít.“ Obrátil se a prohodil něco k Rowcliffovi, ale nezůstal jsem stát, abych si poslechl co, protože jsem si potřeboval vyřídit nutnou pochůzku. Callahan, tajný, který mě dovedl z kuchyně, nebyl v dohledu, a sejdu-li po schodech bez doprovodu, nikdo mě pravděpodobně nezastaví. Vycouval jsem ze dveří, sešel jsem na podestu, seběhl dolů, a zatímco jsem si bral kabát a klobouk, zeptal jsem se poldy dole v hale, zda ještě sněží. S oblékáním jsem si dal načas. Pak jsem otevřel vstupní dveře a vypadl jsem.

Sníh se sypal čím dál hustěji a na chodníku už ho ležela na palec tlustá vrstva. Venku hlídali dva mohutní ozbrojenci, čtyři policejní vozy zaparkované ve dvojstupu a skupinka neúředních kriminologů. Zahnul jsem k východu, za rohem na Osmé avenue jsem ve snack baru našel telefon a vytočil jsem číslo. Byly čtyři hodiny pryč a Wolfe zřejmě bude nahoře ve sklenících na odpoledních táčkách s orchidejemi, konají se od čtyř do šesti. Ohlásil se Fritz a já ho požádal, aby mě přepojil.

„Ano?“ Wolfe je do telefonu vždycky strohý, ale vyruší-li ho tam nahoře, je ještě strožejší.

„Zase já. Z boxu na Osmé avenue. Opustil jsem scénu po anglicku, protože musím podat hlášení. Pokud jde o peníze, rozpory ve výpovědích nebudou. Slečna Annisová, které teď říkám Hattie, si zapnula pusu na knoflíky a nehodlá je rozepnout. Zamkla se ve svém pokoji a Cramer s Rowcliffem se zrovna chystají probít dovnitř. Stebbins se tam nikde nekoná. Já jsem za –“

„Byl tady.“

„Kdo? Stebbins?“

„Ano. Mluvil jsem s ním skrz dveře. Chtěl ten balíček peněz. Řekl jsem mu, že mu ho nemohu vydat, protože není můj a byl svěřen do úschovy vám. O tom, že by byly falešné se nezmiňoval. Nepustil jsem ho dovnitř. Nepotěšilo ho to.“

„To si pište. Cramer po mně chtěl, abych přesvědčil Hattie, že jim má otevřít, a já se pokusil – ne skrz dveře, pustila mě dovnitř. Když jsem jí sdělil, že si ji vezmou s sebou a nechají si ji tam, jestliže budou musel vyrazit dveře, pravila, že si vás najme, abyste jim vypálil rybník. Vysvětlil jsem jí, že jediné, co pro ni můžete udělat, je vyšetřit vraždu a pálení rybníka, bude-li jaké, bude v nejlepším případě vedlejší produkt, a honorář bude vysoký. Odpověděla, že může zaplatit dvacet jedna tisíc dolarů, desetinu nezdanitelných cenných papírů, které má uloženy v bankovním trezoru. Odvětil jsem jí, že zatím zůstane přitom, jako že vás najala, a kdybyste případ odmítl převzít, protože jste výstředník, že jí dám vědět. Potíž je, jak ji mám vyrozumět, bude-li nedosažitelná? Mám požádat Cramera, aby jí řekl, že máte moc práce?“

„Ano.“

„To je správné,“ souhlasil jsem soucitně. „Radši vyhladovíte, než abyste pracoval – když zrovna nemáte chuť k jídlu. Ve skutečnosti chtěla najmout mne a já jí řekl, že mě může mít, jen když si najme vás. Zůstanu na drátě, dokud nenapočítáte do deseti.“

„Hrom do vás,“ zavrčel z hloubi svého srdce. „Třeba žádné cenné papíry nemá. Je pravděpodobně nemajetná.“

„Nic takového. Je střelená, to ano, ale žádná lhářka. Okouzlila mě a jsem jejím dlužníkem. Donutila Cramera, aby mě požádal o laskavost.“

Ticho. Potom další zabručení: „Pojďte domů a podejte zprávu. Uvidíme.“

5

Jedním z pravidel v tomto domě je – nikdy nemluvit o práci při jídle, a druhé – nikdy o ní nemluvit ve sklenících, s výjimkou zcela naléhavých případů. Onoho zimního dne netkvěla naléhavost v tom, že by si nějaký neočekávaný vývoj událostí vyžadoval okamžitou akci nebo, že by v důležitém případu nastala krize. Pracovat či nepracovat? tak zněla otázka, a Wolfe ji musel rozhodnout, a dokud nad ním visela, nemohl se s tím pravým potěšením nimrat v orchidejích. Nevyslechl mou zprávu uprostřed oslnivých barev v jednom ze tří skleníků, nýbrž v přesazovací místnosti, hřaduje na své veliké, zvlášť vyrobené vysoké stoličce u hrncovacího stolu. Theodor právě u výlevky myl květináče a usadil jsem se tedy na jeho stoličku.

Wolfe zprávu obvykle poslouchá se zavřenýma očima a zřídkakdy mě přeruší nějakými dotazy. Když jsem skončil, zhluboka, z plných plic nabral dech, zase vzduch vypustil, otevřel oči a zaskuhral: „Nějaké poznámky nebo návrhy?“

„Ano, pane. Moře. Za prvé – Hattie Annisová je mimo hru. Není možné, aby se dokázala tak přetvařovat, když jsme tam vešli a našli mrtvolu. Nikdy bych se nepokusil předpovědět, co udělá, ale vím, co neudělala. Nezabila Tammy Baxterovou. Za druhé – to, že se nezeptali, zda jsem věděl, že jde o padělky, je urážkou mé inteligence a vaší také. Leach požádal Cramera, aby se o tom nezmiňoval, protože chce zjistit jejich původ. Dopadení padělatele dá vždycky přednost před dopadením vraha. A kdyby přede mnou padla zmínka o falšování bankovek, mohl bych to já přihrát nějakému reportérovi. Zřejmě si myslí, že nedovedem spočítat, kolik je dvě a dvě. Přijde za mnou T-man, vyptává se mě na ženu, která si u mne nechala balíček bankovek, a myslí si, že mi ani nepřijde na mysl, že by mohly být falešné?“

„Nevěděl, že tu byla a že tu nechala balíček.“

„Dozvěděl se to při mém výslechu. Slyšel, jak to říkám Cramerovi, a Cramer si určitě okousal všechny nehty. Ten by si medil, kdyby nás načapal se štosem falešných bankovek.

Deset ku jedné, že sem pro ně Stebbinse poslal Leachovi za zády. Za třetí – Tammy Baxterová byla T-woman.“

Wolfe se ušklíbl. „To něco je?“

„Teď ano: žena od Tajné služby. Když mohou být u státního departementu pro finance muži, proč by nemohly být i ženy. O žádné jsem sice ještě neslyšel, ale dnes dopoledne se Leach ptal, zda tu byla, a když jsem mu řekl, že byla a odešla, zeptal se, jestli se vrátila nebo volala, a pak změnil téma a zaměřil se na Hatii Annisovou. Proč se nevyptával, co Tammy Baxterová říkala? Protože to věděl, hlásila mu to. Znal také telefonní číslo toho domu. A Cramer zrovna tak. Jak to, že ho víc nezajímalo, o čem jsem s Tammy Baxterovou rozprávěl jen hodinu před tím, než byla zavražděna? Protože už to věděl od Leache.“

„Do toho domu ji tedy nasadila Tajná služba?“

„Tutovka. Zřejmě vědí, že někdo z nájemníků rozšiřuje falešné peníze. Pochybuji však, že vědí který. To by věděli, i kdo zabil Tammy Baxterovou, a nemyslím, že by se odvážili nepovědět nic Cramerovi – ale možné to je. Hrají svou velkou hru a nejde jim o rozšiřovatele, ale o dílnu. Za čtvrté – je to jeden z podnájemníků, svědčí o tom nůž, který pochází z kuchyně. Raymond Dell, Noel Ferris, Paul Hannah, Marta Kirková. Výběr by se nám zúžil, kdyby jeden z nich – nebo i víc – měl alibi a bylo by ho možné škrtnout. Za páté – pakliže Hattie Annisová je vaší klientkou, chcete pravděpodobně promluvit s Parkerem, protože jste proti tomu, aby váš klient tvrdl v díře. Brnknu mu.“

„Neřekl jsem, abyste mu volal.“

„Neřekl jste, abych nevolal.“

Stiskl rty. Zhluboka vzdychl. „Čert vás vem. Zavolejte ho.“

„Výborně. Ale napřed ještě jedno. Za šesté – vzhledem k tomu, že nás vůbec ani nenapadlo, že by v balíčku mohly být padělky, nevidím žádný důvod, proč bych z něho nemohl sejmout otisky prstů. Předpokládám, že nezamýšlíte majetek své klientky vydat, dokud vám to nenařídí soud.“

„Jistěže ne. Určitě však na něm budou ještě jiné otisky než vaše – její.“

„Její mám.“

„Máte.“

„Ano, pane. Pro strýčka Příhodu.“

„Tak.“ Vstal ze stoličky. „Takže vy jste rozhodl. Až si budete přát svolat poradu, dejte mi vědět. Zmizte.“

Ani v naléhavých případech není snadné projít uličkami těchto tří prostor bez zastávky, tentokrát jsem se však zastavil jen jednou, tam, kde na čtyřech čtverečních stopách police Miltonie roezlis stavěla na odiv přes padesát hroznů svých květů. Byla to nejlepší žeň Miltonií, jakou kdy Wolfe a Theodor měli: A když vám na šikmých sklech nad hlavou tančí sněhové vločky, je taková podívaná ještě neuvěřitelnější.

Vzhledem k tomu, že bylo po úředních hodinách, vytočil jsem domácí číslo advokáta Nathaniela Parkera, a když se ohlásil, přepnul jsem nahoru k Wolfovi a zůstal jsem na drátě a poslouchal, jak je mou povinností, pokud mi není řečeno, abych toho nechal. Měl určité pochybnosti, zda se podaří vylovit naši klientku dřív než druhý den dopoledne, protože museli vylomit dveře, aby se k ní dostali, a odmítala vypovídat, ale slíbil, že okamžitě půjde na věc a udělá co může. To tedy bylo vyřízeno. Šel jsem k safu a vyňal jsem z něho balicí papír a bankovky.

Byla to práce na dvě hodiny a hodinu jsem strávil večeří, takže jsem skončil teprve v devět. Trvalo mi to tak dlouho, protože za a) balicí papír má pro snímání otisků bídný povrch, za b) musel jsem každý otisk porovnat napřed se svými a pak ještě jednou s Hattiinými otisky a za c) musel jsem být zatraceně opatrný, kdyby tam nějaký důkaz byl, abych jej neporušil. Poslední hodinu byl Wolfe se mnou, seděl za svým psacím stolem v jediném křesle, v němž mu je opravdu dobře, a říkal si v knížce, kterou měl právě rozečtenou. Tu a tam po mně střelil

pohledem, doufal samozřejmě, že mu co chvíli ohlásím, že ho mám, a bude mít snadnou fušku. Ve čtvrt na deset jsem se však obrátil v křesle a oznámil jsem: „Ne. Naprosto jistě nic. Sedm otisků dobrých, dvanáct slušných a čtrnáct rozmazaných. Ty, co se dají určit, jsou jedině moje nebo Hattie. Buďto jej nikdy nebral do rukou bez rukavic, nebo otisky setřel.“

Musím mu přičíst k dobru, že nikdy neklade hloupé otázky jako: Jste si tím jist? nebo: Přezkoušel jste i bankovky? Pouze zabručel: „To bychom chtěli příliš mnoho.“ Zvedl svou záložku do knihy – tenký zlatý pásek, který mu vzdor vypasenosti jeho účtu věnoval jeden klient – vložil jej do knihy a odložil ji. „Co navrhujete?“

Nechal jsem jeho ironii plavat, posbíral jsem bankovky a balicí papír, stále ještě jsem s nimi zacházel opatrně, a odnesl jsem je do safu. „No,“ prohlásil jsem, když jsem se vrátil na své místo, „teď je zapotřebí mozek a vy o jednom víte. Já jen obstarávám pochůzky. Vím, že v pracovních záležitostech nikdy dům neopouštíte, ale kdybyste –“

Zazvonil domovní zvonek. Nabídl jsem sám sobě sázku tři ku jedné, že to bude Cramer pravděpodobně s Leachem, aby mu nebylo smutno. Vstoupil jsem do haly a stiskl vypínač lampy na odpočívadle. Byl bych tu sázku prohrál. Vrátil jsem se a ohlásil Wolfovi: „Všichni čtyři. Dell, Ferris, Hannah a Marta Kirková.“

Zamračeně na mě hleděl. „Vy jste je pozval?“

„Nikoliv, pane. Je to návštěva bez pozvání. Lidi nemají žádné uznání. Mohli alespoň zavolat.“

„To je vyloučené! Nejsem připraven. Ještě jsem si nic nepromýšlel. Přiveďte je.“

Šel jsem ke vchodu, otevřel vstupní dveře a vyzval je, aby šli dál. Marta Kirková vešla první, ale pukrle neudělala a Raymond Dell se neuklonil. Když jsem zavřel a obrátil se, seděla na lavici, stahovala si přezůvky a muži si svlékali kabáty. „Už jste svůj článek napsal?“ dotazoval se Dell.

Bylo to už tak dávno, plných osm hodin, že trvalo několik vteřin, než mi došlo, nač se ptá. „Oh,“ prohlásil jsem. „Už jsem úplně zapomněl, že jsem nějaký psal. Byl jsem vyrušen.“

„Chceme mluvit s Nerem Wolfem,“ oznámila Marta Kirková. „A s vámi.“

„To nás tedy můžete mít oba najednou. Tudy, prosím.“ Postoupil jsem ke dveřím pracovny, ustoupil jsem stranou a oni husím pochodem defilovali kolem mne. Wolfe vstal, při každém jménu, které jsem pronesl, sklonil hlavu o osminu palce dopředu a pak usedl. S cizími lidmi si nikdy nepodává ruce. Martu Kirkovou jsem chtěl usadit do koženého červeného křesla, ale Dell nás předběhl, a tak jsem jí přisunul žluté blíž k sobě. Ferris a Hannah si za ní přitáhli svá. Wolfe po nich klouzal pohledem zprava doleva a zleva doprava.

„Marto, začni,“ řekl Pavel Hannah.

„Ne,“ odporovala Marta. „Byl to Hattiin nápad.“ Pořád ještě se měla čím chlubit a dolíčky ve tvářích stále ještě byly na svém místě, ale nevypadala na to, že by mi samým nadšením chtěla udělat omeletu ze skřiváncích vajíček. Obrátila se obličejem ke mně a pak k Wolfovi. „Je to šílené,“ prohlásila. „Ten nápad, že Hattie – je prostě šílený.“

„Ona nechce říci, že Hattiin nápad je šílený,“ vysvětloval Noel Ferris. „Má na mysli, že nápad, že Hattie zabila Tammy Baxterovou je šílený. Hattiin nápad byl, že bychom za vámi měli jít.“

„Jak tvrdí Marta,“ dodal Pavel Hannah.

„Děcka hloupá,“ huboval Raymond Dell. Bílou hřívu měl zmáčknutou pod kloboukem, ale už se zase začínala zvedat. „Štěkat se a štířit tváří tvář tragédii.“

„Smrt není tragédie,“ opáčil Ferris. „Život je tragédie.“

„Slečna Annisová měla nápad, že sem máte přijít a rozvinout přede mnou svou filosofii?“ dotazoval se Wolfe. „Slečno Kirková, vyrozumívám, že hovořila s vámi.“

Marta přikývla. „Hovořila se mnou. Říkala, že si vás a pana Goodwina najala, abyste poldům vypálili rybník, a že sem máme jít a povědět vám všechno, co jsme jim řekli.“

„Kdy si vás najala?“ optal se Hannah. Buclaté tvářičky mu trošku splaskly.

Wolfe si ho ani nevšiml a nespustil oči z Marty. „A co ještě říkala?“

„Nic. Nemohla. Šla jsem ze schodů a oni ji nesli ven a ona mě zahlédla a řekla mi to a já jí slíbila, že ano. Nemohla jsem to samozřejmě hned vyřídit ostatním, pořád ještě nás vyslýchali, ale udělala jsem to, hned jak policajti odešli.“

„Oni ji doslova nesli? Její tělo?“

„Ano. Dva muži.“

„Otevřeli dveře do jejího pokoje násilím?“

„Ano.“

Wolfe zamručel. „Pravděpodobně žalovatelné. Zaznamenejte si: Slečna Annisová je moje klientka, ale můj úkol je jiný, než jak jej popsala. Byl jsem angažován, abych vyšetřil vraždu, která byla spáchána v jejím domě.“

„Ona ji nespáchala,“ prohlásila Marta. „Ale zavřeli ji. To je šílené.“

„Spáchal ji pohlavní zvrhlík,“ oznámil Hannah. „Minulý týden za ní nějaký chlap šel až ke dveřím. Když mi to vypravovala, nabídl jsem jí, že si na něj počkám, ale ona s tím nesouhlasila. Řekla, že s ním zatočí sama, udělá-li to ještě jednou. A také by zatočila.“

Noel Ferris ohrnul ret. „Lohengrine Hannahu,“ protáhl. „Tihle pohlavní zvrhlíci jsou proklatě mazaní. Vniknout dovnitř samozřejmě byla hračka, mohl si přinést kufr všech možných souprav klíčů, ale vzít z kuchyně nůž, to už byl opravdu výkon. A my víme, že ho vzal, protože ty jsi ten nůž poznal.“

„Vy se s tím všichni pořád oháníte.“ Hannahovi ještě víc zrůžověly tváře. „To se ví, že jsem ho poznal s tím vroubkem, co na něm byl. Předpokládám, že jste ho poznali všichni. Marta určitě.“

„Já ano,“ potvrdila Marta.

Ferris obrátil ruku dlaní nahoru. „Pak jsem jej tedy měl poznat také. Příliš jsem podlehl své sentimentalitě, vždycky jí podlehnu. Měl jsem takový neurčitý dojem, že by bylo lip připustit zdání, že to byl nůž cizinec. Jsem tak trochu přecitlivělý. Nemohl jsem snést pomyšlení, že nůž, kterým jsem si krájíval šunku, byl…“ gestem ruky větu dokončil, hereckým gestem.“

Raymond Dell si odfrkl. „Zajíci pitomí! Vy tři, jeden jak druhý! Nepřišli jsme sem žvanit, ale posloužit přítelkyni, jíž za tolik vděčíme. Tammy Baxterová nebyla ještě tak docela jednou z nás, byla v domě nová. Co my víme? Hattie se jí mohla z nějakého důvodu nesnesitelně bát. V záchvatu šíleného strachu, v záchvatu zoufalství ji zabila. To je docela dobře možné. Všichni víme, že Hattie nebyla ve své kůži. Pokládali jsme ji za neschopnou jakéhokoliv úskoku a najednou si přivedla tohoto muže Goodwina, detektiva z povolání – přivedla ho do toho domu a představila ho mně a Martě pod falešnou vlajkou.“

Ferris vysoko pozvedl obočí. „Ale přišel jste sem přece, aby jste jí posloužil?“

„Přišel.“ Dellovo zahřímání by se bylo neslo až na galerii, kdyby tu nějaká byla. „Zda zabila či ne, zda bylo radno svěřiti svůj osud do rukou těchto mužů zde – Wolfa a Goodwina – na nás teď není vynášet svůj soud. Můžem se pouze ptát, co učinit, či říci, bychom jí pomohli?“ Upřel své modré, hluboce posazené oči na Wolfa. „A můžeme se ptáti jenom vás.“

Marta Kirková dodala. „Hattie říkala, že vám máme opakovat všechno, co jsme povídali poldům.“

Wolfe zakroutil hlavou. „To možná nebude třeba. Doufám, že ne.“ Odkašlal si. „V povaze celé situace tkví, že už jen možnost sedět a poslouchat vás představuje určitou malou pomoc. Když v mé přítomnosti rozmlouvají čtyři lidé, a já vím, že jeden z nich před necelými dvanácti hodinami spáchal vraždu, musel bych být ťulpas, abych z toho nevytěžil žádný náznak. Jen se na sebe podívejte teď – vaše reakce na to, co jsem právě řekl. Všichni na mne upíráte oči. Jeden z vás otevřel ústa, aby mi skočil do řeči, ale zavřel je. Ani jeden z vás se nepodíval po druhých, nebo po někom druhém. Ale vím, že jednomu z vás se sevřelo srdce. Ptá se sám sebe – mají mé oči správný výraz, a co má ústa, neměl bych něco říci? Je si ovšem

vědom, že je zapotřebí víc než jen náznak či podezření, abych ho usvědčil, ale náznak či podezření může pro mne být odrazovým můstkem.“

Já z toho tedy žádný náznak nevytěžil. Nikdo z něho oka nespustil, Marta měla pootevřené rty a Ferris je zkřivil. Pavel Hannah přežvykoval. Dell zvedl bradu a zamračil se. Ferris se otázal: „Vy víte, že to byl jeden z nás? Jak?“

„Ne z náznaku, pane Ferrisi. Je zde nůž a je zde mé přesvědčení, pro mě dostatečně podložené, že ho nepoužila slečna Annisová, ale to není vše. Proč pana Goodwina přivedla do svého domu v masce vám raději neprozradím, i když jeden z vás – nepochybně uhodl, proč jsem to ponechal dohadům.“ Položil obě dlaně na opěradla křesla. „A teď můžeme pokračovat. Tři z vás se sem dostavili, aby pomohli přítelkyni, a jeden, protože neměl odvahu odmítnout, neodváží se ani odmítnout odpověď na mé otázky a čekám, že se prozradí. Jestliže se už prozradil policii, maříme čas, ale zakládám svůj postup na předpokladu, že se neprozradil. Selžu-li, bude to proto, že jsem nepoložil správné otázky, ale nemám v úmyslu selhat.“

Otočil hlavu. „Pane Delle, zaplatil jste za poslední tři měsíce nájemné ze svého pokoje?“

6

Brada Raymonda Della se zvedla o další čtvrtinu palce. „Mohli bychom odmítnout všichni.“

Wolfe přikývl. „To byste vskutku mohli, myslíte-li, že byste tím prospěli své přítelkyni, jíž za tolik vděčíte. Mám vyslýchat ostatní?“

„Ne. Pokud jde o vaši otázku, je-li Hattie vaší klientkou, můžete se zeptat jí. Možná že už jste to udělal. Už tři roky jsem z pokoje žádné nájemné neplatil a ona žádné nepožadovala.“

Wolfe pohnul hlavou. „Slečna Kirková?“ Pořád ještě na něho zírala. „Na tohle se mě poldové neptali,“ podotkla.

Wolfe zabručel. „Mají svou techniku a já zase mám svou. Tato otázka souvisí s problémem, jak jej vidím já. Je vám nepříjemná?“

„Ne. Bydlím tam bezmála rok a každý týden jsem zaplatila pět dolarů.“

„Ze svého běžného příjmu?“

„Žádný běžný příjem nemám. Každý měsíc dostávám od otce šek.“

„Věřím, že to není nepříjemné jemu. Pane Ferrisi?“ Noel Ferris si olízl rty. „Pochopit, jak to souvisí s vraždou, je nad mé síly,“ prohlásil, „ale odmítnout odpověď nemám odvahu. Nepočítal jsem, jak na tom jsem s nájemným, ale můžete si to vypočítat vy. Loni v létě jsem třináct týdnů hrál v televizi, a dal jsem Hattie stopadesát dolarů. Pořad, v němž jsem byl, skončil v listopadu a od té doby jsem měl v televizi jen sem tam nějaký štěk. Před čtrnácti dny jsem jí dal šedesát dolarů. Tak si to vyčíslete.“

„Jste o stoosmdesát dolarů pozadu. Pan Hannah?“ Pavel Hannah se zatvářil rozhodně. „Nejde mi o odvahu odmítnout,“ vyhrkl. „Vy si třeba myslíte, že vaše otázka s věcí nějak souvisí, ale já ne. Tvrdíte, že víte, že jeden z nás zabil Tammy Baxterovou, ale já tomu nevěřím. Vím zatraceně dobře, že já to nebyl. Nikoho nezabijete bezdůvodně, a jaký důvod tu mohl být? Bydlela tam pouhé tři týdny a sotva jsme ji znali. Ten nůž nic nedokazuje. Ten, kdo ji zabil, se nějak dostal dovnitř, a když už byl v domě, mohl se zmocnit nože. K tomu, co říkám, žádnou odvahu nepotřebuji.“

Wolfe potřásl hlavou. „Máte obdivuhodný temperament, ale je to plácnutí do vody. Otázka, zda máte odvahu nebo ne, vůbec nevyvstává, jste-li nevinný. Otázka zní, proč tu jste? Abyste prokázal laskavost přítelkyni, nebo abyste se předváděl?“

„Jsem zde kvůli tomu, co Hattie řekla Martě, a chtěl jsem slyšet, co k tomu můžete uvést vy. A vy se vyptáváte, jestli mám zaplacené nájemné, pro pána krále! Tak tedy. Bydlím tam čtyři měsíce a týden co týden jsem zaplatil. Prokazuje to něco?“

„Samozřejmě. Že nejste chudý. Máte nějaký příjem?“

„Ne. Mám úspory.“

„Tak. V této věci je jasno.“

Wolfe spočinul očima na Martě. „A teď, slečno Kirková, přejdeme k tomu, co jste vypověděla policii, při nejmenším v jedné podrobnosti. Co jste dělala dnes dopoledne, řekněme od půl jedenácté do jedné. Kde jste byla?“

„Byla jsem ve svém pokoji, až asi do čtvrt na jednu. Policie to chtěla vědět přesně, ale nemohla jsem jim to říci. Včera večer jsem se dostala domů pozdě, a když vstanu, vždycky hodinu cvičím. Kolem čtvrt na jednu jsem šla dolů do kuchyně. Došly pomeranče a šla jsem je ven koupit. Nebyla jsem pryč déle než deset minut. Opékala jsem si slaninu s vejci, když tam přišel pan Dell a pak Hattie s panem Goodwinem a Hattie vykládala, že chce napsat článek pro nějaký časopis a pak odešli –“

„To úplně stačí. Kde je váš pokoj?“

„Ve druhém poschodí do ulice, nad pokojem slečny Annisové.“

„A co ostatní? Kde mají pokoje?“

„Rayův je v prvním patře do dvora – tedy Raymonda Della. V mém poschodí měla pokoj do dvora Tammy Baxterová. Nade mnou bydlí Noel Ferris a pokoj do dvora ve stejném patře patří Pavlu Hannahovi.“

„Viděla jste některého z nich dnes dopoledne?“

„Ne, dokud nepřišel do kuchyně Ray, a to bylo po poledni.“

„Slyšela jste, jak se někdo z nich pohybuje nebo mluví?“

„Ne.“

„Ani pana Ferrise v pokoji nad vámi?“

„Ne. Mám za to, že vstal a odešel, než jsem se vzbudila.“

„Slyšela nebo viděla jste něco, co by mohlo mít nějaký význam?“

Zakroutila hlavou. „Policie si myslí, že jsem musela něco slyšet, když jsem byla v kuchyni, ale já nic neslyšela.“

Wolfe obrátil hlavu vlevo k Raymondu Dellovi v červéném koženém křesle. „Pane Delle. Vím, že jste krátce před jednou, právě když slečna Annisová s panem Goodwinem vcházeli do domu, sestupoval po schodech. Co předtím?“

„Nic,“ zaburácel Dell.

„Nic?“

„Nic. Opustil jsem svůj pokoj poprvé. Až do té doby jsem žádného neviděl, nic neslyšel a nic neviděl. Spal jsem“

„Jak jste potom věděl, že došly pomeranče?“

Dell trhl bradou nahoru. „Co to má znamenat? Oh.“ Udělal posuněk. „Ten chlap Goodwin. Věděl jsem to, protože tam žádné nebyly, když jsem si pro ně šel dolů v časných hodinách – v pozdních nočních hodinách.

V noci nespím, čtu. Četl jsem Sofokla: Oidipus Rex, a když jsem ho dočetl, asi tak v pět nebo v šest, dostal jsem chuť na pomeranče. To já mám v tu dobu vždycky. Žádné jsem nenašel, vrátil jsem se do svého pokoje a nakonec jsem si trochu zdříml.“

„Takže to bylo obvyklé? Zřídkakdy se začínáte hýbat před polednem?“

„Nikdy.“

„A v noci čtete. Jak trávíváte odpoledne?“ Dell se zamračil. „Může vám tohle být k něčemu dobré?“

„Ano. Může.“

„Až bude, rád bych byl při tom. To bude zjevení hodné Sibyly Cumaejské. Dělám slečnu k dětem.“

„Co že děláte?“

„Běžný odporný termín zní hlídat děti. Mám přítele malíře, jmenuje se Max Elder a bydlí v jednom činžáku na East Side. Zemřela mu žena. Má syna a dcerku staré tři a čtyři roky, pětkrát do týdne je pět hodin denně hlídám, od dvou do sedmi. Za odměnu. Každé pondělí a úterý mám volno, a když se mi zachce, mohu se potulovat po tržištích. Zamračil jste se. Mohu nabízet svůj talent v peleších televize. Zachce se mi, jen když musím.“

„Jaká je adresa pana Eldera?“

Dell pokrčil rameny, bylo to herecké pokrčení. „Tohle už hraničí s šílenstvím. Nicméně, je v telefonním seznamu. Tři-čtrnáct. Misijní ulice.“

„Jak dlouho už jste – uh – jak dlouho pro něho konáte tyto služby?“

„Něco přes rok.“

Wolfe ho nechal být. „Pane Hannahu. Vzhledem k tomu, že teď už se vás budu ptát pouze na to, co jste už vypověděl policii, na to, kde jste se zdržoval dnes dopoledne, doufám, že vás mé otázky nebudou dráždit.“

„Mám vás až po krk,“ vyrazil ze sebe Hannah. „Předvádím se, huh? Tvrdnu tu jenom proto, že jsem to Martě slíbil. Odešel jsem z domu něco po deváté hodině a několik hodin jsem strávil ve West Side, v docích, a pak jsem si sedl na autobus a jel do středu města a chvilku před polednem jsem se dostal do Houby – do divadla Houba. V poledne jsme začali zkoušet. Kolem druhé hodiny pro mě přišel nějaký chlápek, vyplázl na mě odznak a prohlásil, že mě volají k výslechu a odvedl mě do Čtyřicáté sedmé ulice.“

„Co jste dělal v docích?“

„Pozoroval jsem a poslouchal. Studujeme hru „Buď vůle tvá“, hraji nosiče a rád bych ho podal věrně.“

„Kde je divadlo Houba?“

„V ulici plukovníka Bowieho, poblíže Houstonské třídy.“

„Máte v té hře hlavní úlohu?“

„Ne. Hlavní roli nehraji.“

„Kolik řádků má?“

„Moc ne. Žádná velká role to není. Jsem mladý a učím se.“

„Jak dlouho už zkoušíte?“

„Asi měsíc.“

„Už jste někdy vystupoval v divadle?“

„Jednou, loni na podzim. Měl jsem roličku v ‚Potěšení bylo na mé straně’.“

„Jak dlouho ta hra běžela?“

„Šest týdnů. Na divadlo, které není na Broadwayi, víc než slušné.“

„Máte nějaké zvláště oblíbené místo při svých návštěvách doků?“

„Ne, jen se tak potuluji sem a tam, koukám a poslouchám.“

„Děláte to každý den?“

„Pro pána, to ne.“

„Kolikrát jste tam byl za uplynulý měsíc?“

„Jen jednou, kromě dneška. A párkrát v době, kdy jsem tu roli dostal, v listopadu.“

Napadlo mě, že alespoň jednu základní hereckou způsobilost má. S odvahou či bez odpovídal pohotově a ochotně na všechny otázky, týkající se jeho kariéry, ať již s případem souvisely nebo ne.

Kdyby Wolfe dospěl k názoru, že by mu pomohl podrobný popis děje hry „Buď vůle tvá“, stačilo jen se zeptat.

Ale zřejmě jej nepotřeboval. Otočil hlavu. „A vy, pane Ferrisi?“

„Teď se mi ulevilo," připustil Noel Ferris. „Když jsem z toho, co se mě ptali, pochopil, že jsem skutečně podezřelý z vraždy a současně mi bylo jasné, že nemám žádné alibi, vypadalo všechno pěkně černě. Věřte mi. Což jestli všichni ostatní byli někde jinde a mohou to prokázat? A tak vám, pane Wolfe, děkuji, že se mi hodně ulevilo. Co mne se týče, odešel jsem z domu po desáté a navštívil jsem čtyři agentury. Ve dvou z nich si vzpomenou, že jsem tam byl, ale přesnou dobu, kdy, si pravděpodobně pamatovat nebudou. Pak jsem doslal hlad a vrátil jsem se domů, abych si něco snědl. Obědy za pět dolarů si nemohu dovolit a ty za osmdesát centů nemohu jíst. Při vstupu do domu jsem viděl nějakého muže u telefonu, jak říká, že Tammy Baxterová byla zavražděna a její tělo leží v přijímacím pokoji."

„Co to bylo za agentury?"

„Herecké. Pro divadlo a televizi."

„Navštěvujete je denně?"

„Ne. Přibližně dvakrát týdně."

„A co ostatních pět dní? Jak trávíte čas?"

„Nijak. Čas tráví mě. Dva dny, někdy tři, vyrábím koně a klokany a jiná zvířata. Chodím do dílny, vymodeluji je a odliji. Něco jako Cellini. Za veverku dostanu osm dolarů. Za žirafu dvacet."

„Kde je ta dílna?"

„Vzadu za jedním krámem na První avenue. Krám se jmenuje Harryho zoo. Majitel se jmenuje Harry Arkazy. Má šestnáctiletou dceru, krásnou jako ranní červánky, ale šišlá. Jmenuje se llonka. Jeho syn se jmenuje –"

„Tohle není žádná veselohra, pane Ferrisi," vyštěkl Wolfe. Otočil hlavu, aby viděl na hodiny. „Teprve před pěti hodinami jsem byl angažován, abych jednal za slečnu Annisovou, a neměl jsem dost času, abych si vše řádně promyslel, mé otázky mohou být tedy okrajové, ale nejsou malicherné." Pohnul očima a zaměřil je na mě. „Nyní, když jsem vás viděl a slyšel, jsem již připraven lépe a mohu uvážit další postup. Poděkovat vám – třem z vás – za to, že jste přišli, ponechám slečně Annisové." Vstal. „Čekám, že se ještě uvidíme."

Marta na něho tupě zírala. „Ale Hattie povídala, že vám máme říci všechno, co jsme řekli policii."

Přikývl. „Vím. Trvalo by to celou noc. K tak krajnímu prostředku se uchýlím jen pod tlakem nutnosti. A pokud jste jim sdělili něco podstatného, mají přede mnou náskok celé hodiny, a jen bych dýchal prach v jejich stopách."

Dell zaburácel: „Tomuhle vy říkáte vyšetřovat vraždu? Vyptávat se mě, jestli mám zaplacenou činži a jak trávím svá odpoledne?"

Trochu divné to bylo, čtyři podezřelí se bez vyzvání dostavili, aby si vylili svá srdéčka, a skoro dřív než pořádně začali, už se jim řeklo, aby zase šli. Noel Ferris se s ohrnutými koutky zvedl a zamířil do haly. Marta Kirková, nespokojená s Wolfovým prohlášením, se obrátila na mě: což nechápu, že Hattii zatkli pro vraždu, kterou nespáchala? Pavel Hannah zůstal sedět, poslouchal, co si povídáme, a kousal se do rtů, pak vstal, dotkl se Martiny paže a prohlásil, že bude lip, když půjdou. Raymond Dell stál se spuštěnou bradou, půl minuty znechuceně zíral na Wolfa, otočil se na patě a vypochodoval. (Dell, odchod středem.)

Šel jsem za Martou a Hannahem do haly, ale dala přednost tomu, navléci si přezůvky sama. Když jsem otevřel domovní dveře, vtančilo dovnitř několik sněhových vloček.

Vrátil jsem se do pracovny a shledal jsem, že, Wolfe opět sedí se zavřenýma očima, opřen o zadní opěradlo svého křesla. Zeptal jsem se ho, zda si přeje pivo, dostalo se mi kývnutí hlavou, a šel jsem do kuchyně pro jednu láhev a sklenici jemu, a pro sklenici mléka sobě. Otevřel oči, vtáhl nosem hektolitr vzduchu, vypustil ho ústy, vzpřímil se, uchopil láhev, nalil si a řekl:

„Saul, Fred a Orris. Ráno v osm v mém pokoji."

Zvedl jsem obočí. Saul Panzer je nejlepší stopař na jih od severního pólu, bere deset dolarů za hodinu a stojí za dvacet. Fred Durkin žádá sedm dolarů a stojí za sedm padesát. Honorář Orrielo Carthera činí rovněž sedm dolarů za hodinu a stojí za šest padesát;

„Oh.“ Usrkl jsem mléka. „Takže k nějakému náznaku jste došel?“

„Došel jsem k závěru, že by bylo marné proklepávat je ještě dál. Pan Leach je plné tři týdny napadal na křídlech, a teď je obléhá celá armáda pana Cramera. Má jediná naděje na získání prvenství je překvapivý obchvat v týlu.“

Pěna klesla k okraji sklenice, odfoukl ji a zhluboka se napil. „Je to ztracená šance, ale protože nemáme lepší, stojí za pokus. Nevyznám se dopodrobna v postupech padělatelů, ale nepřipadá mi pravděpodobné, že by pět set dvacetidolarových bankovek svěřili nějakému poskokovi. Deset tisíc dolarů. Víme, že on tuto úctyhodnou částku měl, a to připouští dohad, že není ve styku pouze s nějakým prostředníkem, ale přímo se zdrojem. Je-li tomu tak, pak nejrychlejší způsob, jak celou věc uspořádat, je zjistit zdroj.“

„Jo. Leache tohle sotva napadlo.“

„Bezpochyby. Předpokládám, že když si slečna Baxterová najala pokoj v tom domě, jejím prvním úkolem bylo hledat provozovnu s padělatelským vybavením. Zřejmě žádnou nenašla. Domnívám se také, jak jste podotkl, že bylo známo, že jeden z obyvatelů domu rozšiřuje falešné peníze, ale nevědělo se který. Byli tedy pod dozorem všichni – pod dozorem slečny Baxterové v domě a ostatních venku. Kdybych já byl agentem Tajné služby a byl určen, abych si posvítil na Raymonda Delia, předpokládal bych, že každá jeho schůzka s dodavatelem kontrabandu bude tajná. První den bych ho stopoval do činžáku v East Side a s patřičnou opatrností bych si samozřejmě prošetřil, co a jak, ale když by to takhle chodilo pět dní do týdne, a od slečny Baxterové bych se dozvěděl, co tam dělá, odvrátil bych od něho svou pozornost. Jenže já nejsem agentem Tajné služby, ten nájemní dům mou pozornost upoutává a malíř Max Elder zvlášť. Umělec. Zítra ráno tam jako průzkumnou hlídku pošlu Orrieho Carthera. Fred Durkin zajde do toho obchodu na První avenue – mimochodem, potřebuji jeho adresu. Harryho zoo.“ Ušklíbl se. „Saul Panzer vyrazí do divadla Houba. Jak jsem řekl, je to beznadějné, ale co lepšího můžeme zítra podniknout? Nebo snad máte nějaký návrh?“

„Mám,“ odpověděl jsem důrazně. „Mám uctivý návrh, abyste si začal vymýšlet něco na pozítří.“

Zavrčel. Zvedl sklenici, pořádně si lokl piva, polkl, olízl si rty a postavil sklenici. „Beznadějné by bylo příliš silné slovo,“ prohlásil. „Chovám jistou, ne zcela nerozumnou naději. Čas těchto tří mužů, včetně výloh, přijde na víc než tři sta dolarů za dvanáct hodin. Nevyplýtvám takový obnos, abych koupil zajíce v pytli, i když to jsou peníze mého klienta.“

„Takže k nějaké nápovědi jste došel.“

„Zajisté.“

„Prima. Doufám, že to není padělek.“ Otočil jsem se na židli, sáhl po telefonu a vytočil číslo Saula Panzera.

7

Krátké bojové porady ve Wolfově pokoji v úterý o osmé hodině ranní jsem se zúčastnil, ale když nás podruhé přerušil telefon, vyzval mě Wolfe, abych šel dolů do pracovny a odbyl ho odtamtud. Poprvé to byl nějaký reportér z Timesů. Chtěl mluvit s Nerem Wolfem, a když jsem mu řekl, že má moc práce a že to vyřídím za něho, pravil, že ne a zavěsil. Druhý hovor,

vedený z pracovny, byl s Lonem Cohenem z Gazette, který vždycky dával přednost mně před Wolfem. Přál si vědět, kdy si může poslat fotografa, aby mu vyblejskl ten rybník, který chce Wolfe vypálit poldům. Jeden z těch dvou, kteří Hattie vynášeli ven, se zřejmě zná s nějakým novinářem. Měl přirozeně také ještě další dotazy, ale řekl jsem mu, že si na odpovědi musí počkat, až přijdu na to, jaké jsou.

Uvažoval jsem, zda se mám znovu připojit k bojové poradě, ale opět zazvonil telefon. Ozval se Nathaniel Parker. Velice litoval, že nebyl s to vylovit z vězení naši klientku, ale trvalo mu tři hodiny, než vůbec zjistil, kde je, a podařilo se mu s ní mluvil až o půlnoci. Čekal, že do oběda ji bude mít venku.

Úderem deváté přišlo celé trio dolů. Jedna z příčin, proč byli lepší než mnoho jiných, byla, že ani jeden z nich na to nevypadal. Podsaditý a šlachovitý Saul Panzer, s velkým nosem, by mohl být drožkář. Ramenatý, statný a plešatý Fred Durkin by mohl být stěhovák pian. Štíhlý Orrie Cather, úpravný a nastrojený, vypadal jako obchodník s automobily. Vstoupili do pracovny a Saul ohlásil, že jim bylo řečeno, že dostanou tři sta dolarů na hlavu v opotřebovaných bankovkách. Šel jsem otevřít safe a vysvětlil jsem jim, že i za panující inflace a i když domovnice byly povýšeny na správkyně domů, každá stojí nejvýš padesát babek a aby byli tak laskaví a drobné vrátili. Orrie odporoval, že budou-li muset kupovat i úřednictvo a muže od výtahů a sousedy, žádné drobné nezbudou. Saul slíbil, že mě všichni budou volat každé dvě hodiny, nebo tak nějak.

Vypadli a já se pustil do běžného dopoledního kutění – otevřel jsem poštu, oprášil stoly, zanesl do karet údaje o přesazování a provedených úkonech, které mi Theodor každý večer položí na stůl. Stačilo to zaměstnat mé ruce a oči, ale můj mozek se zaměstnával něčím docela jiným. Ze všeho, co dělám, abych si vydělal svůj plat od ořezávání tužek až po skoky po návštěvníkovi, než může vytáhnout kanón, to nejdůležitější je rajtovat na Wolfovi – a on to ví. Někdy je skoro nemožné usoudit, zda skutečně pracuje nebo jen práci předstírá. A právě tato otázka stávala to dopoledne. Pokud si jen hověl a pro Saula a Freda a Orrieho poslal, jen aby svůj mozek nemusel začít popohánět do cvalu, bylo na mně, abych šel nahoru do skleníků a pustil se na něm do práce. Byl to pořád tentýž starý problém, a potíž tentokrát spočívala v tom, že bych neměl co říci, kdyby do mě zabodl své špičaté oči – jakože by zabodl – a mrazivě by se otázal: „A co byste navrhoval?“

Na to jsem celou tu dobu myslel a můj mozek na tom pracoval ještě, když krátce po desáté někdo zazvonil a já se šel do haly podívat, kdo to je. Byl to Albert Leach ve svém klobouku s klopenou střechou, jenže ho měl naražený ještě hlouběji než včera. Přikročil jsem ke dyeřím a otevřel jsem.

„Dobré jitro,“ pravil a vsunul ruku do náprsní kapsy svého převlečníku.

„Neobtěžujte se, znám vás,“ řekl jsem v domnění, že mi chce předložit svůj služební průkaz, ale nebyl to průkaz. Vytáhl ruku a držel v ní složený list papíru. Podal mi jej a oznámil: „Příkaz federálního oblastního soudu.“. Vzal jsem jej, rozložil, a začal jsem číst. Pečlivě jsem si jej pročetl a řekl jsem: „Víte, tohle tu ještě nebylo. Nevzpomínám, co mi paměť sahá, že by nám byl někdo předložil příkaz federálního soudu. Pan Wolfe bude mít radost, že o něj obohatí svou sbírku.“ Strčil jsem papír do kapsy.

„Povšiml jste si,“ zeptal se, „že jsem v případě potřeby oprávněn provést domovní prohlídku, abych uvedený předmět našel?“

„Nebude třeba. Včera jste slyšel, jak Cramerovi říkám, že jsem jej dal do safu a je tam pořád. Račte dál.“ A ustoupil jsem mu z cesty.

Měl vybrané způsoby. Vstoupil, smekl klobouk, počkal, až zamknu, a následoval mě do pracovny. Otevřel jsem dokořán dvířka safu, palcem a ukazováčkem jsem uchopil balicí papír a s pohupováním jsem jej odnesl na svůj psací stůl. Pak jsem šel zpět a donesl jsem všechen salát a provázek. „Tady to máte,“ oslovil jsem ho. „Po snímání otisků prstů už jsem se s tím znova nebalil.“

Stiskl rty. „O snímání otisků prstů jste inspektorovi Cramerovi nic neřekl.“

„Ne? Měl jsem dojem, že ano. Byla to běžná rutina, po tom, co nám slečna Annisová sdělila, jak a kde je našla.

Kromě jejích a mých, na nich žádné otisky nenajdete, alespoň mně se to nepodařilo, a prohlédl jsem je pěkně důkladně.“

„Dopustil jste se porušení důkazu.“

„Co to bylo za důkaz – o čem?“ Ranil mé nejlepší city. „Ostatně, otisky tam pořád ještě jsou. Dám vám na to tašku, ale napřed je budeme muset spočítat a budu chtít stvrzenku. Pořád ještě jsou vlastnictvím slečny Hattie Annisové.“

Otevřel pusu a zas ji sklapl. To byla situace. Věděl, že já vím, že on ví, že já vím, že to jsou padělky, a věděli jsme proto oba, že už je Hattie jaktěživ neuvidí, ale pořád ještě to držel pod pokličkou. „Udělám vám ústupek,“ nabídl jsem. „Zvážíme bankovky na listovních vážkách. Hoďte je na ně.“

Sebral je, hodil je na váhy a koukali jsme. Bezmála sedmnáct uncí. Přinesl jsem mu z kuchyně nákupní tašku, sedl jsem k psacímu stroji a naklepal potvrzenku na 16 – 11/12 oz. dvaceti dolarových bankovek. Byl jsem v pokušení připsat „v dobrém stavu,“ ale vzpomněl jsem si na jeho výstrahu, abych na Tajnou službu nezkoušel žádné levoty. Podával jsem mu stvrzenku a pero a v tom zazvonil domovní zvonek. Šel jsem do haly.

Byl to inspektor Cramer. Otevřel jsem, vstoupil a já zase zavřel. Když jsem se otáčel od dveří, vytahoval právě z náprsní kapsy ruku se složeným listem papíru. Předal mi jej. Přečetl jsem jej. Nestál za schování na památku – pouhý stát New York.

„Povšimněte si,“ upozornil mě, „že v případě nutnosti mohu vykonat domovní prohlídku.“

„Nebude nutná. Víte, kde to je.“

Rázoval ke dveřím do pracovny a dál dovnitř. Zastavil jsem se na prahu. Leach stál u mého stolu s nákupní taškou v jedné a svazkem bankovek v druhé ruce, obrátil se.

„Nastal určitý problém,“ poznamenal jsem. „Leach mi na ně podepsal potvrzenku, ale mohu ji roztrhat. Proč byste se nemohli šáhnout na půl a půl?“

Na délku paže od T-mana se Cramer zastavil. Na krku se mu chvěl sval. „Je to důkaz v případě vraždy,“ prohlásil. „Mám na to soudní příkaz.“

„Já také,“ odpověděl Leach. „Od federálního soudu.“ Pomalu vložil bankovky do tašky a tašku si strčil pod paži. „Vyšlete-li někoho do naší úřadovny, dovolíme mu, aby je prozkoumal, inspektore. Jsme vždy hotovi ke spolupráci s místními úřady.“

Dal se do pohybu směrem ke dveřím a obešel inspektora velikým obloukem. Cramer se prudce otočil a šel za ním. Ustoupil jsem stranou, aby mohli projít. Když mě Cramer míjel, vrhl na mě pohled, že by pod ním člověk slabší nátury zvadl. Nebyl jsem hotov ke spolupráci tím, že bych jim šel otevřít, protože jsem si nebyl jist, zda bych vydržel tvářit se vážně. Jen vypadli a dveře se za nimi zavřely, přestal jsem se o to pokoušet. Chtělo se mi zařvat už ve vteřině, kdy Cramer začal mávat papírem, a teď jsem tedy řval. Smál jsem se tak hlasitě a tak dlouho, až se na prahu kuchyně objevil Fritz a ptal se, co se stalo.

Nemělo cenu vyrušovat Wolfa ve sklenících, a počkal jsem s tím do jedenácti, až přišel dolů. Nikdy neřve smíchy, ale když jsem mu tentokrát podal zprávu a ukázal soudní příkazy, srdečně se zachechtal a v očích mu zahrálo. Prohlásil, že bylo zrovna dobře, že u toho nebyl, protože Cramer by ho byl pravděpodobně nařkl, že to nastrojil. Souhlasil jsem s ním. Podotkl jsem, že jsem rád, že tu veteš máme z baráku, a on souhlasil se mnou.

Během následující půlhodiny volali Saul a Fred a Orrie. Nic slibného. Orrie mluvil s Maxem Elderem, s domovníkem v tom domě a se třemi nájemníky. Fred zakoupil veverku a klokana a strávil hodinu v dílně za krámem. Saul se do budovy, kde se nacházelo divadlo Houba, nedostal. Z venku vypadala, jako by se mohla zhroutit, kdyby se o ni opřel. Dvě hodiny věnoval sledování okolí. Předával jsem zprávy jako štafetu Wolfovi, který měl před sebou London Observer a luštil křížovku, ale sklidil jsem jen zabručení. Už jsem skoro dospěl

k rozhodnutí, že si ho musím vzít do práce, ale zazvonil zvonek u vchodu a musel jsem se jít podívat, kdo to je.

Byl to náš advokát a naše klientka. Neřekl jsem mu, aby ji přivedl. Neměl jsem na ni náladu a Wolfe určitě jakbysmet. Mohl jsem jí jedině sdělit, že Wolfe buď dostal nebo nedostal jistý náznak a že její peníze utrácí na honoráře po padesáti dolarech na hodinu. Šel jsem, otevřel jsem, ale zůstal jsem stát na prahu.

„Buďte pozdraveni," pravil jsem srdečně. „Kámen mi spadl ze srdce! Lituji, že jsme to nemohli dokázat dřív, Hattie, ale pan Parker dělal, co mohl. Zavezete ji domů, Nate? Já se odtud nemohu vzdálit."

„Přivedl jsem ji sem," vysvětloval Parker, „protože na tom trvala." Tvářil se usouženě. „Půjdu. Musil jsem odvolat dvě schůzky a na další jdu pozdě. Kdybyste mě potřebovali, dejte mi vědět." A odešel.

„Vždycky, když jsem přijdu," vyjela si Hattie, „tak tu vadíte. K čemu je dobré otevřít dveře, když je ucpete?" Ustoupil jsem a ona vešla. Stáhla šedé vlněné rukavice a strčila je do kapsy kabátu, rozepla si kabát, a určitě by nebylo k ničemu dobré, kdybych jí z kabátu nepomohl. Udělal jsem to tedy a pověsil jsem jí ho na ramínko. Ve chvíli, kdy jsem ramínko dával na věšák, byla u dveří do pracovny a vcházela dovnitř, a než jsem se dostal do pracovny, trůnila už v červeném koženém křesle a Wolfe na ni zlostně zahlížel.

„Co se týče advokáta," prohlásila, „nehodlám platit ještě jemu. Když jsem chlapečkovi řekla, že mohu zaplatit čtyřicet dva tisíc dolarů, znamenalo to včetně všeho."

Wolfe na mne vrhl pohled. Přikývl jsem. „Jasně. Říkal jsem, že jsem byl pod vlivem čár. Snížil jsem to."

Podíval se na ní. „Výborně, madam, advokáta zaplatím já. To jste mi přišla sdělit?"

„Už jednou jsem vám řekla, abyste mi neříkal madam. Nejdřív chci vidět ty padělané peníze, pak budu vědět, že se vám dá věřit. Ukažte mi je."

Wolfe se po mě podíval. Už jsem ho viděl čelit a zvládnout mnoho krizových situací, ale tahle na něj byla příliš tvrdá. ,,Archie?" zeptal se.

Vytáhl jsem zásuvku svého stolu, vzal jsem z ní tři listy papíru. Vstal jsem a jeden z nich jsem jí podal. „Tohle přinesl policista jménem Cramer," oznámil jsem jí. „Přikazuje nám to, abychom mu vydali bankovky včetně obalu, a tady je podpis soudce. Cramer mě a pana Wolfa zná a nemá nás rád. Velice se zubil, když mi to podával."

„To si myslím. Nestojíte za nic. A tak jste –"

„Momentíček. Měli jsme obavu, že k něčemu takovému může dojít. Tomu policistovi sklaplo, přišel pozdě." Podal jsem jí druhý papír. „Už před ním tu byl jiný muž s tímhle, je to podepsané federálním soudcem a já byl povinen vydat peníze jemu, takže ten polda musel odtáhnout s dlouhým nosem. Netvrdím, že jsme to tak naorganizovali, ale fakta jsou fakta. Byl tak naštvaný, že vypochodoval a neřekl ani ň." Strčil jsem jí třetí papír. „Tady je stvrzenka, kterou mi podepsal ten chlapík."

Na žádný z dokladů ani nekoukla a podala mi je zpátky. „Kéž bych tu přitom byla," povzdechla si.

„Také bych si to byl přál, slečno Annisová. Byla byste se pobavila."

„Říkej mi Hattie."

„Bude mi potěšením." Uložil jsem papíry zpátky do zásuvky a sedl jsem si. „Strávila jste ošklivou noc?"

„Ani ne. Bylo tam lehátko, a tak jsem si hodila šlofíka, jenže ta ženská, co tam byla se mnou, nechtěla zhasnout a každé dvě hodiny se vraceli a začali nanovo. Policisti jsou takoví mizerové, že by se ani neměli narodit, a jsou naprosto tupí. Mohli dávno pochopit, že s žádným policajtem ani slovo neztratím."

„Vy jste vůbec nemluvila?"

„Ne. Copak jsem to neřekla?"

„Ani slovo?“

„Ne. Nejhorší bylo, že jsem měla hlad. Dvakrát za noc mi přinesli nějakou šlichtu a dneska ráno zas, ale samozřejmě jsem se toho ani nedotkla. Nevím, co do toho dali za drogu, něco, abych mluvila.“

„Vy jste vůbec nejedla?“

„Samozřejmě, že ne.“

Wolfe zabručel. „To je absurdní. Máme pohodlný hostinský pokoj. Pan Goodwin vás tam zavede a můj kuchař vám přinese podnos. Po takovém půstu byste měla začít jíst opatrně. Máte nějaké zvláštní přání?“

Postavila hlavu na stranu. „To si pište, Falstaffe, že mám. Popřejte dámě, ať si dá. O vašem kuchaři vím vše. Což takhle jehněčí ledvinky po burgundsku?“

Wolfa jen tak něco nevyvede z míry, ale tohle ho vyvedlo. „To by trvalo dost dlouho, mad– slečno Annisová. Přinejmenším dvě hodiny.“

„Nevadí. Trochu si zdřímnu. Je tam koupelna?“

„Zajisté.“

„Pak si alespoň mohu smýt ten policajtský pach. Ale ještě jedno bych chtěla vědět, jak je to s tou odměnou? Požadujeme tu odměnu?“

„To je problematické. Budu to vést v patrnosti. Zatím se musíme vypořádat s naléhavější záležitostí. Až se občerstvíte –“

„S jakou záležitostí?“

„S úkolem, pro nějž jste si mě najala. Vyšetření vraždy spáchané ve vašem domě.“

„Najala jsem si vás, abyste policii vypálil rybník, a to už jste udělal. Ten, co se jmenuje Cramer, není to takový mohutný mužský a nemá takový velký rudý kukuč s malýma modrýma prasečíma očkama?“

„Vepři nemají modré oči. Jinak ten popis sedí.“

„Tak tomu už jste rybník vypálil. Škoda, že jsem tu nebyla. Ten byl u mě v pokoji první, když vyrazili dveře. To je ještě vaše práce, donutit je, aby je zaplatili. Vražda, to je zas jejich práce. Překvapilo mě, že to byla Tammy Baxterová, byla bych řekla, že padělatelka bude mít víc šatstva, ale když někdo přišel pro ten balíček a nenašel ho tam, myslel, že ho sekla ona, a zabil ji, to je samozřejmé. Ona ale mohla vědět, že ho mám já, protože jsem ji včera dopoledne povídala –“

Zazvonil telefon, otočil jsem se v křesle a zvedl sluchátko.

„Goodwin? Tady Mandel z úřadu okresního návladního. Rád bych s vámi mluvil. Jak brzy tu můžete být?“

„Za-dvacet minut, je-li to nutné.“

„Je to nutné. Je dvanáct a deset minut. V půl jedné vás čekám, platí?“

Řekl jsem, že ano, pokud dopravní ruch dovolí, zavěsil jsem a vstal. „Úřadovna okresního návladního,“ oznámil jsem. „Divím se, že se neozvali dřív. Stejně mě tu nepotřebujete, když si tak výborně rozumíte.“ A nechal jsem je o samotě.

V Leonardově ulici 155 si mě nechali pět a půl hodiny. Jediné, co jsem z toho měl, byly dva obložené chleby s hovězím, kus borůvkového koláče a dvě sklenice mléka na účet domu, které jsem si snědl na psacím stole zástupce okresního návladního Mandela. Zda z toho něco měli oni, je pochybné. Kromě Mandela jsem ještě rozmlouval s jiným zástupcem okresního návladního jménem Lindstrom, se dvěma detektivy, přidělenými úřadu okresního návladního, a s okresním návladním Mecklinem.

Za ta léta už jsem byl nejrůznějšími úředními orgány podezříván ze všeho možného, od úplatkářství spáchaného tím, že jsem za policistu zaplatil pitivo, až po spoluúčast na vraždě. Ten den přidal k seznamu novou položku. Nikdo z nich to nerozbalil naplno, ale ve skutečnosti je hnětlo podezření, že jsem se spikl s vládou Spojených států. Probírali ovšem nejrůznější zřetele případu a všechny důkladně, ale hlavně jim šlo o ten balíček falešných

prachů. To bylo to jediné, nač se mne ptal sám okresní návladní, a nanesl mi to na rovinu: věděl jsem, že bankovky byly padělané? A já mu na rovinu řekl ne, a hned mi bylo lip. Jednomu se vždycky uleví, když se zbaví lži. Odtušil, že samozřejmě lžu, protože bych musel být nedovtipa, kdybych nepojal podezření. Přál jsem, že teď už je to stejně jedno, když je Tajná služba má, načež vypěnil. Jistě, je těžko uvěřit, že mě doopravdy podezíral z porušení důkazu v případě vraždy poštváním Leache, aby převezl Cramera – to připouštím. Avšak mám za to, že okresní návladní má právo být zrovna takový tupec jako lidé, kteří pro něho hlasovali.

Když jsem opouštěl budovu a zamával na taxi, bylo čtvrt na sedm, a než jsme zahnuli do Třicáté páté ulice, usnesl jsem se tvrdě najet na Wolfa ještě před večeří. Byl tak proklatě líný, že se mu ani žít nechtělo. Vzhledem k tomu, že mu díky mně Hattie přiznala, že už docílil vypálení Cramerova rybníku, usoudí, že jí může poslat účet na skromný žvanec oněch čtyřiceti dvou tisíc, řekněme na takových pět táců, ať už se něco stalo, či nestalo. A proč by si měl namáhat mozek? Byla jako svědkyně propuštěna na kauci a žádné skutečné nebezpečí jí nehrozilo. Kontrabandu jsme se zbavili. Nebyl žádný spěch. Dobrá! rozhodl jsem – potřebuje pošťouchnout. Zatímco jsem stoupal k odpočívadlu před vchodem strkal klíč do zámku, vybíral jsem si úvodní poznámku ze třech, které jsem vyseděl.

Ale k tomu, abych ji použil, jsem se nedostal. Věšák byl tak přecpaný kabáty, že jsem svůj musel doslova narvat mezi dva, které jsem poznal – Cramerův a Saulův. Hlas inspektora se rozléhal pracovnou a byl trochu nachraptělý, jako vždy, když Cramer pouští hrůzu. Při mém vstupu zrovna říkal: „… poslouchat vaše deklamovánky. Jestli něco máte, ven s tim!“

Wolfe seděl pohodlně usazen za svým psacím stolem s prsty propletenými na vrchlíku své ústřední zaobliny. Pozdravil mne pohledem a pravil: „Uspokojivé. Už jsem měl starost.“

To na tuty měl. Čím víc diváků, tím líp, když on režíruje nějakou šou. Než jsem zamířil k svému stolu, rozhlédl jsem se po místnosti: v červeném koženém křesle Cramer, po jeho pravici seržant Stebbins, v křeslech proti Wolfovu stolu Pavel Hannah a Noel Ferris, Raymond Dell a T-man Albert Leach za nimi a Marta Kirková a Hattie Annisová na pohovce vlevo od mého stolu. Saul Panzer seděl opodál u velkého globu. Obešel jsem Leache a Della a Wolfe se dal do řeči.

„Pane Cramere, vy víte velice dobře, že něco mám, jinak byste byl nepřišel. Jak už jsem vám řekl do telefonu, potkal jsem náhodou štěstí a rozhodl jsem se, že je pozvu. A věděl jsem, kam mám pozvání poslat. Pravda, poslal jsem je na tři adresy – nájemní dům v East Side, obchod na První avenue a do jisté budovy na Bowieho ulici, jejíž suterén poskytuje přístřeší divadlu – avšak nejvíce jsem si sliboval od té poslední. Mé očekávání se splnilo a tu jsem musel čelit obtížné otázce, zda vyrozumět vás nebo zda vyrozumět pana Leache. Dal jsem přednost tomu nevolit sám a požádal jsem vás oba, abyste se dostavili a přivedli sebou slečnu Kirkovou, pana Delia, pana Ferrise a pana Hannaha. Moje klientka slečna Annisová byla přítomna. Byl jsem toho názoru, že první tři mají právo být přítomni, a co se týče pana Hannaha musíte rozhodnout vy a pan Leach, protože se dopustil obojího, padělání bankovek i vraždy –“

„To je lež,“ vyrazil ze sebe Hannah a vyskočil, ale Leach za ním ho chňapl za paži. Hannah sebou škubl, ale Leach držel. „Kdo k čertu jste?“ zeptal se ho Hannah a Leach volnou rukou vytáhl z kapsy své kožené pouzdříčko a s lusknutím je otevřel.

A v tom už tam byl Stebbins a tázal se: „Zatýkáte ho?“

„Ne, vy ano?“

„Nikdo mě zatýkat nebude,“ prohlásil Hannah. „Ruce pryč, pusťte mne.“

„Sedněte si, Hannahu,“ zavrčel Cramer. Vrhl pohled na Wolfa. Viděl už dřív, že Wolfe splní, co slíbí, a Leach nikoli, a nejen, že na vlastní uši slyšel, jak Wolfe prohlásil, že Hannah je padělatel a vrah, ale viděl také, jak se Wolfe tváří, a tu tvář dozajista znal. Opustil své křeslo, položil ruku Hannahovi na rameno a řekl: „Zatýkám vás jako stěžejního svědka v

případě vraždy Tamiris Baxterové. V pořádku, seržante," a vrátil se do křesla. Stebbins zůstal stát Hannahovi po levici a Leach po pravici.

„To je obezřetné, pane Cramere," souhlasil Wolfe, „protože nemám závěrečný důkaz. Ještě před třemi hodinami jsem neměl nic než dohad. V rozhovoru s těmito lidmi včera večer jsem získal slabé náznaky. Spáchala vraždu slečna Kirková? Nepravděpodobné. Pravidelně docházela do baletní školy, každé ráno poctivě cvičila a dostává měsíčně peněžní poukaz od otce, to všechno lze ověřit Pan Dell? Rovněž nepravděpodobné. Už tři roky neplatí nájemné za pokoj. Pan Ferris? Možné, ale s výhradami. Vzhledem k jeho prohlášení, že mu dvě agentury potvrdí, že je včera navštívil, je nepravděpodobné, že by sem včera dopoledne sledoval slečnu Annisovou."

„Co tedy?"zachraptěl Cramer.

„Moje pozornost se tedy soustředila na pana Hannaha. Bydlel tam pouhé čtyři měsíce. Každý týden platil za pokoj. Téměř jistě lhal, když tvrdil, že si mu slečna Baxterová stěžovala, že ji nějaký muž dvakrát pronásledoval až ke dveřím. Slečna Baxterová byla agentkou Tajné služby finančního departmentu a – „

„Kdo to řekl?" vpadl mu do řeči Leach. „Nikdo. Pan Goodwin to vyvodil. Zamlčel jste, že se váš úřad zajímá o obyvatele toho domu, pane Leachi, a tím jste to se svou diskrétností značně přehnal, ale brzy budete souhlasit, že už jí není zapotřebí. Tedy – nevěřím, že slečna Baxterová panu Hannahovi něco takového vykládala. Konečně – vysvětlení pana Hannaha o tom, kde byl a co dělal včera dopoledne, mu ponechává naprostou volnost až do poledne. On mohl slečnu Annisovou sledovat až sem a zpět do jejího domu, když odtud odcházela s nepořízenou. Mohl někde ukrást zaparkovaný automobil a pokusit se ji přejet, když odcházela z domova podruhé. Nezdařilo se mu to a má to tedy jen malý význam."

„Zatraceně malý význam má všechno, co jste tu povídal," zabručel Cramer.

Wolfe přikývl. „Vysvětluji pouze, proč jsem svou pozornost soustředil na pana Hannaha. Mohl bych si dopřát různé další úvahy – například, proč slečnu Baxterovou zabil právě tam a právě tehdy? Viděla ho při pokusu přejet slečnu Annisovou a otevřeně ho obvinila, když se vrátil do domu. Ale uvažovat můžete stejně dobře jako já a přinutit ho k doznání bude vaše práce a ne moje."

„Nemám k čemu bych se doznával," vybuchl Hannah. „Budete toho litovat. Moc toho budete litovat."

„Nemyslím, pane Hannahu." Wolfe spočinul pohledem na Leachovi a pak na sedícím Cramerovi. „Když jsem tedy na ty tři adresy rozeslal s pozvánkami pro štěstí tři muže, Saula Panzera jsem poslal do Houby.

Pan Panzer ovšem na štěstí zvlášť nevěří, spoléhá na šťastnou náhodu nejméně ze všech lidí, co znám. Čtyřikrát volal a hlásil, jak postupuje. Potřetí, kolem třetí hodiny, žádal o posily a já mu je poslal. Počtvrté, před necelými dvěma hodinami, jsem ho vyzval, aby sem přišel, a zatelefonoval jsem vám, pánové. Saule, podal byste laskavě situační zprávu?"

Vzhledem k tomu, že Saul seděl vzadu u velkého globu, všichni kromě Wolfa, Stebbinse a mne museli otočit hlavu. „Jen situační zprávu?" zeptal se Saul.

„Krátce ji uveďte. Popište vývoj situace."

„Ano, pane. Prvé dvě hodiny jsem pozoroval okolí, ale nezískal jsem žádné vodítko, vešel jsem tedy do budovy. Neřekl jsem správci, co hledám, jen, že se chci po něčem poohlédnout. Jak se k tomu tvářil a způsob, jakým přijal čtyřicet dolarů za svou námahu, mě přesvědčil, že je poctivý. Provedl mě divadlem, přízemím a prvním poschodím. Ve druhém poschodí se nalézá tiskárna se dvěma lisy a ostatním – obvyklým tiskařským zařízením. V provozovně byli dva muži a správce jim podle mého návrhu vysvětlil, že jsem inspektor pojišťovny a zjišťuji, zda nedochází k porušení pojišťovacích podmínek. Z toho, jak se oba muži tvářili, jsem usoudil, že přihořívá, řekl jsem správci, že dílnu budu muset řádně prohlédnout, a on odešel. Když jsem začal hledat za různými předměty v regálech, muži po mně skočili a byl

jsem nucen vytáhnout pistoli. Nevystřelil jsem, ale jednoho z nich jsem musel skolit. Z telefonu, který tam stál na stole, jsem vás zavolal a požádal jsem vás, abyste poslal Freda a Orrieho, aby mi pomohli ten lokál prohledat. Odpověděl jste, že za chvíli přijdou a že –“

„To úplně stačí,“ zarazil ho Wolfe. „A teď?“

„Pořád ještě tam jsou. V jedné skříni jsme za složkou papíru našli osm svazků nových dvacetidolarových bankovek. V přihrádce při zadní stěně jedné skříňky byly čtyři rycí desky, které byly pravděpodobně použity k tisku bankovek. Oba muži zatím leželi na zemi se svázanýma rukama a nohama. Jejich jména neznám. V místnosti byla jen jedna židle a na té sedí Fred Durkin, alespoň na ní seděl, když jsem opouštěl místnost. Orrie Cather seděl na balíku papíru. Jeden z mužů má bouli na spánku, kde jsem ho zasáhl pažbou pistole, ale není vážně raněn. Dal jsem správci ještě dvacet dolarů. Tak vypadá situace.“

Pavel Hannah se začal zvedat, ale zabránily mu v tom ruce, které se mu položily na ramena – Stebbinsova vlevo a Leachova vpravo.

„Můžete dodat jednu podrobnost,“ vyzval Saula Wolfe. „Jméno, o němž se jeden z těch mužů zmínil.“

„Ano, pane. Poté, co přišli Fred a Orrie, a když už jsme ty dva měli svázané a našli desky, prohodil jeden z nich k druhému: ‚Vidíš, já ti říkal, že to Pavel shodí. Ten zatracenej zabijáckej pásek. Povídal jsem ti, že máme vzít roha!‘ Přejete si, abych to dopověděl?“

„To zatím stačí. Budete ovšem muset podat vyčerpávající zprávu panu Cramerovi a panu Leachovi.“ Wolfe pokynul hlavou. „Jak vidíte, pánové, musel jsem čelit nepřekonatelnému dilema, protože byl obojí – i padělatel i vrah. Dal jsem přednost tomu nevolit, požádal jsem vás oba, abyste přišli, a otázku, kdo má přednost nechávám na vás. Vzhledem k tomu, že ho pan Cramer zatkl –“

Přerušil ho pohyb, pohyb Pavla Hannaha, ale vlastně to ani tak moc pohyb nebyl. Zřejmě ho napadlo vrhnout se na Wolfa, ale Stebbins a Leach ho přišpendlili na místo. Civěli jeden na druhého a Hannah vztekle na Wolfa, a do toho najednou zazněl z pohovky hlas Hattie Annisové.

„Vidíš, Falstaffe? Neříkala jsem ti to?“

Neřekla mu naprosto nic.

9

Uplynuly asi tři týdny. Jednou jsme se právě s Wolfem o něco v pracovně přeli, když zazvonil domovní zvonek. Byla to Hattie. Uvedl jsem ji dál a usadil v červeném koženém křesle. Otevřela kabelku a vyjmula z ní malý balíček v hnědém balicím papíru. Wolfe se zděšeně zatvářil. Pro pána krále, napadlo mě, našla další. Avšak sáhla znovu do taštičky a vytáhla obálku, která mi byla povědomá.

„Poslal jste mi tenhle šek,“ prohlásila. „V dopise píšete, že to je můj podíl na odměně, sto dolarů. Svůj podíl jste si tedy již nechal?“

„Ano,“ lhal Wolfe.

„Ty jsi svůj také dostal, chlapečku?“

„Ano,“ lhal jsem já.

„Tak tohleto bychom měli v pořádku. Ale co ten účet? Pět tisíc dolarů honorář za vykonané služby a $ 621,65 za výlohy. Co jsem tenkrát řekla, chlapečku? Nepovídala jsem, že můžu zaplatit čtyřicet dva tisíc dolarů?“

„To jste řekla.“

„No tak, tady jsou.“ Mrskla balíček Wolfovi na psací stůl. „Jeden chlapík v bance mi pomohl tyhle úpisy vybrat a tvrdil, že jsou to ty nejlepší, co jsou k mání. Nechala jsem je převést na vás. Nikdy jsem ještě žádný z nich nevydala, je to poprvé a doufám naposled, ale

stálo to za to. To byl ale den, nejlepší den, jaký jsem kdy zažila od smrti svého otce. Moc mě mrzelo, když jsem v novinách četla, že se přiznal, ale za to vy nemůžete. Takový, kdo něco přizná fízlům, se mi vůbec nelíbí. Tenhle Pavel Hannah stál za starou bačkoru. Vždyť jim pověděl dokonce, jak ukradl auto a pokusil se mě přejet, protože si myslel, že ten balíček mám u sebe a věděl, kdo ho podstrčil do mého salónu, a přes ulici zahlédl Tammy, uvědomil si, že ho viděla, a když se vrátil domů, stála zrovna u telefonu a vytáčela číslo. A tak honem sebral v kuchyni nůž, a když se k ní přiblížil, vstala a on ji píchnul. Pak ji odvlíkl do přijímacího pokoje a se sukní vyhrnutou až po pás ji tam nechal. Nestál za nic. Budu si muset dávat větší pozor na lidi, kteří hledají pokoj."

Wolfe se zachmuřil. „Tyto úpisy nemohu přijmout, mad– slečno Annisová. Alespoň ne všechny. Je mi milejší, když stanovím cenu za své služby sám. Ocenil jsem je a účet jsem vám poslal."

Přikývla. „Roztrhala jsem jej. Jednou jsem, chlapečku, něco řekla a to platí. Najala jsem vás a řekla jsem, kolik mohu zaplatit. Vy teď povídáte, že to nepřijmete. To není žádné jednání."

Wolfe se po mně podíval. Ušklíbl jsem se. Odsunul křeslo a vstal „Musím si něco vyřídit," pravil. „Nechám vás tu s panem Goodwincm o samotě. Výborně si rozumíte." A nesl se ven.

Dalo mi to půl hodiny přemlouvání, dvakrát za tu dobu mi začala vykat a zakázala mi, abych jí říkal Hattie.

Z anglického originálu Homicide Trinity (Bantam Books, Inc. 19óó) přeložil Jiří Navrátil / Obálku navrhl Zdenek Seydl / Kresby na obálce Karel Vaca / Vydal Československý spisovatel v Praze roku 1975 jako svou 3790. publikaci / Odpovědná redaktorka Eva Ruxová / Výtvarný redaktor Miroslav Váša / Technický redaktor Václav Oulík / Vytiskla Státní tiskárna, n. p., závod 1, Praha 1, Karmelitská 6 / AA 11,62 (text 11,57, il. 0,05), VA 12,00 / 605/22,825 / Stran 240 / 13/34 / Vydání první / Náklad 80 000 výtisků

22-006-75

Kčs 14, –